COLECȚIA EXCELSIOR

JEAN DE MAISTRES

BLESTEMUL INTUNERICULUI

EDITURA "VATRA"
S.A.R.

COLECTIA EXCELSIOR

APARE SUB INGRIJIREA LUI
DUMITRU LAMBRU

Blestemul Întunericului

de JEAN de MAISTRES

19.08.1967

1987

EDITURA
„VATRA”
S.A.R.

București, — Str. Vasile Conta 12, — Tel. 1.38.92

COLECȚIA EXCELSIOR

SELECȚIUNI DIN MARILE

SUCCESE LITERARE MONDIALE

Editura Vatra S. A. R. București

PROLOG

MÂNUȘA

Cădea o ploaie măruntă și rece.

In ultima ediție de seară a ziarului „Paris-Soir" se lăfăia cu litere enorme această manșetă sensațională:

CADAVRU GĂSIT PE TERASÂ CAMEREI

Un vagabond vrednic de milă, care nu l-ar fi crezut nimeni îndeajuns de bogat încât să-și ofere luxul unui ziar se instală pe o bancă în Luxemburg și la lumina unui felinar, citi articolul cu o deosebită atenție; cu ochiul drept se uita chiorîș urmărind rândurile, în timp ce stângul, care era de sticlă, privea într'o direcție cu totul diferită. Citi:

„Groaznica descoperire a unui sergent de stradă".

Cadavru găsit pe terasa Camerei

Mis erul o sel r fractura e.

„Astă seară, la ora opt și jumătate, un polițist a găsit corpul unui bărbat, elegant îmbrăcat, cam de vreo patruzeci de ani, pe terasa Camerei. Siguranța Generală a fost imediat înștiințată și inspectorul detectiv Savin a fost însărcinat cu ancheta. Până în clipa de față nu s'a putut face nicio identificare. Lucru ciudat, aproape toate oasele necunoscutului sunt sfărâmate, ambele brațe și coastele sunt fracturate. Nu se știe încă, cum a fost adus cadavrul acolo, însă

Siguranţa şi-a început cercetările prin împrejurimi".

Ultima oră:

„Poliţia a anunţat că, până la noi ordine, nu se va mai comunica presei nicio informaţie asupra acestei afaceri".

Vagabondul împături ziarul şi-l puse în buzunarul pardesiului jerpelit. Îşi aprinse o ţigară şi rămase nemişcat, cu ochii aţintiţi în gol. Un agent veni să se posteze în faţa lui, căci nu-i îngăduit moţăitul pe bănci; ridicând din umeri, omul se ridică şi se pierdu în ceaţă.

In salonul de fumat, viu luminat al unui hotel depe lângă Operă, un alt bărbat citea articolul din „Paris-Soir", cu un râjet de plăcere. Era un om înalt şi voinic, şi obrazul său spân şi rotund ca o lună exprima o bucurie sinceră. Când ajunse la ultimul paragraf nu-şi mai putu reţine un uşor hohot de râs.

Curând se scula şi se îndrepta spre vestibul. Un băiat de serviciu se repezi să-i întindă pălăria şi pardesiul iar un altul făcu semn unui taxi. In clipa în care omul păşea pragul, trecu prin faţa lui un orb, pipăind trotuarul cu bastonul; acest trist spectacol păru să-l înveselească la culme pe celalt, căci îl urmări din ochi pe nenorocitul acesta, cași cum nefericirea lui ar fi fost pentru el ceva plăcut, ba chiar simbolic.

Printre milionul de cititori ai ziarului „Paris-Soir", se mai afla încă unul care găsi un sens cu totul special acestui articol. Omul

acesta şedea în faţa biroului său, într'o cameră simplu mobilată, la doi paşi de Tuileries. Era slab, cu părul cărunt şi avea nişte ochi pătrunzători şi obosiţi. Puse ziarul jos, întinse mâna spre telefon şi, ridicând receptorul, ceru un număr.

I.

JOUVILLE IN SARBATOARE

Se aflau acum la 1500 metri de sat, şi soarele în amurg strălucea în ochii lor. Şoseaua lată care cobora spre Jouville era încă udă depe urma unei ploi torenţiale şi resfrângea lumina galbenă.

Jean Valier opri maşina la marginea drumului pentru a-şi aprinde luleaua, şi cu un gest foarte natural t ecu punga de tutun şoferului. Maşina cu şoferul ei aparţineau contelui de Marchinot, şi Jean, care nu şi-ar fi putut oferi un asemenea lux, o aprecia la justa valoare. Căpitan de infanterie, trăind din soldă, el n'avea bani de risipit pe maşini.

Timp de câteva clipe, fumă liniştit contemplând micul grup de acoperişuri ale colibelor şi fermelor cari compuneau satul Jouville. Sătucul acesta se afla în inima Franţei, şi purta caracteristicile acestei regiuni. Fără îndoială că prez n'au un mare farmec a e-te acoperişuri inegale, sprijinite de nişte bârne învechite; clopotniţa bisericii era şi ea strâmbă. Totul era strâmb în acest cătun. Totuş

părea cu neputinţă să se mai găsească şi altceva strâmb în afară de arhitectură.

Chouve, şoferul, arătă cu luleaua înspre o spirală de fum care se înălţa încetişor dindărătul cimitirului. Cauza fumului era ascunsă de o perdea de chiparoşi, însă se puteau zări mici grupuri de oameni adunaţi ici-colo printre copaci.

— S'ar spune că-i o iluminaţie, remarcă Valier cu nepăsare.

— Locuitorii unui sat nu prea ies să privească o iluminaţie.

Valier, cu o mişcare din umeri, îşi arătă indiferenţa şi apăsă pe pedală. Maşina se puse în mişcare. La capătul pantei, drumul cotea pentru a intra în strada îngustă a satului. Nu se vedea nici picior de locuitor şi călătorii n'aveau dela cine cere deslușiri asupra drumului. Puţin cam supărat, Valier opri în faţa firmei „Vulpea Roşie" şi intră în han.

Sala era goală şi chemările lui fură zadarnice. Se înapoiă, oarecum ironic la maşină; satul Jouville, simbol al satului francez, nu prea părea să-i promită distracţii.

— Pare-se că au murit cu toţii.

— Sunt toţi acolo, domnule, răspunse şoferul cu încăpăţânare.

— Atunci să mergem şi noi la blestemăţia aceea. Trebue să aflăm drumul spre „Lilas".

După ce trecură de biserică, se opriră din nou şi, de data aceasta, Valier uită de misiunea sa pentru a contempla spectacolul care i se desfăşura înaintea ochilor. In mijlocul unui câmp, vecin cu cimitirul se înălţa o gră-

madă uriaşă de lemne şi crengi în vârful căreia era legat de un fotoliu stricat un manechin îmbrăcat cu nişte haine vechi negre şi cu un joben pus în echilibru deasupra unei măşti rânjite. In jurul rugului, lumea se silea să înteţească flacăra. Insă ploaia recentă le făcuse sarcina foarte anevoioasă. Era mai mult fum decât foc. Jean Valier coborî din maşină şi se apropiă de un agent de poliţie care stătea sprijinit alene de bicicleta sa.

— Imi puteţi arăta drumul spre „Lilas", vă rog?

Poliţistul se întoarse spre el cu curiozitate.

— „Lilas", domnule?

— Casa d-lui Bertrand Cladon, adăugă Valier.

Sergentul îşi îndreptă poziţia şi luă un aer în acelaş timp oficial şi mândru.

Arătă cu degetul o cotitură a drumului în depărtare.

— Apucaţi-o la dreapta acolo, domnule, veţi vedea un portal mare alb, este „Lilas".

— Mulţumesc.

Valier se căută prin buzunare după un chibrit, căci i se stinsese luleaua.

— Dar care-i cauza acestei veselii?

Insă sergentul îşi reluase poziţia nepăsătoare. Scoase un mormăit şi nu păru să fi înţeles întrebarea. Jean Valier simţi trezindui-se curiozitatea. Păşi printre micile grupuri alcătuite din ţărani solemni şi din soţiile lor cari aşteptau răbdători ca focul să binevoiască să ardă. Oamenii aceştia nu prea manifestau o mare bucurie şi numai tineretul dă-

dea oarecari semne de veselie. S'ar fi spus că se săvârşea o ceremonie în locul acela. Jean Valier se adresă unui factor, care stătea cu geanta plină de scrisori.

— Poate că-i un vechi obicei francez?

— Nu, domnule, după cât ştiu eu nu-i un vechi obicei.

— Atunci ce dracu înseamnă asta? întrebă Valier hotărît.

Factorul scuipă şi se pregăti să-i dea explicaţiile:

— Nu sunteţi de prin părţile noastre, domnule, altfel aţi fi în curent. Este efigia unui personagiu care s'a făcut nepopular în regiune şi i se dă să înţeleagă care-i părerea noastră despre el.

Valier nu se putu împiedica de a zâmbi.

— Şi ce crimă a comis nenorocitul acela? A urcat chiriile sau a interzis intrarea pe pământurile sale?

— Nici una nici alta. Şi-a asasinat soţia.

Valier rămase cu gura căscată.

— Asasinat? N'am auzit vorbindu-se de nici un asasinat.

— Nu, domnule. Astăzi, la anchetă, s'a hotărît că era vorba despre o moarte accidentală. Doamna a căzut, pare-se în eleşteu. Noi însă am cunoscut-o ani de zile şi ştim ce viaţă a dus de când s'a măritat cu omul acesta. Nu ne poate face nimeni s'o credem! Nu cred să găsiţi pe cineva în Jouville care să vorbească de bine despre d. Cladon.

Valier tresări.

— Cine?

— Îl cheamă Cladon, domnule, Bertran Cladon, dela „Lilas".

— O!

Jean Valier îşi muşcă coada lulelii şi încruntă din sprâncene. Contele Marchinot făcuse într'adevăr aluzie la doliul lui Bertrand Cladon şi, dacă n'ar fi fost urgenţa misiunii lui Valier, vizita ar fi fost întârziată. Lui Valier i se făcu milă de nefericitul Cladon, şi-l blestemă în acelaş timp că se făcuse nepopular tocmai atunci. Cât despre manifestaţia aceea împotriva verdictului judecătorului de instrucţie, nu era cazul să se necăjească. Aceste verdicte erau de obicei drepte, şi numai prejudecăţile caraghioase împotriva lui Bertrand Cladon revoltaseră astfel pe locuitorii din sat. Totuş era o afacere ciudată şi căzută la un moment nepotrivit. Da, era cât se poate de neplăcut!

Spuse bună-seara factorului şi merse câţiva paşi mai departe. Udat cu gaz, focul se punea în sfârşit la unison cu sentimentele populare şi începea să ardă. Valier se opri să privească şi fu amuzat de strigătele cari ieşeau depe buzele spectatorilor. Observă că Chouve, şoferul, era lângă el. Contemplară împreună scena aceasta caraghioasă, observatori nepăsători ai unei comedii care nu era lipsită de latura ei tragică.

Deodată, Valier încruntă sprâncenele. In ochii săi trecu mai întâi o expresie de mirare şi de neîncredere şi apoi una de mâhnire. Apucând braţul şoferului, făcu un gest spre rug. Omul clătină din cap.

— Priveşte, dobitocule, priveşte. Dumnezeule!...

— Dar ce s'a întâmplat, domnule?

— Acolo, uite iar... Ai văzut?

Omul făcu ochii mari şi urmări direcţia degetului întins. O adiere de vânt împrăştiase fumul şi flăcările pâlpâiau vesel. Una din mănuşile umplute cu paie ale manechinului aţâna degetul şi începea să ardă. Deodată mâna aceasta se contractă.

— Ei drăcie! Doar n'a....

Valier îl scutură sălbatec.

— Nu i cu putinţă, domnule. Cum dracu?...

— Incetează cu întrebările astea stupide. Iţi spun eu că mâna aceasta a mişcat.

— Suntem beţi, domnule, iertaţi-mi îndrăzneala,... amândoi... sau poate că-i o iluzie optică.

— Suntem nebuni de legat dacă vrei, dar trebue să limpezim afacerea aceasta, mă înţelegi? mormăi Valier. Pregăteşte-ţi cuţitul pentru a tăia legăturile şi nu te lăsa oprit de nimeni. Apoi croieşte-mi un drum pentru ca să pot duce obiectul acela la maşină.

— Să mergem.

Un paşnic locuitor din Jouville se simţi apucat de umeri şi dat la o parte cu o violenţă sălbatecă. Vecinul său, un fermier voinic, îşi pierdu echilibrul şi se întinse pe iarbă şi în cinci secunde se croise un drum printre spectatorii buimăciţi, iar cei doi bărbaţi se repeziră spre efigia lui Bertrand Cladon.

Şoferul sări pe rug, cu cuţitul în mână. Câteva gesturi repezi şi manechinul se pră-

buşi pe pământ. Jean Valier îl apucă numaidecât şi, scoţând un strigăt, străbătu într'o clipă mulţimea. Un tânăr mai sprinten decât ceilalţi încercă să l oprească, însă Chouve îl repezi la câţiva paşi. Nu trecuse nici un minut şi erau înapoi la maşină.

— Hei! voi de colo! ce înseamnă asta? strigă şeful cu glas de stentor.

Jean Valier îşi aruncă sarcina pe pernele dinapoi, şi între timp Chouve pusese motorul în mişcare. Maşina făcu un salt înainte, Chouve apăsă pe accelerator timp de două sute de metri.

— Incotro o luăm, domnule?

— Ia-o spre dreapta la răscruce, şi opreşte la primul portal.

Poarta era deschisă şi intrară în plină viteză. La jumătatea aleei, Valier porunci să oprească.

— Du-te închide poarta, spuse el.

Şoferul se supuse, fără a scoate o vorbă. Când se înapoiă peste un minut, Valier depusese manechinul pe iarbă şi-i desfăcea haina zdrenţuită. Smocuri de pae fumegânde căzură afară şi [illegible] spulberate de vânt.

Valier puse mâna pe pieptul manechinului. Şoferul remarcă expresia sălbatecă a chipului său şi îngenunche pentru a-l ajuta, tăind cu cuţitul una din mănuşile umplute cu pae. Apoi se opri cu gura căscată, complet înmărmurit, când Valier ridică încetişor jobenul. Pălăria căzu împreună cu masca rânjită şi caraghioasă în mijlocul paelor, scoţând la iveală chipul unei tinere fete palidă ca o moartă.

II

FACEM CUNOŞTINŢA CU BERTRAND CLADON

— Doamne Dumnezeule! exclamă şoferul cu glas răguşit.

— Ajunge! Du-te caută nişte apă. Este un iaz colo... repede.

Şoferul porni în goană şi Jean Valier, cu sprâncenele încruntate, contemplă trăsăturile neînsufleţite; chipul tinerei fete avea perfecţiunea unei marmore sculptate de mâna unui artist; însă era nemişcat şi parcă lipsit de sânge. Numai părul mătăsos, de un blond înflăcărat mai făcea să gândeşti că era vorba de o fiinţă vie. Dar mai trăia oare? Valier rupse haina în fâşii. Dedesubt, numai o cămaşă de noapte, subţire de mătase, acoperea pieptul nemişcat. Îşi lipi urechea de mătase, dar nu putu auzi nimic şi expresia lui deveni şi mai sălbatecă. Citise undeva că acei cari erau arşi, pe vremuri, pe rug, mureau cele mai adeseori asfixiaţi. O uşoară arsură se vedea în palma uneia din mâinile întinse. In afară de asta, pielea albă era neatinsă. Valier apucă ambele braţe ale tinerei fete şi începu să facă mişcări ritmice, când se întoarse şoferul alergând, cu şapca plină cu apă. Stropiră amândoi obrazul şi pieptul nemişcat al tinerei fete şi fură curând răsplătiţi prin bătaia aproape nesimţită a unei pleoape. Valier îngenunchiă iar pentru a trage cu urechea şi auzi, de

dată aceasta, o uşoară bătaie a inimii. Totuş, tânăra fată nu-şi venea în fire.

Ridică încetişor una din pleoape şi văzu că pupila era întoarsă în sus. Nefericita respira acum şi inima îi bătea mai tare. După câteva minute, respiraţia îi deveni regulată.

Valier se ridică.

— Asta-i tot ce putem face deocamdată. Mai bine s'o transportăm în casă... Se opri şi se uită gânditor la tânăra fată. — Curios că nu şi-a venit încă în fire... s'ar spune că a fost adormită.

Şoferul făcu un semn de încuviinţare.

— Se vede că i-au dat să bea ceva ca să o aducă în halul acesta. Mârşavă treabă, dommule căpitan!

Jean Valier ridică trupul nemişcat pe braţe şi-l duse la maşină. O şuviţă de păr blond îi atinse obrazul şi parfumul gingaş pe care-l simţi făcu să se nască în inima lui un profund sentiment de milă. Cum puteau fi nişte fiinţe omeneşti în stare de atâta sălbătăcie!

In două-trei clipe parcurseră distanţa de câteva sute de metri care-i despărţea de locuinţa lui Bertrand Cladon. Era un edificiu care data din secolul al XVIII-lea; obloanele erau vopsite în verde iar acoperişurile în formă de terasă, erau împrejmuite de o balustradă. Reşedinţă arătoasă, însă lipsită de farmec şi de veselie, ea nu părea deloc potrivită pentru a adăposti o tragedie.

Şoferul sună şi uşa fu deschisă de către un fecior al cărui chip trist şi lipsit de expresie şi ale cărui haine de un negru funebru se

potriveau de minune cu reşedinţa lui Bertrand Cladon. Văzându-l pe Chouve, omul acesta se înţepeni cu ostilitatea pe care o simt instinctiv servitorii de casă mare, unii faţă de alţii. Apoi ochii săi ieşiţi din orbite, căzură asupra lui Jean Valier şi a sarcinei sale. Ficiorul scoase numaidecât o exclamaţie de uimire: „Domnişoara Doris".

Stăpânindu-şi surprinderea, Jean Valier urcă treptele şi intră în hali. Cum depunea pe tânăra fată într'un fotoliu mare de stejar, îi răsună în urechi o exclamaţie. Se trezi în faţa unui om mai în vârstă. Noul venit atrăgea atenţia prin mărimea ochilor săi negri, strălucind în mijlocul unui obraz palid şi neted; membrele sale erau atât de scurte, încât deveneau aproape caraghioase. Înălţimea lui era mult sub mijlocie şi, dacă n'ar fi fost vioiciunea extraordinară a ochilor, s'ar fi putut spune că sufere de boala lâncezelii. Repede, parcă ar fi făcut o mare sforţare, el îşi ridică privirea, dela tânăra fată leşinată, asupra lui Valier.

— Dumnezeule! Ce însemnează asta?

— Asta am vrea şi noi să ştim, răspunse Valier privindu-l drept în faţă. Văd că o cunoaşteţi pe tânăra persoană!

— Bine înţeles! răspunse celălalt cu un gest energic din cap. Este fata mea vitregă, copila soţiei mele: Doris Mounier. Mi-e îngăduit să vă întreb cum de aţi găsit-o în halul acesta?

Valier nu se grăbi să răspundă. Explicaţia mai putea întârzia puţin. Nu vedea motivul

pentru care feciorul ar asista la povestirea lui.

— Sunteţi d-l Cladon? întrebă el.

Celălalt făcu un semn de încuviinţare cu capul.

— Da, şi presupun că d-voastră sunteţi căpitanul Valier?

— Nu vă înşelaţi. Este o prezentare nu prea obicinuită, nu-i aşa? remarcă Valier surâzând. Vă sfătuesc să vă ocupaţi mai întâi de d-şoara Mounier. Desigur că este nevoe de un doctor, însă nu cred să fie în pericol. Poate că îngrijitoarea d-voastră?...

— Da, desigur.

Cladon se agită.

— Du-te, cheam-o numai decât pe d na Trosse, Justin! Doamne! Doamne! ce lucru extraordinar!

Se aplecă asupra tinerei fete şi-i luă pulsul:

— Neregulat, spuse el, foarte neregulat. Fără îndoială că i s'a întâmplat un accident. Doamne, cum se face că poartă vestmintele acestea ciudate şi de unde vin toate paele astea! Ai descoperit-o pe copila aceasta într'o şură sau într'o căpiţă de fân, domnule căpitan?

Valier făcu semn şoferului. Chouve salută şi dispăru numaidecât. După câteva clipe se auzi sgomotul maşinii pe care o ducea la garaj. In clipa aceea apăru în goană o femee rotunjioară, care semăna foarte bine cu feciorul, şi care la vederea tinerei fete scoase un ţipăt. Aducea un flacon cu săruri, şi curând pleoapele tinerei Doris începură să tremure şi se deschiseră. Pentru prima oară văzu

Jean Valier culoarea și forma ochilor ei cari, purtați de un instinct ciudat, se ridicară înspre ai lui... niște ochi albaștri limpezi și frumoși, ochi în cari se citea energia... apoi pleoapele recăzură. Bertrand Cladon își frecă mâinile.

— D-na Trosse va avea grijă de ea, domnule Valier. Dacă vreți să mă însoțiți în biroul meu, îmi veți explica și mie povestea aceasta extraordinară.

Valier încuviință și-și urmă gazda care deschise o ușă în dreapta hall-ului. Se pomeni într'o încăpere mică tapetată de sus până jos cu cărți frumos legate. O scurtă privire îi dovedi că operele de filozofie și de călătorii erau în număr covârșitor, arătând că proprietarul lor era un om cult, iar trofeele de vânătoare și armele desvăluiau o altă latură a caracterului stăpânului casei.

Bertrand Cladon închise ușa și se întoarse către vizitatorul său.

— Domnule căpitan, judecând după purtarea d-voastră, cred că ați descoperit-o pe fata mea vitregă în niște împrejurări surprinzătoare.

Jean Valier nu se putu împiedica de a zâmbi, cu toată neliniștea pe care o trădau aceste cuvinte:

— Împrejurările erau într'adevăr surprinzătoare, răspunse el. D-șoara Mounier era în pericol de a fi arsă de vie. Numai printr'o întâmplare cu totul extraordinară am văzut efigia.... se opri brusc înțelegând durerea pe care i-ar provoca-o explicația lui d-lui Cla-

don, care reluă cu un ton amar.

— Efigia! Domnule căpitan, n'aveţi nevoie să-mi spuneţi pe cine-l întruchipează!

— Sunt foarte mâhnit de toate astea, răspunse Valier cu blândeţe. Bine-înţeles, era o manifestaţie absurdă şi caraghioasă. Credeţi-mă, lucruri de felul acesta nu pot influenţa pe nimeni.

— Continuaţi vă rog, domnule Valier, îl întrerupse Cladon demn. Care-i legătura dintre manechin şi pericolul prin care a trecut fata mea vitregă?

— Ea era manechinul.

O clipă, bătrânul rămase nemişcat, cu ochii-i mari aţintiţi asupra acelora ai lui Valier.

Jean Valier n'ar fi fost în stare să spună dacă era mâhnire sau neîncredere, ceeace citea el în această privire. După un timp, Cladon reluă cuvântul, încetişor, ca un om care şovăie în alegerea vorbelor:

— Imi spuneţi... spuneţi că fata mea vitregă... dar e absolut absurd!

— Şi totuş e adevărul, oricât de necrezut s'ar pare. Nu ştiu cum, însă datoria noastră este s'o descoperim, continuă Valier cu un ton apăsat, fiica d-voastră a fost răpită şi, inconştientă fiind, a fost substituită manechinului care vă întruchipa. Este vădit că a fost narcotizată.

— Narcotizată! domnule. Narcotizată! Veţi avea bunătatea să-mi spuneţi cum e cu putinţă un asemenea lucru în casa mea, exclamă Cladon supărat. Este o idee absolut caraghioasă.

Valier ridică din umeri.

— Am văzut multe lucruri ciudate în viaţa mea, răspunse el, şi ştiu din experienţă că totul este cu putinţă.

Bertrand Cladon încruntă din sprâncene.

— Doar nu vă închipuiţi că povestea aceasta ridicolă poate avea vreo legătură cu misiunea d-voastră, domnu'e Valier?

Căpitanul ridică încă odată din umeri. Prudenţa lui instinctivă biruia. In Serviciul Secret, cuvântul de ordine era: tăcere. Aruncă o privire spre uşă şi observă că era masivă şi bine închisă. Urmărindu-l din ochi, Cladon făcu un semn din cap:

— Fiţi fără teamă. Servitorii mei sunt nişte oameni cumsecade de ţară, şi se poate avea încredere în ei.

Se opri şi repetă cu glas mai scăzut:

— Nu cumva' presupuneţi că afacerea aceasta poate avea vreo legătură cu misiunea d-voastră, domnu'e căpitan?

— Nu presupun nimic. Rămâne de văzut.

Bertrand Cladon clătină din cap cu covîngere.

— Faptul că eu nu sunt popular în sat nu poate avea nicio influenţă asupra cercetărilor d-voastră, declară el. Aţi aflat, fără îndoială, despre doliul meu recent?

Valier se mulţumi să înceline capul.

— Contele de Marchinot mi l-a anunţat, spuse el. Imi pare foarte rău că urgenţa misiunii nu mi-a îngăduit nici un răgaz. Altfel n'aş fi venit într'un asemenea moment.

Bertrand se întoarse spre fereastră, cu un

gest de desnădejde:

— Sunt sigur de asta, domnule căpitan. Marchiot mi-a explicat totul. Ceeace nu v'a putut spune, este că bădăranii aceştia pe jumătate nebuni m'au crezut în stare să-mi.. asasinez soţia. Vă daţi seama de ceeace vă spun? — Se învârti pe călcâie pentru a se întoarce spre Valier. — Ei afirmă că eu am omorît-o!

Valier, cuprins de milă, păstră tăcerea. Işi dădea uşor seama că originalul acesta cu chipul ursuz, nu-şi putuse câştiga simpatia umililor săi vecini. Poate că, soţia lui graţioasă şi miloasă, fusese dimpotrivă foarte iubită. Totuş era o prăpastie între simpla lipsă de popularitate şi ura pe care o dovedise arderea manechinului...

— Nu acordaţi nicio importantă acestor acuzaţii, domnule Cladon, spuse el cu ton liniştitor. După cât am înţeles verdictul judecătorului era categoric şi nu lăsa loc nici unei bănuieli

Cladon păstră câteva clipe tăcerea, apoi reluă cu glas obosit:

— Poate aveţi dreptate, domnule: ce părere aveţi despre noul atentat?

— Ii vom descoperi împreună motivele. Imi puteţi spune ce-a făcut d-şoara Mounier în cursul zilei?

— Nu ştiu, eu mi-am petrecuut aproape toată ziua la Aurillac, oraşelul cel mai apropiat. Aveam treburi la notarul meu însă desigur că d-na Trosse vă va putea răspunde la această întrebare.

Apăsă pe butonul soneriei şi Justin se înfăţişă cu o lăudabilă grabă.

— Dacă d-na Trosse o poate părăsi pe domnişoara Mounier, roag-o să poftească aici pentru un minut.

— Prea bine, domnule.

Uşa se închise în urma feciorului; un minut mai târziu se auzi o bătaie şi îngrijitoarea intră în biurou gâfâind — se părea că toată lumea era obicinuită să execute fără întârziere ordinele d-lui Cladon.

— A! doamnă Trosse, sper că d-şoara Doris se simte mai bine.

— Da, domnule, aşa cred. Sărmana domnişoară a fost foarte tulburată, însă acum îi este mai bine.

Îngrijitoarea aruncă o privire piezişă lui Valier şi acesta remarcă paloarea extremă a chipului ei. Toţi locuitorii acestei case erau de o paloare neobişnuită.

— Lucru curios, domnule, domnişoara nu-şi dă seama cum de a putut ajunge în această stare.

— A! exclamă Bertrand Cladon, nu-şi aminteşte de nimic?

— Absolut nimic, domnule. Poate dacă domnul acesta... îngrijitoarea arătă spre Valier cu un gest respectuos — ar binevoi să-i spună cum a găsit-o, asta ar pune-o pe o cale.

Femeea se uită la Valier cu o atenţie ciudată, apoi aruncă o privire stăpânului ei.

Cladon îşi mângâia gânditor bărbia.

— Nu ştiu dacă este cazul să-i povestim d-şoarei Doris evenimentele. Trebue să evi-

tăm emoţiile. Dar şi noi suntem încă foarte intrigaţi. Imi închipui că ai intrat în camera d-şoarei Doris la ora obişnuită?

— Nu, domnule. Când m'am dus să-i duc ceaiul azi dimineaţă devreme, o hârtie prinsă pe uşă poruncea să nu fie deranjată, căci petrecuse o noapte proastă şi voia să doarmă. M'am înapoiat aşadar, gândindu-mă că domnişoara Doris va suna mai târziu. Insă, la ora unsprezece nu chemase încă. Am bătut în uşă fără a primi vreun răspuns. Am întredeschis uşa şi am văzut că se îmbrăcase şi i s'a. Am răm s foarte m a ă domnu'e, căci, de obiceiu, d-şoara Doris se scoală devreme şi era curios că nimeni n'o văzuse ieşind, dar sunt atâtea coridoare şi uşi în casa aceasta încât este explicabil.

— Bileţelul prins pe uşă era scris de domnişoara Mounier? întrebă Valier.

— Da, domnule, după cât mi-am putut da seama.

— Unde-i hârtia aceea?

— Nu v'aş putea spune, domnule, a dispărut; am căutat-o prin cameră, dar n'am putut-o găsi.

— D-şoara Mounier îşi aminteşte să fi scris bileţelul?

— D-şoara Doris a uitat tot ce-a făcut de aseară.

Valier ridică din sprâncene. Aruncă o privire lui Cladon şi văzu că acesta se uita fix la îngrijitoare, cu sprâncenele încruntate.

— Dar e extraordinar, doamnă Trossel Absolut fantastic!

— E adevărat, domnule; să sperăm că domnișoara își va aminti când i se va face mai bine. Mi-a spus că va coborî pentru cină.

— Să coboare la cină, repetă Cladon, dar e absurd! Cu nici un preț, doamnă Trosse. Spune-i d-șoarei Doris din partea mea că nu trebue să facă una ca asta. Să se odihnească. Mă înțelegi, doamnă Trosse?

Energia cu care pronunță aceste cuvinte îl făcu pe Jean Valier să tresară, și, cu toate acestea, era sigur că Doris Mounier nu va fi îndeajuns de întremată pentru a coborî să cineze cu ei.

— Prea bine, domnule, spuse îngrijitoarea mergând deandăratelea spre ușă. Îi voi spune d-șoarei Doris....

Se opri lângă ușa deschisă și se uită la Jean Valier. Tânărul își aminti deodată că nu i se explicaseră acestei femei împrejurările în cari fusese găsită stăpâna ei. Nu părea deloc curioasă să le afle și Jean se miră

Bertrand Cladon făcu un gest de neîngăduire:

— Te poți retrage, doamnă Trosse.

Ușa se închise. Cladon se apropiă, gânditor de fereastră și se aplecă înainte, cu privirea aţintită în întuneric, cu mâinile vârîte în buzunare, și cu umerii încovoiați. Rămase un moment pierdut în gânduri, apoi se întoarse.

— Presupun că i m i b'n să înș iinț'm poliția, domnule căpitan. Va fi un lucru nepăcut i c iar dure os b'ne nțeles..

Valier scutură din cap:

— Deocamdată vă sfătuesc să n'o [illegible]uceți, domnule.

— A!

Uşurarea lui Cladon era vădită şi un zâmbet slab îi luminâ chipul.

— Ciudată introducere pentru şederea dumitale la noi.

— Foarte ciudată, într'adevăr, răspunse Valier, grav.

*

Valier se schimbă, în câteva minute, pentru cină şi coborî. Işi chemă şoferul, şi Chouve apăru imediat şi-i ascută instrucţiunile.

— Bine, domnule; nu voiu spune nici un cuvânt. Ciudată poveste, nu se poate spune contrarul, şi mai este ceva, şi mai ciudat, adăugă omul coborînd vocea. Mi-aţi spus să deschid ochii şi să-mi ţin gura închisă.

Valier zâmbi de aerul de conspirator pe care-l lua şoferul.

— Intocmai, Chouve, ei bine?

— Ei bine! poate este important faptul că garajul este plin cu benzină; sute de bidoane pline, şi nu există decât o singură maşină, Benz, veche. Ce spuneţi de asta, domnule?

Valier avu un zâmbet larg:

— Lasă-ţi imaginaţia în pace, Cgouve. Fără îndoială că asta se poate foarte bine explica. Probabil că se prevede o urcare a preţului benzinei.

Şoferul clătină din cap cu un aer nu prea convins.

— Aveţi desigur dreptate, domnule; totuş prefer să v'o spun.

Se îndepărtă şi Valier se îndreptă spre uşa

deschisă a salonului. Fu surprins găsindu-l deja pe stăpânul casei acolo. Desigur că nu-i trebuise mult timp lui Bertrand Cladon pentru a-şi face toaleta. Il mai aştepta şi o a doua surpriză.

Un pas uşor răsună în hall în spatele lui, şi chipul lui Cladon fu întunecat de o mânie repede stăpânită. Valier se întoarse şi văzu pe prag o tânără faţă îmbrăcată în negru. Era Doris Mounier.

— Doris! exclamă Cladon cu voce aspră. Ce înseamnă asta?

Tânăra faţă intră în cameră, cu mâinile întinse spre Valier. Acesta remarcă eleganţa ţinutei ei, dela părul ei de aur admirabil pieptănat şi până la micuţii pantofiori de mătase neagră împodobiţi cu bucle de imitaţii de pietre preţioase, însă chipul ei avea o paloare mormântală.

— Mă simt cât se poate de bine, spuse ea cu glas calm. Dealtfel, voiam să-i mulţumesc d-lui căpitan Valier pentru ceeace a făcut pentru mine. — Un zâmbet uşor îi lumină faţa. — Este cam caraghios, dar nu ştiu exact ce-a făcut domnul Valier.

Ochii lui îi întâlniră pe-ai ei, nişte ochi cari treziră în el o adâncă emoţie şi neastâmpăr, ochi cari ştiau ceva...

III.

O NOAPTE INSUFLETITĂ

Era aproape miezul nopţii când se culcă

Jean Valier. Nsmeroase ţigări de foi şi o lungă convorbire cu Bertrand Cladon îl făcuseră să pice de somn, dar nu fiindcă Cladon ar fi fost un plicticos; cunoştea bine lumea şi călătorise în ţările cele mai îndepărtate.

După ce-i părăsise Doris Mounier, o oră după cină, cei doi bărbaţi se instalară în nişte fotolii comode în biblioteca lui Cladon, şi, fumând minunatele ţigări şi bând excelentul coniac al gazdei, schimbaseră amintiri din călătorii; însă Cladon vorbea aproape tot timpul şi anecdotele lui aduceau uneori un zâmbet aproape imperceptibil pe buzele lui Valier. Atunci Cladon se întrerupea ridicând din umeri şi arunca o privire furişă oaspetelui său. Poveştile lui erau adeseori murdare şi nu arătau natura omenească sub lumina ei cea frumoasă. S'ar fi spus că Cladon simţea o atracţie irezistibilă pentru spectacolele crude şi respingătoare. Mulţi bărbaţi sunt aşa... şi uneori şi femeile. Oameni cari, în mod obişnuit, n'ar face rău nici unei muşte...

O singură dată se făcuse o aluzie la scopul vizitei lui Valier, şi o alta la contele Marchinot care o cunoscuse pe soţia lui Cladon. Marchinot fusese acela care sugerase ideea că „Lilas" ar fi un cartier general mimat pentru Valier în cursul anchetei sale. Cladon nu puse nicio întrebare. Îşi dădea seama, desigur, că un om din Serviciul Secret nu vorbeşte bucuros despre misiunea care i-a fost încredinţată.

Cât despre Doris Mounier, în scurtele clipe

pe cari le petrecuse cu ei, aproape că nu deschisese gura... Tatăl ei vitreg avusese desigur dreptate să se înfurie când o văzuse coborînd la cină, căci ea s'ar fi simţit mai bine în pat. Totuşi, Valier simţea în mod vag că d-şoara Mounier avusese un anumit scop când coborîse şi că şi-l atinsese. Era, îşi spunea el, o tânără fată ciudată, prezentând un farmec puţin obicinuit, însă de o nervozitate care părea excesivă. E drept că aventura ei ar fi sdruncinat şi nervii cei mai trainici. Lucru curios, Cladon nu mai pomenise despre întâmplarea cu manechinul. Fără îndoială cu era un subiect neplăcut. Insă trebuia să limpezească povestea aceasta şi Valier era hotărît s'o facă. Cu toată oboseala care-l copleşea, se puse numaidecât pe lucru.

Iată care era ipoteza: tânăra fată fusese adormită cu ajutorul unui puternic narcotic administrat în ajun. Autorul atentatului prinsese biletul, unul fals bine înţeles, pe uşa camerei ei. Asta îi dăduse câteva ore pentru răpire şi lipsa tinerei fete nu fusese descoperită de către îngrijitoare decât la ora unsprezece dimineaţa.

Ce se întâmplase în acest interval de timp? Criminalii cunoşteau desigur existenţa manechinului care-l reprezenta pe Cladon şi ştiau că ţăranii aveau de gând să-l ardă. Manechinul fusese probabil fabricat într'o şură şi lăsat acolo până la momentul voit.

Pentru a-l scoate de acolo, îl legară de un fotoliu. Nu era prea greu de înlocuit silueta caraghioasă, umplută cu paie, printr'o fiinţă

omenească redusă la inconştienţă şi nemişcare cu ajutorul unui narcotic. Doamne! ce idee infernală! Valier revedea înaintea ochilor grămada de lemne stropite cu gaz, şi se simţi cuprins de groază la gândul rămăşiţelor fumegânde cari ar fi rămas a doua zi: o grămăjioară de oase calcinate. Ticăloşii cari săvârşiseră acest act s'ar fi înapoiat pe furiş în zori pentru a împrăştia tristele rămăşiţe prin cenuşă. Dispariţia d-şoarei Doris Mounier ar fi rămas o enigmă. Nimic n'ar fi rămas, care să trădeze. Ar fi fost o simplă dispariţie care ar fi putut fi şi voită...

Lungit în pat, cu ochii mari deschişi in întuneric, Valier se simţea cuprins de indignare. Cine concepuse acest plan drăcesc? Deocamdată nu cunoştea decât casa aceasta impunătoare, în toată regiunea. Era îngrijitoarea, d-na Trosse... Absurd! Feciorul, gras şi după toate aparenţele tâmpit... Insuş Cladon? Fără nicio îndoială că mâhnirea lui fusese sinceră! Cine atunci? Sarcina pentru a doua zi avea să fie să studieze personalul de serviciu şi să descopere pe complicii cari eventual ajutaseră la răpire. Chouve avea să-i fie de mare folos.

Trebuia s'o vadă pe Doris Mounier fără martori. Până atunci nu avusese încă prilejul. Bine înţeles, era încă prea devreme pentru a presupune că exista vreo legătură între d-şoara Mounier şi misiunea lui Jean Valier... Era o poveste necurată... da, într'adevăr necurată...

Dumnezeule! Pentruce nu dormea el? Era sdrobit de oboseală şi a doua zi va avea ne-

voe de toată luciditatea. Acestе meditații nocturne erau caraghioase. Cu un mormăit de furie, Valier se întoarse cu fața spre perete și închise cu hotărîre ochii. O somnolență puse stăpânire pe el în ceie din urmă... însoțită de un bâzâit care-i răsuna în urechi ca un bâzâit de albină. Vibrațiile cari umpleau noaptea îl legănau, devenind din ce în ce mai puternice, în timp ce luneca încetișor în uitare... Bang!

Era orologiul bisericii! Douăsprezece și jumătate!... La dracu oroiogiile! Valier se frământa căutându-și iar somnul. Bâzâitul persista. Se întrebă dacă era numai o închipuire sau vreo insectă uriașă... firele telefonice vibrează uneori așa. Nu, sunetul acesta era prea puternic.

Mormăi o înjurătură, sări din pat, și dădu laoparte perdelele pentru a privi afară. Era întuneric beznă. Bâzâitul mai dură câteva minute, apoi încetă brusc, urmat de o tăcere abea întreruptă de foșnetul vițeі sălbatice care acoperea zidurile. O adiere blândă și alteori întreruptă șușotea cași cum ar fi voit să-i dea un avertisment...

Intrigat, Valier trase perdelele la loc și se culcă înapoi. Niciodată nu se simțise atât de treaz și mintea îi era limpede și activă.

Începu să se gândească iar la misiunea care-i fusese încredințată și retrăi în imaginație întâmplările zilelor precedente. La Paris... o sală spațioasă, dar simplu mobilată. Patru domni distinși și mai în vârstă. O avalanșă de complimente. „Căpitane Valier, facem a-

pel la serviciile d-tale în clipa unui pericol care ar putea deveni... Reputaţia pe care ţi-ai creat-o în timpul războiului, la „Biuroul 2”... cunoaşterea limbilor străine şi, îngăduie-ne să ţi o spunem, curajul d-tale exemplar, te desemnează pe d-ta pentru această însărcinare... n'ar fi cinstit să vă ascundem că toate şansele sunt împotriva d-tale. Ai să te izbeşti de pericole nemaipomenite. Este de datoria noastră să-ţi spunem că un viteaz şi-a plătit îndrăzneala cu viaţa şi că un altul a dispărut în niște împrejurări cari nu prea ne îngăduie să ne îndoim de soarta lui”.

Valier își amintea uriaşul fior de plăcere pe care-l simţise auzind aceste cuvinte: înfăptuirea pe care o cunoscuse atât de des în timpul războiului; un pericol necunoscut... aventura...

— Poate ai auzit vorbindu-se despre maiorul Silvain Richard?

Valier făcu un semn afirmativ. Silvain Richard, cel mai mare frânge-gât care existase vreodată! omul care culesese atâtea informaţii preţioase din tranşeele duşmane! Devenise maestru în arta deghizării şi a strategiei spionajului. Valier lucrase câteodată cu el în urmărirea aceleiaş ţinte dar nu-l întâlnise niciodată.

— In împrejurările de faţă, căpitane Valier, noi hotărâsem mai întâi să facem apel la maiorul Richard care trăeşte retras dela sfârşitul războiului, căci a fost grav rănit şi a pierdut aproape vederea. Spre marea noastră surprindere, aflarăm că maiorul Richard

își părăsise de peste un an casă, pentru a pleca în străinătate și că, de șase luni, nu se mai primiseră vești dela el. Făcurăm o anchetă, un prieten de-al lui îl văzuse la Constantinopol și aceasta fu ultima urmă pe care o puturăm găsi. Richard se arătase atunci foarte rezervat asupra faptelor și gesturilor sale, dar declarase totuși că descoperise începutul unui uriaș și diabolic complot împotriva Franței. Bănuelile sale erau însă atât de vagi și dovezile sale atât de puțin convingătoare încât luase hotărîrea de a aprofunda bine lucrurile înainte de a se adresa autorităților. Asta s'a întâmplat acum vreo șase luni, căpitane Valier, și de atunci nu l-a mai revăzut nimeni pe viteazul ofițer. Din nenorocire, bănuelile maiorului Richard par acum bine întemeiate.

— Ce palavragiu! Valier se întoarse pe partea cealaltă. Continuă să evoce scena.

— Pericolul care ne amenință patria nu-i un lucru obișnuit, și, pentru a înlătura o catastrofă națională, trebue să le opunem dușmanilor noștri viclesugurile cele mai subtile... Bang...

La dracu orologiul! Pentruce oare se clădesc biserici lângă case sau case alături de biserici.

Ora unu! Era timpul să doarmă...

— Vei pleca numaidecât în satul Jouville, în Masivul Central, cu o scrisoare de introducere pentru domnul Bertrand Cladon, dela „Lilas". D. Cladon este un prieten de-al colegului meu contele de Marchinot. Sosirea

d tale în regiune va atrage mai puţin atenţia dacă vei descinde la castel decât dacă te-ai instala la han. I s'a explicat lui Cladon că erai însărcinat cu o misiune oficială. Nu va pune nici o întrebare şi, bine-înţeles, nu vei trebui să i explici nimic. Sunt sigur că ţi va da cu plăcere toate informaţiile de cari vei avea nevoe asupra ţinutului. D. Cladon şi-a pierdut acum de curând soţia în nişte împrejurări foarte neplăcute, şi va fi fericit să aibă un tovarăş care să-i mai înveselească singurătatea...

Jean Valier se întoarse iar şi se instală mai comod pe pernă. Pentruce oare îi răsuna în creer discursul bătrânului palavragiu? De ce, dracu! nu putea el dormi?

„...Deocamdată nu ni s'au anunţat decât trei cazuri. Sunt deajuns totuşi pentru a confirma realitatea descoperirilor lui Silvain Richard".

Slavă Domnului, acum începea să doarmă... Glasul se pierdu în depărtare, o plăcută amorţeală punea stăpânire pe el. Timpul şi spaţiul se confundară.

...Bang... unu şi jumătate. Ei drăcia dracului!

— ...Nu-mi rămâne decât să-ţi urez noroc, domnule căpitan. Dar, bine înţeles, misiunea d-tale nu este oficială...":

In clipa aceea răsună un ţipăt de femee în tăcerea nopţii şi toate amintirile lui Jean Valier să împrăştiară care încotro. Ce se întâmplase?

Intr'o clipă fu treaz şi gata de acţiune.

Sărind din pat, apucă un halat şi deschise uşa. Deodată se făcu lumină şi se pomeni în faţa gazdei lui, şi el în halat şi cu părul zburlit.

— Aşadar ai auzit şi d-ta! exclamă Cladon. Asta nu mă miră. Ţipetele acelea ar fi putut trezi şi un mort.

— Ce s'a întâmplat? întrebă Valier.

— Una din servitoare, cred. O criză de nervi... Nu-i prima oară că i se întâmplă. Trebue să-mi cer scuze. Voi trebui s'o concediez pe femeea aceea.

Valier îl privi ţintă.

— Sunteţi sigur că era o servitoare?

— Fără nicio îndoială. După cum ţi-am spus, nu-i prima oară că i se întâmplă.

Valier făcu un semn din cap.

— Mi s'a părut că recunosc glasul D-şoarei Mounier... spuse el zâmbind, dar fără a-l slăbi din ochi.

— E foarte uşor să ne dăm seama, domnule căpitan. Camera copilei mele vitrege este la capătul acestui coridor.

Cladon se îndreptă repede spre uşa pe care o arăta cu degetul, şi Valier îl urmă. Bătu în uşă.

— Eşti aici, copila mea?

Urmă o tăcere, apoi Valier auzi răspunsul; nu încăpea nicio îndoială, era într'adevăr glasul tinerei fete.

— Da, ce s'a întâmplat?

— Nu cumva ţi-e rău? Ni s'a părut că auzim un ţipăt.

O altă tăcere, apoi se auzi din nou glasu

Dorisei Mounier:

— Mă simt foarte bine, mulţumesc!

Era aşadar servitoarea aceea.

Cladon se întoarse ridicând din umeri.

— A! d-ta erai, Justin!

Grasul fecior sosea în goană, gâfâind.

— Imi închipui că a fost iar Héléne Mer-ton? întrebă Cladon.

Feciorul îi aruncă o privire lui Valier şi răspunse afirmativ.

— Am venit cât am putut de repede, pentru cazul că domnul se va fi trezit, spuse el abea putând să vorbească.

— Mulţumesc, Justin; acum, dacă ştim despre ce este vorba, nu ne mai rămâne decât să mergem la culcare. Dar mă tem că vom fi siliţi să ne descotorosim de femeea aceea, Justin.

— Da, domnule. Mâine va pleca. Este un lucru stabilit.

— Este foarte neplăcut, spuse el. Bună-seara, Justin.

— Noapte bună, domnule.

Feciorul se retrase. Bretelele îi atârnau caraghios la spate.

Bertrand Cladon zâmbi uşor şi ridică din umeri.

— Şederea d-tale la mine începe foarte bine! observă el. Ţipetele acelea în toiul nopţii erau într'adevăr înfiorătoare! Este o deşteptare neplăcută şi-mi cer iertare.

— N'are nici o importanţă, domnule, afirmă Valier.

Cladon întoarse capul:

— Bună-seara, domnule căpitan.

— Bună-seara, domnule.

Două uşi se închiseră pe coridor. In camera lui, Valier rămase câteva minute în picioare, cufundat în gânduri. Apoi îşi scoase halatul şi se culcă. De data aceasta adormi.

IV.

INTALNIRILE LUI JEAN VALIER.

Valier nădăjduise s'o vadă pe Doris Mounier la micul dejun; dar fu dezamăgit. Coborîse foarte devreme, însă stăpânul casei i-o luase înainte. Cladon părea să fie peste tot în acelaş timp în casa lui.

— A! Valier! Sper că ai dormit bine?

— Foarte bine, domnule. Sunt odihnit de minune şi mi-e o foame de lup.

Cu un gest, Cladon îi arătă bufetul, foarte îmbelşugat.

— Serveşte-te, dragul meu prieten. Ducem o viaţă foarte simplă aici. Doris nu se simte prea bine azi dimineaţă, dar speră să coboare înainte de cină. Avem o vreme minunată!

Valier încuviinţă cu ton detaşat şi luă ziarul pe care i-l oferi gazda sa. Pagina întâia nu anunţa nimic extraordinar: şomajul... budget... discursul Primului Ministru asupra păcii internaţionale. Valier nu se putu împiedica de a zâmbi şi-şi concentră atenţia asupra dejunului. După ce termină de mâncat, îşi aprinse luleaua şi porni, cu bastonul în mână,

să facă o plimbare prin parc, lăsându-şi gazda să se ocupe de voluminosul curier. Când ajunse la poartă, Chouve se apropiă de el:

— Am avut o scurtă convorbire cu sergentul, domnule.

— Sergentul?

— Da, sergentul de poliţie Filat, domnule căpitan... M'am dus în sat după tutun şi m'am pomenit că mă opreşte ca să mă întrebe pentruce ne-am amestecat în plăcerile săteniloŗ. Mi-a spus că nu există nici o lege care să interzică să fugi luând cu tine un manechin, dar că această purtare era totuşi ciudată din partea unui domn bine ca d-voastră

Chouve izbucni în râs.

— Şi ce i-ai răspuns? întrebă Valier încruntând sprâncenele.

— O! am fost mai şmecher decât el. L'am întrebat, aşa ca dela om la om, ce-ar fi făcut dacă ar fi văzut pe unul dintre prietenii lui tratat în halul acesta. I-am spus că aşa ceva nu se putea suporta. Eraţi în drum spre locuinţa vechiului d-voastră prieten, d. Bertrand Cladon, şi că primul lucru cu care v-aţi pomenit în satul acesta nenorocit, a fost un manechin înfăţişându-l pe d. Cladon şi insultat în mod public. Vi s'a urcat mustarul la nas, domnule căpitan.

Valier izbucni în râs:

— Perfect, Chouve. Eşti un băiat minunat!

Şoferul se înroşi de plăcere. O laudă din partea căpitanului nu era ceva de toate zilele.

— Nimic altceva de seman.

— Nu, domnule. Există niște străini la han, dar cred că sunt niște turiști. Aveți nevoe de mașină astăzi, domnule?

— Nu cred; dar să fii totuși, oricând gata de plecare.

— Prea bine, domnule.

Șoferul salută și Valier își continuă plimbarea. Părăsi parcul și, în câteva minute, ajunse la marginea satului. Un automobil de formă străveche era oprit la poarta unei colibe și proprietarul ei, la fel de bătrân ca și ea, ieșea din casă cu o trusă nenorocită în mână. Zărindu-l pe Valier, se opri și-i făcu un semn din cap:

— Bună-ziua. Desigur că nu sunteți de pe aici?

Valier răspunse cu ton nepăsător:

— Nu, locuesc la „Lilas".

— A! „Lilas"!

Tonul era mult mai puțin prietenos.

— Atunci nu prea cred să ne întâlnim!

Un râset întovărăși această remarcă enigmatică.

— Și acum, trebue să-mi văd de drum.

Valier râse oarecum batjocoritor.

— Imi pare rău că gazda mea este atât de nepopulară, spuse el cu sinceritate.

— Dar n'am spus asta, exclamă celălalt și Valier ridică din umeri.

— Tonul d-tale o spunea deslușit, răspunse el; dealtfel, asta nu-i o noutate pentru mine. Dar care-i pricina?

Celalt aruncă trusa pe pernele mașinii și

se aşează la volan.

— Nu acorda nici-o importanţă, spuse e, scurt; nu sunt doctorul d-lui Cladon, asta-i tot.

Valier îşi bătu luleaua de călcâi pentru a scutura scrumul şi scoase punga de tutun.

Doctorul scoase din buzunar o lulea veche, bine arsă şi acceptă tutunul oferit de Valier. Intre Francezi, ritualul acesta rupe întotdeauna ghiaţa, oricât ar fi ea de groasă.

— Imi închipui că n'ai prea mult de lucru în ţinutul acesta sănătos, domnule doctor...

— Mă numesc Vergne. In realitate, sunt mai obosit şi mai neliniştit decât am fost acum treizeci de ani.

Valier arătă o uşoară surpriză.

— Clienţii d-tale iau mese prea copioase? Sau e din pricina pojarului?

— Nici una nici alta, replică doctorul Vergne. Este orbirea!

Valier îl privi ţintă un timp înainte de a-i răspunde.

— Orbirea? Ciudat! E un lucru groaznic. O epidemie?

— Dacă cinci cazuri se pot numi o epidemie! Este prea mult pentru un sătuleţ ca acesta.

— Hm! O boală infecţioasă, probabil?

— Aşa se pare; dar să fiu al dracului dacă-mi pot da seama cum se propagă infecţia. Nu seamănă deloc cu ceeace am văzut până acum. La început bolnavii par să aibă scarlatină; temperatura coboară şi bolnavul devine vesel ca un cintezoi, apoi, brusc, or-

boşte. N'am mai pomenit aşa ceva.

Doctorul Vergne muşcă furios coada pipei, şi, cu un oftat de desnădejde, apăsă piciorul pe pedală.

— Am trimis pe unul din bolnavi la Paris, adăogă el. Nu-i deloc plăcut să te recunoşti învins; însă asta mă depăşeşte. Şi doar, pentru bolile obicinuite, nu cred să mă întreacă cineva!

Valier frecă, gânditor, un chibrit.

— Asta poate provoca o panică în sat? remarcă el.

— Tocmai de asta trebue să ne ferim. Profesorul Arnold... doctorul se întrerupse brusc... Mă întreb pentruce-ţi povestesc toate astea?

Valier zâmbi.

— Să nu-ţi fie teamă că voi împrăştia vorba prin sat. Ai pomenit despre profesorul Arnold?

— Da, îl cunoşti?

— Am auzit vorbindu-se despre el; este patologistul ministerului de Interne; toată lumea o ştie.

Doctorul făcu un semn afirmativ.

— Ei bine! i l-am trimes pe bolnavul meu, asta-i tot, şi Arnold socoteşte că dacă s'ar divulga faptele, ar putea da naştere la neplăceri grave. Poate că are dreptate.

Doctorul Vergne încruntă sprâncenele şi adăugă:

— Vrei să te duc undeva, domnule...?

— Valier, căpitanul Valier. Bucuros dacă mergi în sat.

Doctorul deschise portiera.

— Urcă, domnule căpitan. Am de văzut doi bolnavi în drum, dar nu va dura mult. Numai un pojar şi un picior rupt.

Maşina porni pentru a se opri mai departe cu 1.500 metri. Insă doctorul Vergne era vorbăreţ şi întârzia în timp ce-şi îngrijea bolnavii, aşa încât era aproape de amiază când maşina intră în strada mare a satului. Doctorul opri în faţa hanului.

— Venim tocmai la timp pentru aperitiv, domnule Valier. Intri cu mine, nu-i aşa? spuse el cu vioiciune şi căpitanul îşi urmă noul prieten în străvechea sală a hanului. Acolo, sub bârnele de stejar înegrite de timp, şi cari contrastau izbitor cu strălucirea alămurilor şi a vaselor, fu cinstit cu un pahar de bere. Hangiul, cu faţa tot atât de lucitoare ca şi vasele sale, se apropiă de ei, şi se angajă o convorbire: dela agricultură în genere, trecură la preţul hameiului, apoi vorbiră despre politică, examinând mai ales impozitul asupra berei.

— Bolşevicii sunt vinovaţi, domnule doctor, ţi-o spun eu, declară hangiul cu ton solemn. Credeţi-mă pe mine, domnule; bolşevicii sunt cauza tuturor necazurilor. Inchipuiţi-vă, domnule — omul se apleacă peste tejghea şi-şi plimbă privirea dela doctor la Valier — închipuiţi-vă că, nu mai departe decât azi dimineaţă, un domn mi-a spus în sala aceasta în care vă aflaţi că spera să-i vadă într'o bună zi pe toţi blestemaţii de capitalişti de fabricanţi de bere înecaţi în propriile lor cazane!

Hangiul se dădu înapoi pentru a vedea efectul produs de vorbele sale asupra celor doi clienți. Doctorul râse disprețuitor, iar Valier zâmbi. Insă Valier era la pândă. Asemenea fraze se aud de obicei mai curând în orașele industriale decât într'un sat ca Jouville.

— De unde venea clientul d-tale? întrebă el.

— Asta, habar n'am. Sosiseră doi domni dimineața, doi domni foarte distinși, și reținuseră camere. Și cum ședeau ei liniștiți și-și sorbeau berea, așa cum stați d-voastră acum, ne-am pomenit cu un individ cu cravată roșie și cu un ochi de sticlă, un pârlit. Să fiu al dracului dacă nu s'a așezat lângă cei doi domni.

— Ascultă! i-am strigat eu, du-te în sala comună.

— Lasă-l, a intervenit unul dintre domni; suntem cu toții frați.

— Și iată-l pe ticălosul acela șezând și bându-și berea ca și cum ar fi fost la el acasă. După un timp, unul dintre domni mi-a adresat un cuvânt, și, dintr'o vorbă într'alta, am început să vorbim despre politică. Cei doi domni erau foarte politicoși și se interesau de părerile mele, însă micul descreerat cu cravata roșie a început să se înfierbânte și să declame împotriva lipitorilor de capitaliști, în niște termeni pe cari nu mi-aș permite să vi-i repet. Sângele îmi fierbea în vine, însă cei doi domni păreau foarte mulțumiți; râdeau, îl băteau pe umăr și-l excitau să vorbească. Apoi și-au terminat berea din pahare

şi să mă trăsnească Dumnezeu dacă n'au plecat împreună. Hangiul mormăi cu indignare. Prieteni cum nu s'a mai pomenit, domnilor!

Doctorul Vergne începu să râdă şi-şi goli paharul:

— Asta este peste puterile unui vechi conservator ca d-ta, remarcă el. Şi acum, trebue s'o pornesc la drum.

Făcu un semn din cap lui Valier şi se îndreptă spre uşă. Ieşind, se izbi de trei noi sosiţi; doi dintre ei erau înalţi şi bine îmbrăcaţi, iar al treilea era un individ micuţ, cu o înfăţişare sălbatecă şi o cravată roşie ca sângele. După câteva scuze, doctorul se îndepărtă iar nouii sosiţi intrară în sală. Jean Valier surprinse privirea hangiului şi înţelese că avea înaintea ochilor cele trei personagii cari fuseseră obiectul conversaţiei. In timp ce-şi aprindea luleaua, îi examină pe furiş.

Cei doi bărbaţi despre care vorbise hangiul formau un contrast isbitor cu silueta mărunţă şi aproape caraghioasă a individului cu cravata roşie şi ochiul de sticlă. Cel mai înalt purta un costum de sport bine croit; obrazul său spân, rotund ca o lună şi ochelarii cu rama de baga îi dădeau aerul unui American bogat în vacanţă. Celalt, ceva mai subţirel, avea o bărbiţă scurtă, neagră şi făcea impresia unui bibliotecar sau a unui amator de fosile. Nici unul nici celalt nu păreau tovarăşul potrivit pentru omuleţul cu cravată roşie. Valier se grăbi să-şi aprindă luleaua şi aruncă chibritul.

— Aţi venit cu maşina? întrebă el cu un ton nepăsător.

— Nu, domnule, răspunse curtenitor omul cu obrazul ca o lună. N'am venit cu maşina.

Jean dădu drumul unui nour de fum.

— Pare-mi-se că drumul de aici până la gară este lung, observă el.

— Foarte lung, încuviinţă celalt, dar câmpia este fermecătoare.

— E drept, răspunse Valier, şi se întoarse alene către bărbos.

— Rămâneţi mult timp aici?

— Asta depinde de multe lucruri, răspunse celalt, dar nădăjduim ca şederea noastră să ne fie plăcută.

Omuleţul mormăi câteva cuvinte şi se îndreptă, cu un aer furios, spre tejghea.

— Bere, şi încă repede!

Hangiul îl servi în tăcere. Omul cu obrazul ca o lună plină îi aruncă un zâmbet lui Valier, şi ridică din umeri ca pentru a-şi cere iertare pentru lipsa de politeţe a tovarăşului său. Valier răspunse printr'un semn din cap şi, făcând un gest de rămas bun hangiului, ieşi.

In stradă, se opri pentru a-l întreba pe factor încotro s'o apuce, apoi porni cu pas vioi. Abea ieşise din sat, când auzi un zgomot de paşi grăbiţi, şi, întorcându-se, îl zări pe străinul cu faţa rotundă. Aşteptă ca celalt să-l ajungă.

— Sper că mă veţi ierta şi că veţi binevoi să schimbaţi câteva cuvinte cu mine, începu străinul cu glas mieros.

— Mă rog, răspunse Valier.

— Cred că vă numiţi căpitanul Jean Va-

lier?

— Asta nu-i un secret, răspunse Valier încet.

— Nu; dar vă duceţi la gară, domnule căpitan, şi vreau să vă cruţ un drum inutil. Imi închipui că aveţi de gând să descoperiţi dacă prietenul meu şi cu mine am sosit cu trenul şi de unde venim. Este adevărat?

— In orice caz d-voastră sunteţi foarte îndrăzneţ!

— Pentruce? Deşi am motive să păstrez tăcerea, voi da cărţile pe faţă, domnule căpitan. Sunteţi aici în serviciu comandat, şi sosirea unor străini în regiune vă interesează. Vă sfătuesc să vă înapoiaţi imediat la cei cari v'au trimis şi să le spuneţi că misiunea d-voastră este sortită să dea greş. Guvernul d-voastră nu ne poate pune beţe în roate.

Străinul se opri şi zâmbi, şi zâmbetul său alcătuia un contrast ciudat cu vorbele pe cari le pronunţa.

— Sper că m'aţi înţeles bine, domnule Valier.

— O! foarte bine, mulţumesc, răspunse Jean înapoindu-i zâmbetul. Apropo, nu v'aţi recomandat!

— O! iertaţi-mă! Numele meu este Kasinsky... Iacob Kasinsky, din serviciul diplomatic al Mongoriei. Colegul meu se numeşte Emile Radowsky.

— Mulţumesc. Şi micuţul d-voastră prieten?

D. Kasinsky făcu un gest de dispreţ.

— Un individ lipsit de educaţie, spuse el.

Este camaradul Victor Durand, din „Tineretul Muncitoresc Roşu". Este un băiat sincer, dar cam grosolan. Intr'o bună zi vom face, totuşi, ceva din el.

Valier începu să râdă înveselit.

— Intr'adevăr? N'am mai văzut niciodată pe cineva care să semene atât de puţin cu un muncitor roşu sau de altă culoare. Dar mă bucur aflând că ştiţi să-i folosiţi serviciile.

Expresia d-lui Kasinsky se schimbă:

— Nu vă subpreţuiţi adversarii, domnule căpitan; credeţi-mă, sunt buni faţă de acei cari nu-i supără, dar vai de acela care se opune la izbânda planurilor noastre.

Valier clătină din cap cu nepăsare.

— Se poate! Numai că nu sunteţi singuri. Guvernul va şti să se apere. Şi poate că mai există şi alţi oameni gata oricând să-i vină în ajutor... în afară de maiorul Silvain Richard...

Jean Valier mai zâmbea încă, însă privirea pe care o ridică spre Iacob Kasinsky avea reflexe de oţel; şi în aceea a lui Kasinsky trecu o flacără periculoasă.

— Maiorul Silvain Richard? repetă el cu jumătate glas.

— Numele acesta vi se pare cunoscut, remarcă Valier.

— Cu siguranţă că mi-e cunoscut, răspunse d. Kasinsky politicos.

V.

LA MINISTERUL DE INTERNE

Patru bărbaţi şedeau într'un mic biurou din clădirea ministerului de Interne. Contele de Marchinot, ministrul Afacerilor Străine, ţinea strânsă între dinţi o ţigară de foi, fără să-şi dea seama că era stinsă; d. Gaston Leroy, Primul Ministru; şi d. Hugues Aldouin, ministrul de Interne, fumau ţigări. Al patrulea era profesorul Arnold, patologul ministerului de Interne, cel mai tânăr şi mai obosit din toţi. Leroy rupse tăcerea:

— Deocamdată, ne aflăm într'un impas, spuse el cu jumătate de glas, Arnold ne aduce la cunoştinţă că rezultatele experienţelor sale sunt negative; vă daţi seama ce însemnează asta!

Scutură cu atenţie scrumul ţigării. Degetele lungi ale lui Arnold începură să ciocănească pe masă:

— Dacă aş avea mai mult timp.... începu el.

— Tocmai asta nu avem, dragul meu Arnold; clipele sunt numărate.

Patologul făcu un semn de încuviinţare.

— Înţeleg, dar şi d-voastră trebue să înţelegeţi că prepararea unui astfel de ser, punând ipoteza că se reuşeşte, poate cere luni şi chiar ani de zile. Inutil să vă spun că muncim zi şi noapte; este o sarcină supraomenească.

— Intocmai, îl sprijini Leroy. Aruncă o

privire tovarăşilor săi. Prin urmare trebue să ia tate alte măsuri decât leacurile preventive. Ministrul Afacerilor Străine se frământă cu nervozitatea unui om surmenat.

— Nu sunt sigur că asta nu echivalează cu o declaraţie de război.

— Bineînţeles, este o declaraţie de război. ripostă Leroy cu sânge rece. Dar d-voastră nu vreţi să vedeţi că represaliile obişnuite nu-şi au rostul într'o asemenea situaţie. Mobilizarea armatei în timp ce ameninţarea aceasta planează asupra noastră ar însemna pur şi simplu materializarea ameninţării.

— Pare să se fi materializat deja, remarcă Hugues Aldouin.

— Numai pentru a ne convinge de realitatea ei. După ultimele informaţii, există cinci cazuri la Jouville, sat din Masivul Central, în inima Franţei. Dacă nu cedăm, cazurile acestea se vor înmulţi, până când...

Primul Ministru coborî vocea:

— ...! Vor orbi până la o mie de persoane pe zi. — Se opri şi adăugă: Daţi-ne leacul care opreşte această boală şi declarăm mâine războiul.

Se lăsă o tăcere mormântală, grea.

Contele Marchinot se ridică şi se duse să ia o hartă depe o etajeră. O desfăcu pe masă şi cele patru capete se aplecară asupra ei. Degetul Primului Ministru lunecă pe hârtie, traversă Europa dela apus spre răsărit, Balcanii, marea Neagră, făcu înconjurul Caucazului, şi se opri asupra unui punct pe coastele mării Caspice. O jumătate de cerc mică

fusese însemnată de curând cu cerneală. In interior era scris cuvântul: „Mongoria".

— E caraghios! exclamă ministrul de Interne: niște pitici și niște barbari!

Contele Marchinot aprobă cu un mormăit.

— Câteva obuze i-ar pune la respect, spune el.

— E drept, răspunse Leroy, calm. După cum spuneți, am putea distruge acest Stat într'o singură zi. Și odată cu aceasta ar pieri și ultima noastră nădejde de a ne salva concetățenii.

— Aș de unde! Ingăduiți-mi să vă spun că vă speriați prea repede, domnilor, izbucni Marchinot. Există cinci cazuri! Și pentru astea unteți gata să cedați. Părerea mea este să ovim și să lovim fără întârziere.

Calm și curtenitor ca întotdeauna, Leroy clătină din cap:

— Așteptați, spuse el. Vă voiu expune îndată situația. D-voastră îi tratați pe oamenii aceia de barbari; în realitate sunt foarte civilizați. Este un exemplu, dacă voiți, de ce ace devine civilizația când apucă pe calea greșită. Făceau parte, la început, din Uniunea Sovietică, la fel cu vecinii lor Georgienii: pentru motive pe cari numai ei și Rușii le cunosc, s'au rupt și au alcătuit un Stat autonom guvernat de către un biurou sovietic. După cât putem ști, oamenii aceștia au fost recrutați din Statele Baltice și din Rusia. Vorbesc toate limbile, sunt de o inteligență superioară și mai mult sau mai puțin străini de clasele guvernate pe cari au ajuns

aproape să le domine, în afară de câteva triburi indigene cari rămân ostile, dar cari fiind împrăștiate, sunt grele de supus.

Primul Ministru se opri pentru a trage câteva fumuri din țigară.

— Guvernământul Mongoriei, continuă el, vrea să întemeieze un Stat puternic pe țărmurile Mării Caspice; mijloacele nu-l interesează. Are nevoie de capitaluri pentru a face drumuri, a instala căi ferate, a construi porturi; însă nu pot obține credite din pricina sărăciei țării; probabil că temerile îndreptățite ale națiunilor învecinate, bogate în puțuri de petrol, nu sunt străine de refuzul pe care-l întâlnește orice cerere de împrumut; trebue să vă spun că noi am refuzat de două ori să intrăm măcar în discuție cu ei.

Ajungem acum la punctul capital al chestiunii. De vreme ce mijloacele obișnuite dau greș, guvernământul Mongoriei a recurs la niște metode extraordinare și nu se lasă oprit de niciun scrupul. După cum știți, am primit luna trecută prima lor somație: o cerere de împrumut cu o amenințare politicos redactată, spunând că dacă nu le acordăm împrumutul avea să ne pară rău. Bineînțeles, guvernul nostru a primit râzând amenințările acestei țărișoare păpânde. Iusă, săptămâna trecută, ne sosi o altă comunicație. Mongrienii cereau încă odată împrumutul și adăogau că primele măsuri pentru a-l obține fuseseră luate, și că, dacă voiam să facem o anchetă într'un sat din Masivul Central aveam să aflăm cum avea de gând guvernul Mongoriei să-și atin-

gă ţinta. Făcurăm ancheta şi ştiţi care este rezultatul. La început, ni se păru fantastic gândul că ar putea exista vreo legătură între două cazuri de orbire dintr'un sat, şi guvernul Mongoriei; dar, cu toate măsurile de prevedere luate, alte trei persoane fură lovite de flagel. Şi acum, domnilor, am primit o nouă înştiinţare: dacă nu acceptăm condiţiile Mongoriei, până într'o săptămână, contagiunea se va întinde în toată ţara şi va lovi nu numai sate, ci şi oraşe întregi...

Primul Ministru se întrerupse brusc şi ridică ochii spre Marchinot:

— Şi d-voastră propuneţi să folosim armele obişnuite de război! spuse el.

Ministrul Afacerilor Străine mormăi ceva:

— Vom aresta pe agenţii Mongoriei, spuse el.

— Dar nu veţi putea opri boala; nimic n'o poate opri, afară de ştiinţă. Cu timpul şi cu ajutorul anchetei noastre, vom putea căpăta cunoştinţe suficiente; dar, deocamdată suntem neputincioşi.

— Cari sunt condiţiile? întrebă deodată ministrul de Interne.

Era prima oară că această întrebare era pusă şi Marchinot îi aruncă o privire de dispreţ.

— Condiţiile, sunt următoarele, răspunse Leroy: guvernul Mongoriei oferă serumul pentru a vindeca pe bolnavi şi a preîntâmpina alte cazuri, dacă-i făgăduim o imunitate completă şi o indemnizaţie de 2 miliarde şi jumătate de franci.

Toţi tăcură, înmărmuriţi; contele Marchinot scoase o exclamaţie de mânie:

— Aş! E cu neputinţă! Cu neputinţă!

— Bineînţeles, e cu neputinţă! aprobă Leroy, grav. Nu numai fiindcă Franţa nu poate vărsa această sumă în starea actuală a finanţelor ei, ci şi pentrucă prestigiul nostru ar fi grav atins. Nu ne rămâne, aşadar, decât o singură alternativă: sau considerăm declarat războiul între Mongoria şi noi, şi trimitem armatele, precum propune Contele de Marchinot; sau mai temporizăm cu diavolii aceia, în timp ce profesorul Arnold face apel la toate resursele noastre ştiinţifice pentru a combate boala. Domnilor, după părerea mea, calea dintâi ar fi dezastruoasă.

— Iar a doua este o ruşine nemaipomenită, comentă Marchinot.

Leroy ridică uşor din umeri şi aruncă o privire întrebătoare ministrului de Interne.

— Există Societatea Naţiunilor, începu Hugues Aldouin cu un ton de îndoială, şi se întrerupse văzând expresiile chipurilor colegilor săi.

— Nu, Mongorienii n'ar lua în seamă Societatea Naţiunilor. In ansamblu, eu sunt de acord cu Leroy. Dacă se iau toate măsurile de prevedere pentru a izola satul şi se interzice intrarea şi ieşirea, nu văd pentruce nu i-am veni de hac bolii. Bineînţeles, trebue evitată panica.

Marchinot luă un creion şi-l învârti între degete, apoi îl aruncă mânios.

— Cinci cazuri, exclamă el, cinci cazuri!

Toţi tăcură, înmărmuriţi; contele Marchinot scoase o exclamaţie de mânie:

— Aş! E cu neputinţă! Cu neputinţă!

— Bineînţeles, e cu neputinţă! aprobă Leroy, grav. Nu numai fiindcă Franţa nu poate vărsa această sumă în starea actuală a finanţelor ei, ci şi pentrucă prestigiul nostru ar fi grav atins. Nu ne rămâne, aşadar, decât o singură alternativă: sau considerăm declarat războiul între Mongoria şi noi, şi trimitem armatele, precum propune Contele de Marchinot; sau mai temporizăm cu diavolii aceia, în timp ce profesorul Arnold face apel la toate resursele noastre ştiinţifice pentru a combate boala. Domnilor, după părerea mea, calea dintâi ar fi dezastruoasă.

— Iar a doua este o ruşine nemaipomenită, comentă Marchinot.

Leroy ridică uşor din umeri şi aruncă o privire întrebătoare ministrului de Interne.

— Există Societatea Naţiunilor, începu Hugues Aldouin cu un ton de îndoială, şi se întrerupse văzând expresiile chipurilor colegilor săi.

— Nu, Mongorienii n'ar lua în seamă Societatea Naţiunilor. In ansamblu, eu sunt de acord cu Leroy. Dacă se iau toate măsurile de prevedere pentru a izola satul şi se interzice intrarea şi ieşirea, nu văd pentruce nu i-am veni de hac bolii. Bineînţeles, trebue evitată panica.

Marchinot luă un creion şi-l învârti între degete, apoi îl aruncă mânios.

— Cinci cazuri, exclamă el, cinci cazuri!

Auzind ac'ste cuvinte crude, Leroy încruntă din sprâncene; funcţiunile sale îi creaseră gustul pentru metafore.

— Căpitanul Valier cunoaşte pericolele însărcinării sale, spuse el. Va începe prin a căuta să afle cum de a ajuns Jouville centrul unui complot mongorian. Cineva, un localnic sau un străin, trebue să fi răspândit germenul bolii, şi dacă Valier ar stabili identitatea vinovatului, poate că n'ar fi cu neputinţă să găsim mijloacele de întrebuinţat. Cel puţin aceasta este ţinta misiunii lui Valier. Dar, după u'timul lui raport, duşmanii au plasat, pe faţă, doi dintre emisarii lor la noi. Este un act îndrăzneţ şi isbutit, căci aceşti oameni pot supraveghia operaţiunile şi conduce negocierile, fără a putea fi pedepsiţi.

— Voi pune să-i spânzure pe amândoi, exclamă Marchinot.

— Sunt sigur de asta, spuse Primul Ministru, cu un zâmbet şters. Totuş, căpitanul Valier are alte planuri. In raportul său, el vorbeşte despre asociatul Mongolienilor, un Francez numit Victor Durand, comunist şi agitator de meserie care ne este bine cunoscut şi care a mai făcut probabil cunoştinţă cu închisoarea. Rolul acestui renegat nu este încă deslușit, însă Valier presupune că ataţă la agitaţii revoluţionare prin regiunile industriale şi grăbeşte în felul acesta ruina ţării noastre. Această teorie n'are de altfel decât un interes secundar. Insă Durand devine un personagiu foarte important, după cum o remarcă Valier, căci trebue să fie inoculat împotriva

bolii; prin urmare pare rezonabil să presupunem că emisarii aceştia au o anumită provizie de ser, şi o singură picătură de ser ar avea pentru noi mai multă valoare decât toate armele din lume; nu mă îndoiesc nicio clipă că veţi recunoaşte şi d-voastră acest lucru.

Leroy se opri şi-şi aruncă ţigara. Se întoarse apoi către colegii săi cu calmul unui avocat care ştie că pledoaria lui a fost convingătoare. Hugues Aldouin făcu un semn din cap. Marchinot îl imită cu părere de rău.

— Sunteţi aşadar de părerea mea, urmă Leroy; bine înţeles, este o străinătate grea pentru un singur om. Insă Valier nu-i un om obişnuit.

Hugues Aldouin îşi mângâie gânditor bărbia

— In afară de noi, cine mai este în curent cu povestea aceasta? întrebă el.

— In afară de noi şi Valier, nimeni.

— Dacă s'ar răspândi vestea, panica ar fi îngrozitoare.

— Francezii nu prea sunt predispuşi la panică, observă Leroy.

Ministrul Afacerilor Străine făcu un gest de neliniste.

— Nu sunt prea sigur de asta, mai ales în păturile sărace, dacă Durand ajunge până la ele. Sunteţi sigur că ziarele vor păstra tăcerea?

— Da, răspunse Leroy; din fericire, aceste cinci cazuri de orbire dintr'un sătuleţ din Masivul Central n'au atras atenţia.

Marchinot scoase un mormăit.

— Dumnezeule! exclamă el, cinci cazuri!

Leroy ridică din umeri şi păstră tăcerea.

Timp de un moment nu vorbi nimeni şi o bătaie în uşă îi făcu să tresară.

Uşa se deschise şi un secretar elegant apăru pe prag. Ţinea în mână o telegramă:

— Ei bine! Griville? întrebă Leroy.

Secretarul păşi înainte; croiala hainei lui n'avea nici cel mai mic defect şi nici măcar un fir din părul lui neted nu era deranjat; pe lângă el, miniştrii păreau niste simpli oameni de orăşel mic.

— Este pentru d-voastră, excelenţă, spuse el, şi ieşi.

După ce se închise uşa, Leroy rupse plicul. Cu glas potolit, fără cea mai mică tresărire, el citi următoarele cuvinte:

„Maladia se propagă; de aseară, am trecut dela cinci cazuri la treisute treizeci şi patru. Valier.

VI.

SERENADA TĂCUTĂ

„Lilas" era înconjurat de niste terase pietruite cu lespezi, şi în josul treptelor se afla un eleşteu; suprafaţa apei era acoperită cu nuferi, însă petalele lor se închiseseră o dată cu apusul soarelui şi noaptea răspândea întunericul în jurul lor. Jean Valier contempla întinderea neîncreţită şi încerca să cugete, însă gândurile sale nu erau decât un haos care refuza să asculte de logică şi de ordine.

Iacob Kasinsky... Emile Radowsky... Iacob

Kasinsky şi Emile Radowsky... camaradul Victor Durand... orbire şi manechin.., Silvain Richard... Iacob Kasinsky... Doris Mounier... A! Iacob şi Emile erau enigme uşoare de rezolvat... dar Doris... Zări o mişcare de perdea la una din ferestrele dela etajul de sus al casei. Perdelele erau trase şi îndărătul lor străluceă o lumină. Ferestrele aveau gratii. Desigur că încăperea fusese folosită cândva drept cameră pentru copii...

Jean Valier făcu ocolul iazului şi se aşeză pe o bancă de piatră sub crengile unui cedru. Acolo, nu putea fi văzut, din casă, ale cărei ferestre luminate se reflectau în apă. Işi aprinse o ţigară şi aruncă o privire ceasului. Mai avea timp să cugete încă o jumătate de oră până la cină. Nu simţise niciodată atâta nevoie să cugete, ca acum; şi nu ajungea la nici un rezultat, asta era partea cea mai limpede din toată afacerea.

Contemplă imaginile care se reflectau în iaz şi văzu trecând o umbră prin faţa ferestrei cu gratii. Canatul se întredeschise şi perdelele se dădură puţin la o parte, pentru a scoate la iveală capul şi umerii unei tinere fete care stătea nemişcată caşi cum ar fi tras cu urechea. Lumina din cameră alcătuia o aureolă în spatele ei. Era Doris Mounier. Rămase câteva clipe fără a face vreo mişcare, cu capul întors în direcţia lui Valier. Acesta avea impresia supărătoare că ea ştia că el era acolo, deşi era cu neputinţă să-l vadă, dar numaidecât îşi spuse că visa.

Tânăra fată procedă într'un mod foarte cu-

rios. Luă depe o masă sau depe un scaun un pachețel alb care avea forma unei cutii plate. Se opri peatru a mai trage cu urechea, apoi se aplecă peste fereastră și ascunse pachetul în vița sălbatecă, cât de departe îi îngădui brațul ei slăbuț și desgolit... apoi se retrase în cameră închise fereastra și trase perdeaua.

Jean Valier fu cât p'aci să fluere de surprindere. Ciudată purtare! D-șoara Doris Mounier reprezenta o enigmă care trebuia lămurită fără întârziere. Își aduse aminte că dela sosirea sa nu avusese încă prilejul de a vorbi cu ea fără prezența unei a treia persoane. Oare era ea aceea care manevra astfel, sau a treia persoană? Hotărî să lămurească aceste chestiuni chiar în seara aceea. Se auzi sunând gongul pentru cină; Jean Valier își aruncă țigara și intră în casă.

Bertrand Cladon îl aștepta în hall, având-o pe Doris Mounier alături de el. Tânăra fată răspunse întrebărilor lui Valier, cu o răceală și o indiferență aparentă. Da, mulțumea, se simțea mai bine, era complet restabilită...

Cina deveni o adevărată corvoadă. Cladon vorbea și conversația se reducea la un simplu monolog; când Jean se adresa tinerei fete, care ședea în fața lui, nu primea, drept răspuns, decât monosilabe. Cu toate acestea tânărul simți, de mai multe ori, ațintită asupra lui o privire pătrunzătoare și aprobatoare .. de fiecare dată când se întorcea pentru a vorbi cu stăpânul casei. Fără îndoială că aerul nepăsător al d-șoarei Mounier era simulat. Când ea se retrase, lăsându-i pe cei doi băr-

baţi să-şi bea porto-ul, Valier începu un subiect pe care-l cântărise îndelung.

— Cred că n'ar fi discret, să-mi impun la nesfârşit prezenţa mea aici, domnule Cladon, spuse el. Mi-am luat aşadar dispoziţiile să mi se transporte bagajele la han. Bineînţeles, vă sunt foarte recunoscător pentru ospitalitatea..

Întâlni privirea gazdei şi se întrerupse. Privirea stăpânului casei nu exprima numai o simplă surpriză, ci era şi un amestec de adâncă părere de rău şi de bănuială. Dar, în secunda următoare, Cladon îşi reveni şi protestă zâmbind:

— Vai! nici pomeneală, dragul meu prieten! Nici nu vreau să aud de aşa ceva! Atâta vreme cât te vei simţi bine la noi, să nu te gândeşti la asta.

Fără a o arăta, Valier era desorientat. Din clipa sosirii sale, era convins că nu era binevenit: servitorii erau politicoşi şi îndatoritori, dar fără amabilitate, şi însuş Cladon, deşi îşi îndeplinea îndatoririle de gazdă, nu dovedea o adevărată cordialitate.

— Sunteţi într'adevăr prea drăguţ, domnule... începu Valier şovăitor.

— Ba, de loc, dragul meu prieten. Te rog, să nu mai vorbim despre asta. Puţin porto?

Valier mulţumi. Din nefericire nu putea explica gazdei sale că prezenţa la han a emisarilor Mongoriei era pentru el un punct de atracţie. Acolo ar fi fost mai liber să-i studieze în voie. Dar, caşi cum i-ar fi părut rău pentru lipsa lui de amabilitate, Cladon începu să-şi dea ostenceală. Impreună cu cafelele

şi cu minunatele ţigări de foi, servi şi o sticlă de coniac vechi. Când intrară după Doris Mounier în salon, Cladon manifestă o veselie, pe care Valier nu i-o cunoscuse încă, însă tânăra fată rămase tăcută şi Valier fu destul de supărat. Se apropiă de uşa care dădea spre terasă, trase perdelele şi văzu că răsărea luna. Noaptea era caldă şi liniştită, cu abea o adiere de vânt. Propuse o plimbare pe terasă, d-şoara Mounier îi făcea plăcerea să-l însoţească? El clătină languros din cap. Insă Valier surprinse în ochii ei enigmatici o privire care desmintea această lâncezeală afectată. Pentruce voia el să se plimbe pe terasă? întrebau acești ochi. Ce avea el să-i spună?

Bertrand Cladon se grăbi să intervină:

— Nu te sfătuesc, Doris, copila mea. Nu eşti îndeajuns de întremată şi ai putea răci. Sunt sigur, că d. Valier va înţelege acest lucru.

— Desigur, răspunse Valier. Şi d-voastră, domnule?

Se simţea obligat să facă această invitaţie, însă Cladon refuză zâmbind.

— Prefer colţişorul meu de lângă foc, la vârsta mea...

Valier ieşi şi închise uşa în urma lui. Lăsase perdelele despărţite şi de fiecare dată când trecea, cu ţigara în gură, prin faţa razei de lumină care cădea prin fereastră, putea vedea interiorul. Măsură de vreo douăsprezece ori terasa în toată lungimea ei, atât de încet încât fiecare dată îi lua cel puţin două minute.

In cele din urmă socoti că venise momentul, să acţioneze. In loc să-şi continue drumul cu acelaş pas, după ce trecu de fereastră începu să alerge şi nu se opri decât atunci când ajunse sub fereastra Dorisei Mounier. Se căţără ca o maimuţă printre viţa care acoperea zidul. Timp de vreo douăzeci de secunde îşi cufundă braţul în întortocherea de frunze şi de cârcei, aşteptându-se, în fiecare clipă, să vadă apărând în goană toţi locuitorii casei, atraşi de foşnetul viţei.

— Ei drăcie? Unde era oare obiectul acela?

A! degetele sale apucară o cutie subţire de carton. Cutia aceasta era legată cu o sfoară şi parafată cu ceară roşie. Valier o vârî repede în buzunarul interior al smoking-ului şi începu să coboare.

In clipa aceea se făcu lumină în cameră. Valier îşi ţinu respiraţia; deasupra lui, fereastra se deschise. Ridică ochii şi întâlni privirea enigmatică a Dor's ei Mounier. Surâdea.

— Aşadar aţi venit, domnule căpitan?

Tânăra fată vorbea în şoaptă; şi, cu tot calmul ei neobicinuit, glasul ei tremura de nădejde. O contemplă, uluit, şi deodată îşi dădu seama de absurditatea situaţiei. Era o adevărată caricatură a scenei dintre Romeo şi Julieta.

Recăpătându-şi brusc sângele rece, el aruncă o privire pe terasă. Nici o mişcare.

— Ştiaţi aşadar?... întrebă el.

— Că eraţi în grădină? da; ce aveţi de gând să faceţi, domnule Valier?

— Cred că am trebui să stăm puţin de vorbă împreună, propuse el.

Tânăra fată clătină din cap.

— Spuneţi-mi ce veţi face cu acest pachet stărui ea, cufundându-şi privirea cercetătoare într'a lui.

Cu tot calmul pe care-l afecta, Valier putea citi în ochii ei o groază nespusă, ca şi cum ar fi fost vorba despre o chestiune de viaţă sau de moarte.

Răspunse fără şovăială:

— Şefii mei vor hotărî.

— Şefii d-voastră?

— Da, la ministerul Afacerilor Străine.

Tânăra fată păru uşurată.

— Vai Doamne, mulţumesc! Eram sigură... totuşi mă îndoiam...

Se aplecă şi şopti, cu faţa lipită de gratii:

— Domnule căpitan, să nu părăsiţi casa aceasta până ce nu vă voi da cu semnalul şi să nu deschideţi această cutie sub nici un pretext, m'aţi înţeles?

Jean făcu un semn afirmativ.

— Repede! exclamă ea, şi el auzi deschizându-se uşa salonului, la capătul celalt al terasei. Tânărul se lăsă să lunece dealungul viţei sălbatice şi lumina se stinse în camera Doris-ei Mounier. Când ajunse la pământ, el trase o clipă cu urechea, apoi îşi scutură hainele de praf. Se apropiau nişte paşi bărbăteşti; era Bertrand Cladon. Văzându-l pe Valier se opri. Tânărul se văzu, timp de o secundă, obiectul unui examen atent, apoi Cladon rupse tăcerea cu glasul normal.

— Credeam că nu te mai întorci, dragă prietene; clarul de lună pare să exercite un mare farmec asupra d-tale.

Valier surâse:

— Este drept; dar, totuşi, mi-e deajuns, nimic nu trebue exagerat; începe să fie rece.

Porniră împreună spre uşa salonului şi Valier simţi din nou ochii lui Cladon aţintiţi asupra lui. Tânărul se dădu în lături pentru a-l lăsa pe celălalt să treacă înainte, şi profită de această clipă pentru a-şi examina hainele. O frunză uscată era agăţată de mânecă. O luă jos şi pătrunse în salonul puternic luminat. Cladon, fără a se uita la el, se apropiă de o tavă pe care se afla o sticlă de whisky şi un sifon.

— Bei ceva? întrebă el.

— Mulţumesc.

Se aşezară în faţa căminului. Dar stăpânul casei îşi pierduse cheful de vorbă. Stingherit de pachetul care-i umfla buzunarul, Valier luă un ziar şi se prefăcu că se cufundă în lectură. Ziarul forma un ecran care-l împiedica pe Cladon să observe umflătura neobicinuită a buzunarului. Atmosfera părea acum încărcată de îndoială şi de nelinişte. Ce însemna oare această nouă atitudine a lui Cladon? Avea oarecari bănueli şi împotriva cui? Şi pentruce? Fără motiv, Valier simţi crescându-i antipatia pentru gazda sa. Sub politeţea lui, se simţea lipsa de sensibilitate şi chiar cruzimea. Nu era un om pe care ţi l-ai fi putut face prieten. Nici măcar un om în care să ai încredere...

Simţi o profundă uşurare când Cladon se ridică în picioare. Avea câteva scrisori de scris şi spera că d. Valier îi îngăduia să se retragă. Îşi spuseră bună-seara şi Valier îl părăsi pe Cladon în faţa uşei bibliotecii, pe când urca scara, auzi un glas, acela al lui Cladon, vorbind la telefon, dar nu putu desluşi cuvintele.

Ajuns în camera sa, Valier scoase pachetelul din buzunar şi-l privi, pierdut pe gânduri. Cartonul era îndoit în unele locuri iar sforile erau sigilate cu vreo şase sigilii de ceară roşie. Valier puse pachetelul sub pernă. După o scurtă chibzuială, închise fereastra. Pentru o noapte, avea să se lipsească de aerul proaspăt. Apoi, după ce mai chibzui puţin, îşi înlocui ţinuta de seară cu un costum de oraş, îmbrăcă pe deasupra un halat şi se întinse, aşa îmbrăcat, pe pat. Doris Mounier vorbise despre un semnal şi era mai bine să fie pregătit pentru orice eventualitate. În altfel, nu avea nici un motiv să aştepte semnalul chiar pentru seara aceea. Ar fi chiar nespus de supărător dacă s'ar întâmpla abia de curând un eveniment oarecare.

Tânărul începu să moţăie, nişte visuri caraghioase i se perindară pe dinaintea ochilor, însă rămase totuşi la pândă. Trecu astfel o oră, apoi două şi se simţi lunecând pe aripile somnului.

Bang!

— Dumnezeule! Ce se întâmpla?

Bing! Un ţipăt şi o nouă detunătură!

Un sgomot de paşi răsună în coridor. Cla-

rova alerga gâfâind, cineva care era urmă-
t. Niște bocanci grei, al căror sgomot era
năbușit de covorul greu, treeură prin fața
șii lui Valier și aproape în aceeași clipă o
tă împușcătură de revolver străpunse aerul.

Valier se repezi la ușă și o deschise; lu-
mina din camera sa lumină întunericul. La
capătul celălalt al coridorului se strecura o
rază palidă de lună, și zări o massă întu-
necoasă și mișcătoare. Din centrul acestei
masse porni un strigăt slab, întovărășit de
sgomotul înăbușit al unei căderi.

Intr'o secundă Valier ajunse la capătul co-
ridorului pipăind pereții pentru a găsi comu-
atorul electric. Insă o lovitură în cap îl făcu
ă se clatine pe picioare. Își veni în fire,
idică pumnii spre o siluetă enormă care se
înălța deasupra lui, și simți degetele înfigân-
du-se într'un obraz moale, fleșcăit. Se auzi
o exclamație de durere și de furie și omul
se aruncă din nou asupra lui. O a doua si-
luetă veni în ajutorul celei dintâi, ieșind ca
o avalanșă din întuneric, și Valier fu îm-
pins la perete. Căzu de două ori, și de două
ori reuși să se ridice; ochii i se obicinuiră
cu lumina slabă și putu vedea că adversarii
săi erau mascați. Unul din ei avea barbă...

Adversarii săi deveneau acum mai prevă-
zători și aveau grijă să se țină în afară de
bătaia pumnilor săi. In spatele lor, pe pe-
rete, comutatorul strălucea în lumina razelor
lunii. Valier se aplecă, făcu o mișcare bruscă
înainte, îl apucă de picior pe omul care se
afla mai aproape de el și-l răsturnă; apoi,

eliberându-se, întinse mâna spre comutator. Îl atinse o clipă şi se răspândi o lumină orbitoare, însă, în clipa următoare, întunericul domnea iar şi Valier fu apucat de gât şi de încheeturile mâinilor şi aruncat în perete. Se rostogoli şi se isbi cu fruntea de un ornament de lemn. Rămase un moment buimăcit, aşteptând lovitura de graţie; apoi auzi un zgomot de paşi cari se îndepărtau; cu o sforţare, se ridică clătinându-se, se sprijini de perete pentru a aprinde lumina şi văzu la picioarele sale un trup nemişcat; era Bertrand Cladon.

— Cladon!

Trecură câteva minute. Valier stătea cu gura căscată, nefiind în stare să priceapă ce se petrecuse. In cele din urmă se lăsă în genunchi şi pipăi inima lui Cladon. Omul era galben ca un mort. Cu toată durerea crâncenă pe care o simţea la cap, Valier se înapoiă, clătinându-se, în camera sa. Avea o sticlă de coniac...

In cameră, rămase un moment nemişcat, cu mâna la frunte. Avea ceva de făcut. A, da! coniacul... Nu, nu asta era... Acum îşi amintea... Se apropiă de pat şi vârî mâna sub pernă; cu o încruntare din sprâncene, aruncă perna laoparte şi rămase înmărmurit, privi palid cearceaful de pe care nu-şi putea desprinde privirea:

Pacheţelul dispăruse!

VII.

FUGA.

Dispărut!

Jean Valier simţi mai mult decât amărăciunea unei simple înfrângeri. Nu numai că nu ştiuse să păstreze prada; ceeace era deja un necaz destul de mare, dar mai şi trădase încrederea tinerei D-şoare Mounier, şi asta era pentru el o umilire profundă! Ea nu i se încredinţase aşa, la întâmplare.

Il examinase, îl judecase, şi el se arăta, chiar dela început, nedemn de ea...

Scrâşni din dinţi, dându-şi seama că se lăsase tras pe sfoară. Falsul atac împotriva lui Bertrand Cladon! Şi un copil ar fi bănuit stratagema! Doamne! Ce prost fusese! In orice caz, asta nu lăsa nici o îndoială asupra sentimentelor lui Bertrand Cladon, şi Cladon şi cu complicii lui aveau să i-o plătească scump.

Deschizându-şi valiza, Valier scoase un revolver şi-l strecură în buzunarul din dreapta; în cel stâng puse nişte cartuşe, pentru a nu duce lipsă de muniţii în caz de pericol. Instinctul îi spunea că pericolul nu era departe.

Perioada diplomaţiei trecuse! Cu o înfăţişare fioroasă, Valier îşi încărcă revolverul şi se apropie de uşă. Acolo, se opri brusc.

Umbla cineva pe coridor. Cineva al cărui pas era atât de uşor încât trebuia urechea exercitată a lui Valier pentru a-l auzi. Răs-

mase nemișcat, cu revolverul în mână, auzi o ușoară bătaie în ușă, abea mai distinctă decât foșnetul unei frunze. Valier ridică revolverul.

— Intră, spuse el cu jumătate glas.

Ușa se deschise fără sgomot și, cu o exclamație înăbușită, lăsă jos revolverul.

Era Doris Mounier care apăruse pe prag. Era gata îmbrăcată și purta o haină de piele verde cu o pălărioară la culoare. O vie emoție făcea să-i strălucească ochii. Valier aștepță ca ea să închidă ușa înainte de a pronunța cuvintele cari să întunece chipul acesta încântător. Nădăjduise să-și poată lua revanșa înainte de a mărturisi greșeala... dar ea îl opri numaidecât.

— Știu, șușoti ea. Să nu mai pierdem timp. Trebue să plecăm imediat.

— Să plecăm! repetă el buimăcit. D-ta nu înțelegi, am dat greș ca un dobitoc...

Tânăra fată clătină din cap zâmbind.

— N'ai dat greș, domnule Valier; dimpotrivă, ai reușit de minune; dar să nu mai întârziem!

Valier, uluit, încruntă din sprâncene, apoi, într'o străfulgerare, înțelese adevărul.

— Vreți să spuneți... exclamă el, pachetul acela...

Doris făcu un semn afirmativ, cu ochii strălucitori.

— Da, nu era decât o vulgară imitație. Adevăratul pachet îl am aici! — Se bătu peste buzunarul hainei. — Era pentru a vă pune la încercare și pentru a-i atrage pe ei

în cursă. Depind atâtea lucruri de el; mă pricepeți?

Valier îți ținu respirația.

— Atunci, pachetul conține?...

— Ceeace căutați, domnule căpitan, seru-mul!...

— Ei drace! Sunteți o adevărată zână!

Tânăra fată începu să râdă, apoi se îndreptă spre fereastră și trase perdelele.

— Sunteți gata? șopti ea.

Jean făcu semn că da.

— Da, sunt gata. Dar nu vreau să vă știu amestecată în această poveste. Vor afla acum...

— Nu știu încă...

— Ce vă face să fiți sigură?

— Pentrucă sunt prizonieră în această casă, răspunse ea întorcându-se spre el, sunt prizonieră din clipa... în care mi-ați salvat viața. Chiar dela prima bănuială, au căutat să mă suprime. In felul acesta, ceeace știam ar fi fost înmormântat odată cu mine. Insă d-voastră ați salvat mai mult decât o viață, în ziua aceea! Acum, ei își închipuie că au seurmul în mâna lor și eu nu mai contez. Paznicii mei s'au retras.

— Paznicii?

— Toate coridoarele acestei case au fost supraveghiate zi și noapte, până acum. D-na Trosse a fost tovarășa mea devotată și temnicera mea!

Valier șuieră printre dinți și se uită la tânăra fată cu admirație. Aruncă halatul pe care-l purta peste costum și deschise ferea-

stra.

— Când vor descoperi greșeala pe care au săvârșit-o, va fi un scandal nemaipomenit, spuse el. Haidem, Doris Mourier. Viţa aceasta sălbatecă a fost pusă într'adins aici. Dar vă daţi desigur seama că vom fi nevoiţi să mergem pe jos până la gara cea mai apropiată.

— Pentruce? N'ai d-ta o maşină foarte confortabilă? întrebă Doris cu calm.

— Domnul s'o binecuvânteze pe această copilă! Işi închipuie ea oare că-l putem deştepta pe Chouve şi să plecăm ca nişte boieri? Tărăboiul ar trezi pe toată lumea.

Tânăra fată râse triumfător.

— Vei găsi pe şoferul d-tale, cu maşina, în faţa porţii, spuse ea. Nu prea-mi place să umblu pe jos şi mi-am luat dispoziţiile în consecinţă. Sper că mă vei scuza.

Valier simţi cum i se lungeşte chipul.

— D-ta... d-ta ai aranjat toate astea? întrebă el. Nu sunt sigur că n'am înebunit!

— Era foarte uşor. Drumul care duce la garaj este în pantă. Chouve n'a avut decât să lase maşina să lunece şi n'a auzit nimeni.

Valier scoase un suspin şi încălecă fereastra deschisă.

— Locul meu în Serviciul Secret te aşteaptă, Doris! Mie nu-mi rămâne decât să-mi dau demisia. Haidem.

Coborîrea era uşoară graţie vârstei şi puterii viţei. Ajunşi pe pământ, se opriră pentru a trage cu urechea, apoi se îndreptară

spre poartă. La umbra copacilor, îl găsiră pe Chouve cu maşina. Era în culmea nelinişiei.

— A fost prea uşor, domnule, nu-i ceva curat!

Il trase pe Valier până într'un loc de unde se putea zări, printre copaci, castelul. O fereastră era luminată.

— Vedeţi, domnule? Cine doarme acolo?

— Tatăl meu vitreg, d. Cladon, răspunse Doris Mounier.

— Ei bine! lumina aceasta a fost aprinsă acum trei minute, şi o vedeţi pe cealaltă la parter?

Doris făcu un semn afirmativ.

— Biblioteca... Acolo este telefonul, nu-i aşa domnişoară? Ei bine! chiar acum s'a aprins lumina.

— Haideţi! spuse Valier scurt; avem avans, în orice caz.

Tânăra fată sări în maşină. Valier o înfăşură într'o cuvertură de blană şi se aşeză alături de ea.

Chouve luă loc la volan, gata să facă maşina să dea maximum de viteză. Automobilul porni.

Pentru a ajunge la şoseaua principală spre Paris, trebuiau să traverseze Jouville şi Chouve urcă strada mare cu cincizeci pe oră. Cum se apropiau de han, două lumini strălucitoare ţâşniră oblic înaintea lor, şi şoferul trebui să facă un ocol pentru a se feri de o maşină enormă care ieşea din garaj. Şoferul mormăi o înjurătură. Ştia prea bine

a cui era acea maşină.

Valier nu spuse nimic, însă tânăra fată îl observă că ducea mâna în buzunar.

La ieşirea din sat era un urcuş de vreo patru kilometri şi Chouve îl atacă cu toată viteza. Maşina, în spatele lor, nu părea să se apropie, însă distanţa nu părea nici să crească. Valier se aplecă şi strigă o întrebare.

— Este maşina d-lui Cladon, domnule, ţipă şoferul. Un Benz vechiu, şasezeci de cai. Mă întrebam eu ce căuta în garajul hanului, dar acuma ştiu. Erau gata pregătiţi pentru orice. Maşina aceea blestemată poate face uşor şaptezeci pe oră.

Valier clătină din cap şi se aşează înapoi; maşina lor putea merge la fel de repede, iar Chouve era un as al volanului.

Se aflau acum pe o şosea lată şi stâlpii de telegraf defilau prin faţa lor cu repeziciunea fulgerului. Depăşiseră şi viteza de şaptezeci pe oră.

Valier aruncă o privire înapoi. Maşina cealaltă tot se mai vedea. Se rugă cerului pentru o pană de carburator; nici spargerea unui cauciuc nu era de lepădat: ocupanţii maşinii, aruncaţi pe şosea, îşi puteau foarte bine frânge gâtul. Insă această intervenţie a soartei se putea să intervină şi la maşina lor.

Tânărul se aplecă pentru a se uita la ceasul său de mână şi fu surprins constatând că nu era nici miezul nopţii. Dacă puteau ajunge într'un oraş, cel mai bun lucru era să se oprească la un comisariat şi să ceară o

protecţie sigură până la Paris. Insă nu era îngăduit nici un răgaz şi nici o stângăcie. Maşina din spate era ocupată de nişte oameni hotărîţi, oameni cari şi-ar sacrifica bucuros viaţa pentru a pune iar mâna pe prada care le fusese răpită. Dacă serumul ajungea la ţintă, atunci toate planurile Mongorienilor erau nimicite.

Simţi că tânăra fată care şedea lângă el se întorcea şi o auzi scoţând un ţipăt:

— Se apropie, spuse ea.

Era adevărat. Distanţa care-i despărţea se micşorase cu cel puţin cinci sute de metri. Uriaşele faruri îi inundau cu lumină şi aruncau asupra chipului Dorisei nişte reflexe palide. Jean Valier vârî mâna în buzunar şi ochi: răspunsul sosi numaidecât şi un glonte le trecu pe deasupra capului.

— Apleacă-te! Sunt gata la orice!

Tânăra fată era calmă, ba chiar surâzătoare. Chouve era aplecat asupra volanului, cu chipul încruntat. Se aflau în plin câmp şi şoseaua se strecura printre două maluri înalte. Se apropiau de o bifurcaţie. Şoferul stinse luminile şi o apucă pe un drum care nu era acela al Parisului. Maşina se opri. Farurile celeilalte maşini dispărură pe şoseaua principală.

Şmecheria reuşise oare? Lui Valier nu-i venea să creadă, însă Doris bătu din palme:

— Trebue s'o luăm înapoi, domnule, spuse Chouve. Drumul acesta duce Dumnezeu ştie unde! Imposibil să ne încercăm norocul. Peste scurt timp îşi vor da seama de greşeală, şi

naşina lor este mai iute decât a noastră.

— Nu ne putem întoarce, afirmă Valier.

— Prea bine, domnule!

Işi reluă cursa înainte. Mai departe cu vreo doi kilometri, traversară în goana mare un sat întunecos şi tăcut, şi dădură de un drum mai larg. Un stâlp indicator îi informă că se îndepărtaseră din calea lor. Valier înjură printre dinţi.

— Mergi mai departe, vom da noi de drumul cel bun până la urmă. Se întoarse şi cercetă orizontul. Dejur împrejur nu era decât beznă. Dar curând văzură strălucind înaintea lor un grup de lumini, dintre cari unele roşii şi verzi. Se apropiau de un rambleu înalt pe care trecea o cale ferată în apropierea unei cabine de semnale şi drumul se înfunda în acest tunel. In clipa aceea, focurile roşii şi verzi tremurară şi deveniră toate verzi. Lui Valier îi veni o inspiraţie: strigă un ordin şoferului. Chouve se înfundă în tunel. Valier sări jos şi se urcă pe rambleu; se uită împrejur şi zări curând ceeace se aştepta să vadă: cele două faruri ale unei maşini care se apropia. Nu mai întârzie, făcând presupuneri fără rost; în câteva minute, fu iar în tunel şi nu mai pierdu timpul. Chouve nu-i puse, de altfel, nici o întrebare.

— Du-i departe de aici, atrage-i la dracu! M'ai înţeles? Noroc!

O apucă pe tânăra fată de mână şi ea sări uşor pe pământ. Chouve repuse motorul în mişcare şi maşina dispăru curând la o

colitură a drumului. Valier îşi trase însoţitoarea într'un tufiş şi se pitiră amândoi pe iarba umedă de rouă. Mai târziu o clipă, două mănunchiuri de lumină măturau drumul dedesubtul lor şi auziră vâjâitul puternicei maşini care se repezea în tunel; razele resfrânte de cărămizi luminară o clipă feţele ocupanţilor şi Valier îi recunoscu pe cei doi emisari ai Mongoriei. Iacob Kasinsky era la volan şi-şi pierduse voioşia. Valier râse batjocoritor.

— E un om nu prea simpatic, Doris.

Tânăra fată se cutremură.

— Este groaznic, spuse ea. Mă înspăimântă...

Valier o luă de braţ şi o ajută să urce panta. Apoi o porni, spre treptele cari duceau la cabina de semnale, atât de grăbit încât ea începu să gâfâie. Omul care se afla în cabină tresări când îi văzu.

— Cine dracu sunteţi? strigă el; nu-i voie de intrat aici!

— Spune-ne ceva mai original, mormăi Valier. Ascultă-mă, prietene, n'avem timp de pierdut! Aştepţi un tren spre Paris, mi se pare? Perfect! Ei bine! ai să-l opreşti pentru noi. M'ai înţeles?

Omul îi privi pe rând.

— Nu ştiu cine sunteţi că vă introduceţi aici, împotriva tuturor regulamentelor, dar un lucru ştiu precis, că vă înşelaţi. Să opresc expresul. Ca glumă e bună, n'am ce spune!

— D-ta vorbeşti ca un bun funcţionar al Societăţii, răspunse Valier nerăbdător. Din ne-

fericire n'avem timp să-ţi explicăm pentruce trebue oprit acest expres, şi, dealtfel, nici nu ne-ai crede. Ascultă-mi ordinul, băiatule, şi lasă explicaţiile pentru altă dată. Repede! Semnalul de alarmă!

Omul îşi vâ î înc tiş r mâ nile în buzunare.

— Nu vrei? întrebă Valier.

— Nu, domnule. Duceţi-vă dracului!

Valier scoase revolverul.

— Eşti convins că vorbesc serios? întrebă el.

— Sunt convins că sunteţi o pereche de ticăloşi, spuse omul fără a se clinti. — Ţineţi tot timpul mâinile în buzunare. — Poţi trage dacă vrei, asta nu-ţi va fi de prea mare folos.

Valier puse revolverul înapoi în buzunar şi se întoarse către Doris, cu un zâmbet lipsit de veselie:

— Cunosc eu curajul francez! spuse el.

Vorbea cu un ton degajat, însă ea îi citi desnădejdea în ochi.

In depărtare se auzea uruitul unui tren care se apropia. Doris se întoarse către semnalizator:

— Pentru numele lui Dumnezeu, crede-ne, exclamă ea. Trebue să ajungem la Paris în noaptea asta. Este o chestiune de viaţă sau de moarte pentru Franţa. Ne urmăresc nişte oameni... duşmani de-ai ţării. Nu se vor da în lături dela nimic... nici chiar dela omor, pentru a ne împiedica să...

Işi dădea seama că toate acestea erau o melodramă proastă. Semnalizatorul zâmbi i-

ronic.

— Am mai auzit eu toate astea, am fost doar la cinematograf; aţi fi putut inventa ceva mai serios!

Duduitul devenea mai distinct. Valier contempla cu desnădejde lungul şir de pârghii lustruite. Semnalizatorul începu să râdă.

— Încearcă, dacă vrei, spuse el. Trage de o pârghie greşită şi fă să deraieze trenul acesta blestemat. Ei drăcie! Mă luaţi drept un mare dobitoc. Ei bine! voi avea semnalmentele voastre când va veni poliţia să mă interogheze. Şi nu m'ar mira să-mi văd şi fotografia în toate ziarele.

„Eroul care a rezistat în faţa a doi bandiţi!". Prietenii mei vor fi mândri de mine!

Începu să râdă batjocoritor şi Valier ridică din umeri.

— Peste câteva zile prietenii d-tale te vor purta cu lovituri de picior pe străzile Lyonului şi d-ta îi vei ruga să lovească mai tare, spuse tânărul. Să-ţi ierte Dumnezeu eroismul!

Duduitul creştea mereu. Prin ferestrele cabinei, Valier zări fumul roşu al expresului. Doris îl văzu şi ea şi rămase împietrită de disperare. Pentru prima oară trecu o umbră de îngrijorare pe chipul semnalizatorului.

— Nu mi-am făcut decât datoria... murmură el ca pentru a se convinge.

Valier făcu un semn din cap. Expresul trecu cu un zgomot asurzitor. Vacarmul se stinse în depărtare şi tăcerea se aşternu iar. Fu lungă, căci Jean Valier era adânc absor-

lit în gânduri. Păru totuşi să ia o hotărîre, dar nu el fu acela care rupse tăcerea.

Răsună un zgomot cristalin de sticlă, repede ca un sunet de clopot, în timp ce deasupra capului semnalizatorului un geam sbura în ţăndări. Glontele străvezi acoperişul de carton gudronat.

VIII.

LEGĂTURA SÂNGELUI

Fără o clipă de întârziere, Valier se aruncă în genunchi, trăgând-o pe tânăra fată după ei. Semnalizatorul se uita cu un aer stupid la geamul stricat, fără să pară să-şi dea seama că oferea o ţintă minunată.

— Dumnezeule, exclamă el. Ce se va mai întâmpla acum?

— Apleacă-te, idiotule! spuse Valier, şi, în acelaş clipă, un al doilea glonte trecu prin geam, de data aceasta puţin mai aproape de capul semnalizatorului. Cu o înjurătură de surprindere, omul se aplecă. Răsună altă detunătură, apoi încă una. Sticla zbura în ţăndări în toate direcţiile.

— Stinge lumina. Incuie uşa.

Semnalizatorul se supuse fără a mai pierde timp. Apoi, pe dibuite, se apropie de tovarăşii săi.

— Manifestaţia aceasta este îndeajuns de convingătoare? întrebă Valier cu ton fioros. Eşti lămurit acum, eroule?

Omul oftă.

— De unde dracu puteam să știu?

— Inutil să mai discutăm! ripostă Valier furios. Ce ne facem acum?

— Peste douăzeci de minute trece un alt tren, domnule.

— Douăzeci de minute! Perfect! N'avem altceva de făcut decât să stăm liniștiți până vine alt tren? N'ai altceva de propus?

Doris Mounier fu aceea care luă cuvântul, și vorbi cu o voce calmă, fără cea mai mică urmă de panică.

— Nu există nici o speranță, spuse ea. Suntem în mâna lor.

Valier șovăi înainte de a răspunde; Doris Mounier nu era o femee căreia îi puteai ascunde adevărul.

— Da. Afară dacă angajăm o luptă! De n'ai fi d-ta aici!

— O luptă n'ar putea avea decât un singur desnodământ, declară ea cu glas liniștit.

Valier făcu un semn afirmativ. Doris ea dreptate. Ce șanse aveau ei să învingă pe acești dușmani nevăzuți? Ei erau închiși între pereții acestei cabine, pe când adversarii lor aveau alegerea între o sută de ascunzători. Gloanțele veniseră fiecare din altă direcție. Nu era decât o chestiune de timp, și încă de foarte puțin timp... Se gândi o clipă să atragă focul asupra lui printr'o încercare de fugă, în timp ce semnalizatorul avea să se strecoare în altă direcție. Cu neputință! Ce să facă cu Doris? Două detunături răsunară una după alta, apoi li se adresă un glas. Vântul sufla prin geamurile sparte și Doris nu și

putu stăpâni un fior. Glasurile acestea ca ieşeau din noapte erau reci şi neomenești caşi însăş noaptea.

— Ascultaţi-mă, domnule, şopti semnalizatorul. Dumnezeu ştie ce înseamnă toată povestea aceasta, dar eu vreau să ştiu un lucru: este adevărat ce mi-aţi spus? Ticăloşii aceia au într'adevăr de gând să vă împiedice să ajungeţi la Paris, şi faceţi parte din poliţie?

Valier răspunse printr'un semn din cap. Nu era momentul să ţină discursuri lungi.

— Bine, domnule; v'am vârît în încurcătură, dar oricine în locul meu ar fi făcut la fel. Eu trebue să vă scap de aici. Am să plec, domnule.

Valier făcu un gest de refuz.

— Ce poţi face d-ta?

— Să atrag focul asupra mea, mă pricepeţi? In felul acesta d-voastră veţi putea fugi. Trebue să aibă o maşină pe şosea, săriţi în ea şi o ştergeţi.

Valier şovăi. Era un plan deznădăduit, fără prea multe şanse de reuşită.

— Te vor curăţa cum vei deschide uşa: dar e foarte curagios din partea d-tale că ai propus-o... Ascultă.

Se auzeau nişte paşi pe scară. Valier ridică revolverul.

— Căpitane Valier, începu un glas mieros.

Valier trase pe dată şi un glonte îi răspunse numaidecât şuierând pe lângă Doris.

— Căpitane Valier, îţi cer să stai locului un moment până ce voi fi sfârşit de vorbit.

reluă glasul lui Kasinsky prin tăcerea ploii de gloanțe. Situația voastră este disperată și adoptând această atitudine încăpățânată și caraghioasă, nu faci decât să-ți irosești forțele și să ne superi pe noi. Nu-i prudent să superi niște oameni ca noi, căpitane Valier.

Tânărul își mai ținea revolverul îndreptat spre ușă.

— Asta-i tot ce ai de spus? întrebă el. Mai am încă destule muniții pentru a vă necăji mult timp, domnule Kasinsky.

— Noi vă oferim alegerea între o moarte crâncenă și libertate, continuă Kasinsky, fără a părea să remarce întreruperea lui Valier. Înapoiați-ne pachețelul pe care ați pus mâna și nu veți mai avea să vă temeți de nimic. Veți recunoaște că vă punem condițiuni nu numai rezonabile, ci chiar generoase. Vom aștepta răspunsul în josul acestor trepte care nu sunt în bătaia d-tale, căpitane Valier; vă sfătuim să nu încercați nici o măsură eroică cum a fost aceea propusă de binevoitorul dv-voastră tovarăș, semnalizatorul.

Un hohot de râs întovărăși aceste vorbe și semnalizatorul răspunse printr'un potop de înjurături. Ridicându-se, omul se apropiă de bârne și trase una din ele. Insă nu era decât un gest de sfidare.

— Cincisprezece minute! mormăi el. Faceți-i pe mizerabilii aceștia să aștepte cincisprezece minute, domnule. Când se va opri trenul veți trage câteva focuri și vom avea nu-mai decât ajutor!

— Căpitane Valier! reluă glasul lui Iacob

Kasinsky cu ton prietenos. Cred că am uitat să-ţi spun că avem un bidon cu benzină. Am vrea răspunsul până în cinci minute, vă rog!

Valier nu-şi putu reţine o exclamaţie. Nu mai rămânea nicio speranţă. Dacă nu erau ucişi de un glonte de revolver, aveau să piară arşi de vii. Ce dobitoc fusese că o trăsese pe Doris Mounier în cabina aceasta unde erau înconjuraţi!

Simţi mâna tinerei fete pe braţul său. Il trase spre ea şi-şi apropiă buzele de urechea lui.

— Este mijlocul cel mai bun, spuse ea după ce-i şoptise ceva; dar trebue procedat repede.

— Da, recunoscu el, este singurul mijloc...

Ar fi vrut să-i spună că nu cunoscuse încă o femee atât de curagioasă ca ea, dar n'avea timp. Cu multă atenţie, pentru a nu face zgomot, Doris scoase pacheţelul din buzunar. Valier tăiă sfoara cu briceagul; îi lăsă ei sarcina de a desface pachetul în întuneric, şi mâinile ei îndemânatece se mişcau în tăcere. Curând simţi degetele tinerei fete pe mâna sa; îşi suflecă, supus, mâneca; o injecţie rapidă — făcută cu o îndemânare de parcă Doris ar fi fost o infirmieră — şi jumătate din conţinutul seringii hipodermice se revărsă în vinele lui Jean Valier. Apoi, fără cel mai mic zgomot, ea îşi străpunse propria-i piele. Era ca o legătură de sânge între ei, gândi Valier. După aceea seringa fu pusă înapoi în cutie.

Indărătul uşii se auzi un zăngănit urmat de un gâlgâit semnificativ, apoi totul reintră

în tăcere.

— Căpitane Valier, strigă vocea lui Jacob Kasinsky, te anunţ că termenul de graţie se termină peste două minute; dacă nu te învoeşti la cererea noastră, vom avea părerea de rău de a da foc acestei cabine de semnale. Treptele au fost stropite cu benzină; nu-i nevoie să-ţi mai spun că nimic pe lume nu vă va putea scăpa.

Valier se ridică şi făcu lumină.

— Dumnezeu'e! exclamă semnalizatorul, doar n'aveţi de gând să cedaţi...

Se uita cu neîncredere la tânăra pereche în timp ce Valier trăgea zăvorul şi deschidea uşa.

Toţi trei fură isbiţi de un miros puternic de benzină.

— Mai bine un câine viu decât un leu mort, răspunse Valier. De data aceasta izbânda este a lor.

Zări la picioarele sale o siluetă care ţinea în mână un obiect strălucitor. Probabil că un alt om stătea ceva mai departe, ascuns în umbră şi ţinând în mână o armă ucigătoare. Constituia o ţintă cu neputinţă de greşit.

— Vă predaţi, căpitane Valier?

— Da.

— Fii bun şi aruncă-ţi arma.

Valier îşi aruncă revolverul pe pământ.

— Mai ai alte arme?

— Nu.

— Pe cuvânt de onoare?

— Nu spun niciodată minciuni, chiar unor

ticăloşi ca voi.

— Perfect!

Jacob Kasinsky păru nepăsător la acest epitet nu prea măgulitor.

— Imi este îngăduit să-i cer d-şoarei Mounier să iasă, precum şi prietenului vostru semnalizatorul, care trebue să fie uluit de toate evenimentele acestea.

— Nu ca voi când veţi intra la răcoare, răspunse acesta din urmă în culmea furiei. Dacă vi se pare că Societatea va suporta asemenea lucruri, vă înşelaţi amarnic. Ei, drăcia dracilor!

Coborî treptele şi Doris Mounier îl urmă. Kasinsky îi supraveghea cu un aer curtenitor, iar silueta uscăţivă a doctorului Radowsky ieşi din întuneric şi păşi în cercul de lumină care cădea din cabină. Doctorul ridică revolverul lui Valier şi-l examină. Mulţumit, îşi îndreptă arma asupra prizonierilor.

— Ei bine! căpitane Valier... spuse Kasinsky amabil.

Valier ridică din umeri cu un gest de desnădejde şi se întoarse spre Doris. Tânăra fată scoase din buzunar pachetul desfăcut. Resturile de ceară căzură jos şi o gaură în hârtie scotea la iveală o cutie de piele. Kasinsky contemplă, un timp, pachetul în tăcere; apoi, faţa lui de lună plină luă o expresie aspră şi hotărîtă. Fără o vorbă, întinse mâna şi smulse pachetul. Deşi era palidă ca o moartă, Doris îi susţinu privirea fără a clipi. Tot fără a scoate un cuvânt, el deschise cutia şi scoase seringa goală. Lăsă să-i scape o exclamaţie

şi întinse seringa tovarăşului său. Dintre cei trei captivi, numai Valier pricepu cuvintele pe cari le schimbară cei doi bandiţi.

Doctorul Radowsky îşi mai ţinea arma îndreptată asupra tinerei fete. Jacob Radowsky îşi puse revolverul în buzunar, apucă braţul Doris-ei şi-i ridică mâneca. La această atingere, ea se înfioră. O picătură de sânge închegat înroşca pielea albă.

— Aşadar, asta este, murmură Iacob Kasinsky.

Apoi se apropiă de Valier şi găsi şi pe braţul lui aceeaş pată roşie.

— Aşadar, asta este, repetă el, şi întorcându-se către semnalizator; şi d-ta, prietene?

— Nu ştiu ce vrei, începu acesta, dar îmi veţi plăti voi toate acestea.

— Calm! strigă Kasinsky. Poţi spune orice vrei, asta nu ne va împiedica să ne uităm.

Examină cu atenţie încheietura şi braţul omului, apoi îi desfăcu cămaşa şi se uită la pieptul păros şi tatuat.

— Nu, nu văd nimic, şi ai mare noroc, prietene, pentrucă aceştia doi.... Se întrerupse pentru a arăta cu un gest pe Valier şi pe Doris: Aceştia au procedat ca nişte idioţi. Nici nu-şi dau seama cât au fost de idioţi. Haide, Emile. trebue să plecăm.

Doctorul Radowsky îşi îndreptă pe rând revolverul asupra celor trei personagii din faţa lui.

— Stânga 'nprejur, porunci el.

— Du-te dracului! urlă semnalizatorul. Doar nu-ţi închipui că am să mă las condus ca

o maşină de un maimuţoi ca tine!
Revolverul i se opri între ochi.

Doris Mounier văzu degetul apăsând pe trăgaci. Cu o înjurătură, semnalizatorul se supuse şi toţi trei se pomeniră în faţa pantei rambleului.

— Coborîţi, vă rog pe şosea. La prima încercare de fugă, tragem. Nu riscăm să dăm greş, reluă doctorul Radowsky. Vorbea fără nici un sentiment, caşi cum ar fi enunţat un simplu fapt, şi nimeni nu se putea înşela asupra intenţiilor sale. Prizonierii coborîră în tăcere panta şi primiră ordin să se oprească lângă maşină.

La un cuvânt al doctorului Radowsky, Iacob Kasinsky scoase din maşină o frânghie lungă cu care legă mâinile semnalizatorului, apoi omul trebui să se urce în maşină, şi după ce se aşeză, fu legat de glezne şi genunchi. Spre marea surprindere a lui Valier, nici el, şi nici Doris Mounier nu suferiră acelaş tratament: li se porunci pur şi simplu să ia loc alături de tovarăşul lor. Kasinsky se aşeză la volan, iar doctorul Radowsky se instală alături de el, întors spre cei trei prizonieri şi cu revolverul mereu în mână.

Iacob Kasinsky conducea maşina ca un om care vrea să-şi atingă ţinta în cel mai scurt timp posibil. Cotiturile periculoase, virajele în unghi drept şi străduţele înguste ale satelor nu i se păreau pretexte suficiente pentru a micşora viteza, şi Valier se aştepta în fiecare clipă la un dezastru.

Şi totuşi, oricât de paradoxal ar pare acest lucru, nu era nici îndrăzneală şi nici nepăsare din partea lui. Kasinsky era stăpân pe el şi pe maşina lui, şi sângele său rece nu-l părăsea niciodată.

Traversau ca o trombă o câmpie pustie, lugubră sub razele lunii, când Radowsky ridică mâna şi strigă câteva cuvinte; maşina se opri numaidecât. Iacob Kasinsky aruncă o privire asupra câmpiei pustii şi făcu un gest de aprobare.

— Perfect! spuse el, este tocmai ceeace ne trebue.

Valier simţi fiori în spate, când auzi aceste cuvinte, însă cei doi oameni nu se ocupară nici de el, nici de tânăra fată. Nefericitul semnalizator fu acela pe care-l scoaseră din maşină, îl târîră prin iarbă şi-l aruncară, ca pe un sac, în şanţ. Actul acesta fu executat cu dispreţul care se arată unui adversar inferior. Nu părea demn de osteneala de a fi ucis.

Iacob Kasinsky îşi reluă locul la volan cu un surâs dispreţuitor.

Vor trece câteva ore până să fie descoperit nătărăul acesta, spuse el. Puţin interesează, de altfel. L'am fi ucis, bine-înţeles, dar suntem oameni compătimitori şi înţelegători.

Acest mic discurs era desigur adresat urechilor celorlalţi doi prizonieri. Nici Valier şi nici Doris nu răspunseră. Drumul părea că nu se mai sfârşeşte, deşi nu parcurseseră decât calea făcută când veniseră într'acolo. Va-

lier se uită la ceas şi rămase ului văzând că mai erau încă trei ceasuri lungi până la ivirea zorilor. Atâtea evenimente se întâmplaseră în acea scurtă noapte, din clipa când luase masa împreună cu Bertrand Cladon.

Totul dormea la Jouville când traversară satul, şi nimeni nu-i văzu sosind la „Lilas". Afară de o lumină care strălucea printre perdelele dela bibliotecă, întregul castel era cufundat în întuneric.

IX.

CELULA CONDAMNAŢILOR

Uşa fu deschisă în tăcere şi se închise în urma lor. Apoi cineva împinse uşa bibliotecii şi un val de lumină îi lovi în obraz. Cladon privea în picioare pe prag şi rânjea furios, uitându-se la Doris Mounier.

— Aşadar iată-te înapoi? Mica aventură n'a mers aşa cum ai sperat, şi micile tale planuri au dat greş. Doamne! Doamne! ce trist!...

Tânăra fată aruncă bărbia înainte şi se uită la tatăl ei vitreg cu o privire sfidătoare.

Valier îşi dădu seama de ura pe care o nutreau unul pentru celalt. Ură şi desgust din partea tinerei fete; ură cu totul deosebită din partea bătrânului. Tânărul ofiţer revăzu în gând sosirea lui la Jouville, autodafé-ul manechinului lui Cladon...; cuvintele factorului îi răsunară în urechi: „La ancheta de

astăzi s'a ajuns la hotărîrea că a fost o moarte accidentală. Doamna a căzut, pare-se, în iaz".

Mama Doris-ei fusese aceea care murise... o moarte accidentală... dar Doris era, poate, mai bine informată decât factorul şi Bertrand socotea că ea ştia prea mult...

Deodată, Iacob Kasinsky rupse tăcerea:

— Ai primit mesagiul? îl întrebă el pe Cladon, cu tonul scurt pe care-l ia un stăpân pentru a se adresa servitorilor săi.

— Da, răspunse Cladon. Va fi aici până într'o oră.

— O oră... repetă Kasinsky gânditor. — Apoi se întoarse spre prizonierii săi: Aceştia doi, vor călători şi ei, adăugă el.

Un zâmbet răutăcios apăru pe buzele lui Cladon.

— Va fi o nouă aventură pentru ei, ultima şi cea mai mare dintre ele. Dar poate că d. Kasinsky va fi mai îngăduitor decât mine, draga mea, râse el batjocoritor. D. Kasinsky este atât de sensibil la frumuseţea feminină.

Kasinsky încruntă sprâncenele.

— Tacă-ţi gura, idiotule! strigă el, şi ascultă bine ce-ţi spun: timp de o oră, trebuesc închişi amândoi. Vor rămâne sub chee şi sub pază bună.

— Atunci îi ducem în pivniţă, acolo nu vor risca nimic.

— Este un loc sigur?

— De necucerit. Durand poate să-i supravegheze. — Cladon nu se putu împiedica de

a râde: Camaradul Durand arde de nerăbdare să-şi dovedească zelul pentru cauză.

Îndreptându-se spre coridorul care ducea la bucătărie, Cladon strigă şi, după un minut, apăru silueta scundă a tânărului muncitor roşu, cu părul zburlit şi hainele motoase. Unul din ochi îi era turbure de somn, celălalt strălucea fioros.

— Camarade Durand, porunci Kasinsky, eşti însărcinat cu paza acestor prizonieri până voi trimite după ei. Vor fi închişi în pivniţă şi d-ta vei sta de gardă în faţa uşii.

Camaradul Durand se uită la Valier şi păru să-l recunoască. Ochiul său drept exprimă îndoiala şi neliniştea, însă celălalt continuă să strălucească furios.

— Şi ăsta-i un blestemat de capitalist, mormăi el.

— Sunt nişte duşmani de-ai mişcării noastre, spuse Kasinsky. Duşmanii cei mai periculoşi pe cari-i avem. Trebue să fii cu cea mai mare băgare de seamă. Eşti înarmat?

Camaradul Durand scoase un pistol din buzunar şi-l îndreptă asupra lui Valier cu o mână nu prea sigură.

— Înainte marş! mormăi el, şi cât mai repede!

Valier făcu o strâmbătură şi se supuse. Se gândea că-i va fi poate cu putinţă să-i vină de hac acestui caraghios fanatic, însă o privire înapoi îl convinse că doctorul Radowsky îi urma şi el şi, în mâna doctorului, revolverul nu tremura.

Coborîră în tăcere treptele cari duceau la

pivniţă şi intrară în temniţa umedă. Uşa grea se închise şi zăvorul fu împins. Un oftat de uşurare ieşi de pe buzele camaradului Durand care se rezemă de uşă, şi sgomotul paşilor doctorului Radowsky se stinse în depărtare.

Valier frecă un chibrit şi se uită împrejur. Pivniţa nu avea decât o poliţă scundă care făcea ocolul pereţilor; aerul nu intra decât printr'o ferestruică strâmtă, aşezată foarte sus, şi, când se stinse chibritul, o rază de lună se strecură prin întunericc, profilând pe pământ umbra gratiilor. Ansamblul realiza foarte bine ideea pe care şi-o face oricine despre celula unui condamnat la moarte, şi Valier începu să râdă pentru a alunga această imagine. Tânăra fată stătea tăcută şi nemişcată şi, în lumina ireală care domnea, chipul ei era palid ca acela al unei moarte. Pentru prima oară îşi dădu tânărul seama că ea nu era decât o femee. Până atunci ea simbolizase pentru el pe tânăra fată modernă, băetoasă, care caută pericolul din plăcere, îl înfruntă, cu un surâs de dispreţ şi-l domină prin simpla forţă a curajului ei.. însă acum pricepea. Curajul Doris-ei avea o sursă mai înaltă, sentimentul datoriei, era inspirată de credinţa într'un ideal. Era istovită şi groaza strălucea în ochii ei mari de culoarea micşunelei... Se apropie de ea şi o apucă de umeri. Corpul i se destinse şi lăsă să-i scape un oftat. In clipa următoare, ea eră în braţele lui Valier şi plângea în tăcere.

Valier păstră tăcerea şi aştepta ca accesul de desnădejde să se potolească. Doris se desprinse încetişor.

— Iartă-mă, spuse ea, sunt caraghioasă, este Kasinsky... dacă ai şti...

— Ai fost minunat de curagioasă, răspunse el; continuă să fii la fel şi ne vom descurca noi.

Se uită la el cu nişte ochi cercetători:

— Crezi?

Jean minţi: — Da.

— Atunci nu-l cunoşti, spuse Doris calmă. Numai o minune ne poate scăpa. Sperasem când am luat serumul, că unul din noi va putea scăpa. Era singurul mijloc de a-l împiedica să le cadă iar în mâini; însă a fost o nebunie; o adevărată sinucidere! Nu ne vor lăsa să plecăm, acum, şi Kasinsky...

Se opri, înfiorându-se.

Valier făcu un semn din cap. Pricepuse motivul pentru care Doris le injectase serumul în vine. Dacă fuga ar fi fost cu putinţă, s'ar fi putut prepara o cultură cu sângele lor şi în felul acesta s'ar fi preparat un nou serum. Secretul Mongorienilor n'ar mai fi fost un secret şi puterea lor s'ar fi prăbuşit. Pentruce îi îngăduise el ei să se sacrifice astfel? Ar fi trebuit să-şi inoculeze el tot serumul.

— De cât timp eşti în curent cu acest complot drocesc? Intrebă el după un răstimp.

— Decând... decând.... mama...

Tânăra fată se întrerupse, frângându-şi mâinile într'o sforţare intensă pentru a-şi recăpăta sângele rece. Apoi reluă cu glas slab:

— Omul acela... Cladon... el a omorât-o... Înţelegi?

Valier făcu un semn afirmativ.

— Asta fiindcă ea descoperise ceva, că-l ştia că era un trădător, un diavol în stare de orice, în solda străinătăţii. Era omul cu care se măritase şi...

Tânăra fată se opri iar. Valier îşi dădu seama că ea avea nevoie să fie ajutată şi începu s'o întrebe:

— Când a făcut mama d-tale cunoştinţă cu Cladon?

— Acum trei ani. — Doris era mai calmă acum. — Casa aceasta este a noastră. In ea m'am născut eu. Tata a murit de pe urma rănilor căpătate în război. Ani dearândul, mama a trăit cu amintirea lui, până la venirea lui Cladon. A început prin a închiria o casă la Aurillac şi a primit foarte mult. Nimeni nu ştia de unde venea, însă era bogat şi cult, şi lumea crezu că ţine la el. Cel puţin, majoritatea dintre ei. Doctorul Vergne şi cu mine nu l-am putut suferi chiar dela început.

Doris Mounier se opri, apoi continuă:

— Nu-l puteam suferi pentrucă mi-era frică, pentrucă exercita o ciudată atracţie asupra mamei mele. Dumnezeu ştie ce vedea la el! Nu era dragoste! — Se opri încă odată şi adăugă: „I-ai văzut ochii?"

Amintirea ochilor lui Cladon reveni în memoria lui Valier. Erau nişte ochi ciudaţi, luminoşi, cu pupilele dilatate. O femee putea fi fascinată de ei, dar fără să fie vorba de

dragoste.

— Cred că înţeleg. Continuă.

— Luni de zile am luptat împotriva acestei influenţe, spuse Doris. Imi cunoştea puterea şi căută să mi-o distrugă. O dusei pe mama la Paris. Descinserăm într'un mare hotel şi sperai ca distracţiile s'o facă să uite. Dar, într'o seară, la cină, îl văzurăm la masa învecinată. Aceasta fu începutul sfârşitului. Mama îl primi ca şi cum i-ar fi fost cel mai scump lucru din lume, mai scump decât mine chiar...

Tânăra fată tăcu la amintirea acestei întâlniri şi Valier îşi dădu seama cât de tragic trebuise să fie acel moment.

— Dar pentruce să n'o fi revăzut Cladon pe mama d-tale? întrebă el. Doar nu ştiai nimic despre el.

— Atunci nu aveam nici un motiv de invocat. A! dacă aş fi ştiut ceva, dacă aş fi avut cea mai mică dovadă, aş fi fost înarmată; eram însă neputincioasă şi judecata mea era nesocotită. Era bun şi curtenitor faţă de ea. O iubea nespus de mult, spunea el. Pentruce să nu se fi măritat cu el?

Valier încruntă din sprâncene.

— Pentruce voia el să se căsătorească cu ea?

— Asta n'am ştiut-o decâ câeva ore înainte de moartea mamei. Făcea parte din planul lui: venise să pregătească totul şi avea nevoe să fie primit de vecinătate; trebuia să-şi facă o situaţie care să-l pună deasupra oricărei bănueli. Realiza uşor acest lucru, căsătorindu-se cu o femee care făcea parte dintr'una

ale familiile cele mai vechi din ţinut., Planul lui, cu excepţia ţăranilor. Aceştia îl priveau ca pe un infrus şi nu aveau nicio încredere în el: dar, pentru cler şi pentru castelani, era deasemenea să fie soţul mamei mele. Putu aşadar, timp de doi ani, să maşineze tot ce voi, fără a fi împiedicat.

— Doi ani! repetă Valier gânditor; i-au trebuit doi ani!

Tânăra fată făcu un semn afirmativ.

— Este ceva mult mai mare decât îţi poţi închipui. Este vorba, nici mai mult nici mai puţin, decât de ruina Franţei. Şi totul a fost pregătit până în cele mai mici amănunte. Îţi aminteşti că în vremurile străvechi, ciuma aducea după ea desordine şi anarhia? Mai întâi panica, apoi negarea tuturor valorilor morale. Răscoalele şi vărsările de sânge. Asta au ei de gând să facă.

Valier clătină din cap, oarecum neîncrezător.

— Se înşeală, spuse el. Ne aflăm în Franţa...

— Noi suntem aceia cari ne înşelăm, stărui Doris. Ştiu că toate oraşele industriale îşi au celulele lor de anarhie pregătite să facă explozie la primul semnal. Boala se va împrăştia, se împrăştie deja! Oamenii vor orbi cu sutele. Apoi va ataca şi oraşele şi vor fi loviţi mii de oameni. Atunci vor fi deslănţuite puterile desordinei. Momentul va fi bine calculat, şi nimic nu ne poate salva de dezastru.

Valier tresări; un sgomot uşor îi atrase atenţia.

Era camaradul Durand care freca un chibrit pentru a-şi aprinde o ţigară, îndărătul uşii

pivniţei. Valier îşi aminti de existenţa tânărului muncitor roşu.

— E de râs, declară el, fantastic.

— Dar e adevărat. Au oameni ca aceştia Fanatici cari lucrează peste tot. Oameni aceştia sunt periculoşi pentrucă sunt sinceri. Ura faţă de ordinea stabilită îi va face să săvârşească orice. Dar la baza tuturor acestor maşinaţii a fost ura împotriva Franţei.

Doris se întrerupse ridicând din umeri.

— Noi suntem singurii cari le-am putea dărâma planurile şi ei se vor descotorosi de noi tot atât de uşor cum s'au descotorosit şi de mama.

— Prin urmare ea ştia? întrebă Valier după un moment de tăcere.

— Da, din întâmplare. Un document, dând o listă de agenţi, cu instrucţiunile lor, a venit prin poştă. Era adresat d-lui Bertrand Cladon, însă scrierea neciteaţă, cam ca aceea pe care ar putea-o avea Durand, înşelă pe o servitoare. I se păru că scrisoarea era adresată mamei şi i-o aduse. După ce a rupt plicul, primul gest al mamei a fost să ducă hârtia lui Cladon fără a o citi, însă cuvintele pe cari le zărise erau atât de ciudate încât a mers până la capătul documentului. In afară de lista numelor, mai conţinea şi o cerere de serum, pentru persoanele cari trebuiau imunizate în vederea viitoarei lupte a proletariatului.

Serum-ul trebuia trimis imediat. Era o dovadă vagă, dar terifiă, că Cladon uneltea un complot împotriva patriei sale şi împotriva întregei umanităţi. In primul moment, mamei nici

nu i-a venit să-şi creadă ochilor. A venit atunci la mine şi eu am crezut numaidecât; eram gata să cred orice despre Bertrand Cladon... Am rugat-o cu lacrimi în ochi să trimită hârtia contelui de Marchinot, care ne este rudă. Insă, credincioasă omului de care îşi legase viaţa, ea a voit să-i ceară o explicaţie: poate că era agent al guvernului francez. Poate că juca un rol pentru a-i înşela pe dusmanii Franţei. N'am putut-o opri. S'a dus la Bertrand Cladon, i-a pus hârtia pe birou şi l-a întrebat ce însemna asta. Avea încredere în el, i-a spus ea... Insă, precum a văzut hârtia, el s'a trădat, şi ea a aflat adevărul... Pentru prima oară, l-a văzut aşa cum era... Nici n'a căutat să se justifice, ci şi-a dat frâu liber furiei. Mama a alergat în camera ei şi a scris contelui Marchinot. Nemaiîndrăznind să se încreadă în nimeni, ea a ieşit pentru a duce singură scrisoarea la cutie, afară din parc. Era întuneric şi se lăsase ceaţă. N'a ajuns la cutia de scrisori şi nu s'a mai înapoiat. Ne-am dus s'o căutăm cu felinare... Tânăra fată nu mai putu vorbi, la această amintire. „Un accident", aşa s'a spus, „un accident teribil", s'a rătăcit în întuneric şi ceaţă... ea care şi-a trăit aici toată viaţa!

Când m'am înfăţişat înaintea lui Bertrand Cladon, el a văzut că ghicisem adevărul. Din clipa aceea, am fost prizonieră în casă; servitorii au fost schimbaţi şi noui veniţi au devenit temnicierii mei; s'a răspândit svonul că eram bolnavă şi că nu mă puteam înfăţişa la anchetă.

Prima oară când am încercat să scap, am

fost oprită în alee; mai puteam încă circula prin casă şi am profitat de ocazie pentru a telefona. Vocea care mi-a răspuns a fost aceea a lui Cladon. Instalase un aparat în camera sa

Toate sforţările mele erau dejucate, însă aveam două motive pentru a nu ceda: ura neîmblânzită împotriva lui Cladon şi necesitatea absolută de a-l înştiinţa pe contele Marchinot.

— Intr'o seară, pe când Cladon era în biroul său, am coborît prin fereastră pe terasă şi m'am uitat printre perdele.

Deschidea o casetă mică. Broasca avea o combinaţie, şi am putut vedea literele. A scos de acolo un toc de piele pe care l-a pus pe masă şi l-a deschis. Conţinea un flacon cu dop de sticlă şi o mică seringă hipodermică. Sticluţa era aproape goală şi el a turnat ultima picătură în seringă; apoi a sunat. I-a răspuns doamna Trosse. Feciorul o întovărăşea. Au apărut atât de repede încât am înţeles că aştepta seară după uşă. Cladon s'a uitat dela unul la celalt cu zâmbetul lui aspru.

— Ei bine! a întrebat, cine vine la rând? N'am decât o singură doză şi este ultima!

Feciorul s'a repezit şi şi-a ridicat mâneca parcă s'ar fi pregătit de luptă, însă femeia l-a împins laoparte:

— E pentru mine! a declarat ea, şi din gura ei s'a revărsat un torent de înjurături. Cladon continua să-i privească zâmbind.

— Să cinstim doamnele, a spus el.

La rândul său, şi feciorul a început să blestemе însă un cuvânt al stăpânului său l-a făcut

să tacă. Apucând braţul femeei, Cladon i-a înfipt acul în carne. D-na Trosse n'a făcut decât să zâmbească. Atunci, Cladon s'a întors către omul care părea gata să omoare:

— Vine şi rândul tău mâine, prietenii mei îmi vor aduce provizii noui.

— Cine ştie dacă mâine nu va fi prea târziu, a răspuns feciorul furios.

Cladon s'a mulţumit să ridice din umeri.

— Trebue să rişti, a spus el, şi alţii riscă. Te crezi atât de important?

Chipul feciorului s'a îngălbenit de furie.

— Sunt îndeajuns de important încât să ruinez planurile voastre mişeleşti, dacă mă trataţi astfel.

Cladon a zâmbit iar şi servitorul şi-a pierdut toată aroganţa.

— Eşti convins de asta? a întrebat Cladon cu glas dulceag.

Cu asta s'a sfârşit mica scenă. Omul şi femeea s'au retras, ea triumfătoare, el întunecat, dar potolit.

După ce s'a închis uşa, Cladon a pus sticluţa şi seringa goală înapoi în casetă şi a manevrat iar mecanismul, însă eu avusesem timp să observ poziţia literelor, şi, când m'am înapoiat în camera meu, eram înarmată cu o informaţie preţioasă. Instigatorii şi şefii complotului se puneau la adăpost împotriva bolii cu ajutorul serum-ului. Pentru moment provizia era epuizată, însă avea să fie reînoită a doua zi. Fără îndoială că avea să fie pusă în caseta lui Cladon, a cărui combinaţie o cunoşteam.

— Foarte periculoasă informaţie! observă Valier.

— Totul era periculos, răspunse Doris. Ştiam şi aşa prea multe lucruri. In fiecare clipă mă întrebam dacă n'avea să apară pentru a pune mâna pe mine — nu-şi putu stăpâni un fior — şi, în noaptea următoare, veni chiar.

— Dumnezeule! mormăi Valier, era noaptea dinaintea...

— Dinaintea venirii d-tale. Da, mi s'a dat un soporific... Dacă nu erai d-ta, eram moartă acum.

Valier făcu un semn din cap. Amintirea aceasta îi tăia graiul; nici un om, chiar dacă ar fi avut cruzimea lui Bertrand Cladon, n'ar fi putut concepe un asemenea act! Era nebunie amestecată cu ură.

— Şi, cu toate acestea, ai putut continua, exclamă el; ai încercat iar.

— Da, spuse Doris cu simplitate. M'am gândit la mama; nu puteam lăsa sacrificiul ei pierdut în zadar. Când ai sosit d-ta, nu ştiam dacă mă puteam încrede în d-ta; îmi salvaseşi viaţa, bine înţeles, dar poate că nu fusese decât o simplă întâmplare, având în vedere că erai oaspetele lui Bertrand Cladon. Dealtfel, nici nu aveam prilejul să-ţi vorbesc.

In noaptea când se aştepta sosirea nouei provizii de serum, n'am putut dormi, şi am auzit bâzâitul...

Valier tresări.

— Bâzâitul? L-ai auzit şi d-ta? întrebă ea. Aeroplanul?

— Un aeroplan! Aici?

— Da, era un autogir, aproape tot atât de tăcut caşi un Rolls-Royce. A aterizat pe acoperiş.

Valier şuieră printre dinţi; asta explica multe lucruri: prezenţa benzinei remarcată de Chouve şi sosirea emisarilor Mongoriei la Jouville.

— Mai departe, spuse el, eu am fost un dobitoc şi n'am ghicit asta.

— După plecarea aeroplanului, am aşteptat un moment, apoi m'am strecurat în biuroul lui Cladon şi am deschis caseta. Am găsit înăuntru un pachet sigilat; l-am luat, am închis caseta şi m'am înapoiat în camera mea; în clipa când am deschis uşa am auzit o exclamaţie şi un sgomot de paşi. Unul din servitorii lui Cladon mă zărise.

Cu iuţeala fulgerului m'am repezit în cameră şi am încuiat uşa; apoi, am ţipat din toate puterile. Tânăra fată începu să râdă. Am strigat cât am putut, ca să mă auzi şi d-ta, adăugă ea.

— Am sărit în sus, spuse Valier.

— Asta era şi intenţia mea. Trebuia să câştig timp pentru a ascunde pachetul într'un loc sigur. Dacă ei ar fi intrat mai devreme, totul ar fi fost pierdut; dar, până să-ţi explice Cladon incidentul, pachetul era la adăpost. A doua zi am stat în cameră; d-ta erai plecat. Dacă ai şti cât m'am rugat lui Dumnezeu să nu rămân singură la discreţia lor! Intâi a venit Cladon. Am refuzat să deschid uşa şi el a pus să se forţeze broasca; avea încă doi bărbaţi cu el, Radowsky şi Kasinsky. Era prima dată că-l vedeam pe Kasinsky şi nu voi uita niciodată felul în care m'a privit. Era groaznic. Mi-au răscolit toată camera; până şi salteaua au desfăcut-o. Apoi, Cladon m'a dat pe mâna d-nei Trosse; m'a căutat peste tot cu multă brutaliate, dar n'a

găsit nimic. Atunci, au încercat să mă intimideze. Dacă nu te-ai fi întors d-ta, m'ar fi pus la tortură. M'au lăsat, aşadar, declarându-mi că dacă până în zori nu mă răzgândeam, mă puteam socoti moartă.

I-am întrebat cum sperau să reintre în posesia pachetului dacă mă omorau; însă, după plecarea lor, m'am trântit pe pat şi am făcut apel la tot curajul pentru a nu înebuni de groază...

Valier scoase o exclamaţie:

— Dacă aş fi ştiut, spuse el, Doamne! dacă aş fi ştiut!..

— Dar simpla prezenţă a d-tale era pentru mine o îmbărbătare de nespus; totuş, nu eram sigură de d-ta; aproape, dar nu chiar de tot.

— Înţeleg, remarcă Valier; era foarte natural; dar unde oare ascunseseşi pachetul?

Tânăra fată începu să râdă.

— Oamenii aceştia au căutat peste tot în cameră, spuse ea, dar pachetul nu era în cameră!

— Doar nu ieşiseşi?

— Nu! Şi cu toate acestea pachetul era în camera de alături. Este o cameră de mosafiri; legasem pachetul de o bucată de sfoară şi-l aruncasem prin fereastra deschisă. Apoi legasem capătul sforii de o viţă sălbatecă.

Valier rămase cu gura căscată.

— Ce ingeniozitate! Apoi m'ai pus la încercare pe mine, cu un pachet fals!

— Era şi pentru a-i îndruma pe o pistă falsă, replică Doris. Dar acum cred că ne-au lăsat să scăpăm pentrucă voiau să se descotoroseasca

de noi, şi le era mai uşor departe de Jouville. Au izbutit de altfel şi acum... ascultă!

Ridică un deget şi Valier se înţepeni.

Un bâzâit răsunător, pe care-l cunoşteau amândoi, se auzea în noapte.

— Doamne! Ce înseamnă toate astea?

— Asta înseamnă un lucru, răspunse ea cu glas atât de tremurător încât el se întoarse pentru a o privi...

Un fior ca de ghiaţă îi trecu prin tot corpul; apoi auzi sgomotul zăvoarelor şi o rază de lumină pătrunse în pivniţă.

Tânărul muncitor roşu stătea pe prag, cu un zâmbet răutăcios pe buze. Intr'o mână ţinea pistolul, cu cealaltă le făcu semn să înainteze.

X

VOCEA DIAVOLULUI

De cinci minute nu mai vorbise nimeni, nici măcar contele Marchinot. In timpul acestor cinci minute, tic tac-ul pendulei păruse să capete mai multă putere... Trei sute de bătăi cari deveneau din ce în ce mai stăruitoare şi mai agresive, într'un crescendo sălbatec.

Leroy îşi aruncă ochii la pendulă şi, în mod mecanic, se uită şi la ceasul său pentru a compara ora. Apoi se întoarse spre o mică mobilă: era un aparat de radio asemănător acelora cari se găsesc astăzi în toate casele.

— Incă zece minute, remarcă el.

Contele Marchinot se frământa furios.

— Istoria ne va înfiera ca pe cei mai mari

Iaşi cari au existat vreodată, declară el.

Leroy ridică din umeri. Aceste observaţii nu schimbau cu nimic situaţia.

— Şi acum va urma panica? întrebă Hugues Aldouin; caşi cum şi-ar fi vorbit singur.

— Nu cred, răspunse Leroy. La Jouville nu-l panică. Lumea merge din ce în ce mai mult la biserică şi se fac rugăciuni pentru a potoli mânia cerului. Oamenii nu pot pricepe care este motivul unei asemenea catastrofe, şi cer ajutor dela castelani şi doctori. Un serviciu de ordine a fost organizat săptămâna trecută, dar n'a făcut mare lucru.

Marchinot scoase un mormăit de dispreţ.

— Un serviciu de ordine! exclamă el; rugăciuni! în timp ce noi ne supunem ordinelor acestor barbari...

— Făgăduim o recompensă de cincisutedemii de franci aceluia care ne va aduce o singură picătură de ser, continuă primul ministru. Cele mai mari inteligenţe ale Franţei sunt la lucru.

— Inteligenţe! isbucni iar Marchinot, nu inteligenţe ne trebuesc pentru a le veni de hac acestor banditi: dinamită ne trebue!

— Dă-ne d-ta serul şi-ţi vom da dinamita, răspunse Leroy cu răbdare. Când va suna ora pedepsei, Franţa nu-i va cruţa pe aceşti mizerabili.

Pe cămin pendula începu să sune

Ora nouă!

Leroy se apropiă de aparatul de radio şi-l deschise. Se auziră voci, amestecate cu crâmpeie de cântece. Apoi muzica tăcu şi se auzi vocea limpede şi energică a unui bărbat. Vorbea fran-

tuzește cu încetineala studiată a unui străin cult:

Aici postul de radio al statului Mongoria.

Urmă o tăcere.

Mongoria se adresează poporului francez.

Contele Marchinot mormăi o înjurătură.

Cea mai mare parte dintre Francezi nici nu știu de numele Mongoriei; această ignoranță trebue împrăștiată pentruca situația tragică a Franței să fie bine înțeleasă.

— Doamne! exclamă Marchinot cu pumnii strânși.

Apoi tăcu ridicând din umeri, supunându-se unui gest al Primu'ui Ministru.

Timp de generații, continuă vocea, Francezii în izolarea lor orgolioasă, s'au considerat ca privilegiații globului pământesc. Și-au făcut o glorie din a nu cunoaște nici un stăpân, din a nu pleca genunchii în fața altei puteri decât aceea a propriului lor popor. Vox populi, vox Dei, aceasta era deviza lor; este o eroare demnă de condamnat. Acest vis, care durează de câteva secole, se va termina printr'un cataclism; nu vocea poporului, nu vocea Domnului este aceea care poruncește ci vocea care vorbește acum, vocea Statului Mongoriei.

— La dracu! strigă Marchinot furios, isbind cu pumnul în masă. Trebue să ascultăm până la capăt neghiobiile astea? Doamne Dumnezeule! E de nesuportat! Se sculă și se apropiă de fereastră cu ochii ieșiți din orbite. Ceilalți erau atât de preocupați încât abea de-l auziră.

Ascultați bine la cele ce vă vom spune, urmă vocea, apăsând asupra fiecărei silabe. Am semănat la voi germenul unei boli teribile. Nu interesează

cum. Poate că v'am otrăvit rezervoarele, poate că v'am otrăvit hrana sau aerul pe care-l respiraţi. Laboratoarele noastre sunt cele mai frumoase din lume şi ştiinţa noastră este viitorul zeu al omenirii. In inima ţării voastre, concetăţenii voştri vor fi loviţi de o orbire molipsitoare care-şi va întinde din ce în ce mai mult tentaculele! Nici un bărbat, nici o femee, nici un copil nu va scăpa, afară dacă...

Vocea se opri şi reluă cu un ton mai grav:

Afară dacă veţi avea înţelepciunea să cedaţi. Afară dacă oamenii pe cari i-aţi ales pentru a vă conduce vor da şi ei dovadă de înţelepciune.

Din nou, domni tăcerea. In picioare lângă fereastră, contele Marchinot, se uită cu desnădejde la colegii săi, apoi traversă camera şi se trânti într'un fotoliu. Caşi cum ar fi simţit că atenţia tuturor era aţintită asupra lui, oratorul reluă:

— Suntem oameni cu suflet. Nu voim să vă impunem suferinţe inutile; deşi le-aţi meritat pentru tăcerea şi mândria voastră; însă noi am înfăţişat condiţiunile noastre guvernului vostru, şi aceste condiţiuni au fost traate cu dispreţ. Nu în felul acesta se procedează cu un duşman care are biciul în mână. Poporul francez să ceară acceptarea condiţiunilor noastre şi vom opri urgia. Ba, mai mult încă, vom lua măsuri ca toate victimele să fie lecuite, şi încercarea prin care treceţi nu va fi, curând, decât o amintire urâtă; dar, dacă îndrăzniţi să ne respingeţi oferta, pretenţiile noastre vor deveni de zece ori mai mari.

Vă întrebaţi: cari sunt aceste condiţiuni? Sunt

foarte simple. Pretindem imunitatea completă şi o sumă de două miliarde şi jumătate de franci; şi bine înţeles, imediat se vor stabili legături diplomatice între ţările noastre.

Contele Marchinot sări depe scaun şi se înapoiă lângă fereastră. Nu putea nici înţelege şi nici ierta tăcerea şi purtarea colegilor săi. Cu mâinile înfundate în buzunare, cu umerii ridicaţi, se aplecă să privească în stradă. Un vânzător de ziare trecea strigând ultimele noutăţi.

— Doamne! exclamă contele Marchinot, apoi se întoarse şi strigă: Leroy!

Primul Ministru se sculă şi se apropiă. Se aplecă peste fereastră şi ascultă şi el: „Epidemie de orbire într'un sat din masivul Central: şase sute de noui cazuri".

— Merge bine, remarcă Marchinot, cu glas amărât.

In aceeaş seară, hanul dela Jouville avea un aspect jalnic pe care nimeni nu-şi amintea să i-l mai fi văzut vreodată.

Si asta nu din lipsă de clienţi, căci sala era plină cu toată ora târzie, şi se bea vârtos. Sergentul Filat îşi ocupa colţişorul său obicinuit, cu paharul de bere în faţa lui, dar era atât de taciturn încât era de nerecunoscut; în faţa lui, factorul fuma în tăcere. Pe o bancă, la perete, se aliniau agricultorii, fiecare cu paharul de bere în faţă. Unii dintre ei nu-şi putuseră găsi loc fără să fie ajutaţi. Erau orbi.

In faţa tejghelei, doctorul Vergne, ţinând în gură lulelua pe care uitase s'o umple, se uita ţintă la paharul gol.

Singurul sgomot, în afară de tusea unui bă-

trân, venea dela aparatul de radio. Se auzeau sunete nedesluşite şi din când în când câte un fragment de cântec englezesc.

Hangiul întinse mâna spre aparat şi cacofonia se opri.

— Asta era Londra, cred, observă el. Ceilalţi nu mai au nimic de spus, pare-se.

— Nimic de spus? repetă doctorul amărât. Asta nu-ţi ajunge?

— Te cred că-mi ajunge, dom'le doctor, mormăi hangiul. Ba e chiar prea mult, după părerea mea.

Trânti cu pumnul în tejghea:

— Ce vă spuneam eu? Ştiam eu că bolşevicii erau vinovaţi, de toate cele; nu v'am spus-o?

Doctorul Vergne ridică din umeri. Avea ochii obosiţi ai unui om care nu mai doarme şi vizitele la cârciumă erau singura lui îmbărbătare.

— Trebue s'o şterg, spuse el; paisprezece bolnavi de văzut.

Ridică iar din umeri: Dar nu pot face nimic pentru ei!

— Vi s'a trimis ajutor dela Aurillac? întrebă hangiul.

— O! nu duc lipsă de ajutoare, dar nimeni nu poate face nimic. Dă-ne nişte ser şi se vor schimba toate; deocamdată...

Se întrerupse şi se apucă să-şi umple luleaua.

— Apropo, întrebă el pierdut pe gânduri, ce s'au făcut vizitatorii d-tale?

— Străinii aceia! mormăi hangiul cu dispreţ. S'au cărat, călătorie sprâncenată! Umblau mereu încoace şi încolo la ore când oamenii cinstiţi sunt în pat. Noaptea trecută au hoinărit până

la patru şi au avut îndrăzneala să ceară de băut. Le-am spus desluşit că nu eram „cârciumă de noapte", şi că oamenii cumsecade se culcă la ore rezonabile şi au prieteni cum trebue. Vă amintiţi de anaşul acela mititel care era cu ei zilele trecute?

Doctorul Verone făcu un semn afirmativ. Hangiul lovi încă odată cu pumnul în tejghea:

— Este oare asta o societate potrivită pentru niste oameni cumsecade, domnule doctor? Un bolşevic plin de jeg care desigur că nu şi-a mai schimbat cămasa de o lună. Şi erau toţi trei ca niste fraţi. Slavă Domnului, le-am văzut călcâiele!

— Ciudat trio, observă doctorul. Un comunist fioros şi doi străini de origine îndoelnică, Unde s'or fi dus oare?

— V'o pot spune eu, interveni sergentul Filat, s'au dus la d. Cladon la „Lilas". Eram de serviciu si i-am văzut.

— Asta-i şi mai ciudat.

— După părerea mea, asta ascunde ceva, declară sergentul cu energie: cine ştie dacă indivizii aceia n'au vreo lecătură cu boala! Si tânărul acela care locueste la el? Sunt prea mulţi străini pe aici, domnule doctor.

Doctorul Verone clătina din cap, distrat. Era preocupat de o idee pe care i-o treziseră vorbele sergentului. O idee fantastică, dar care deschidea perspective.

— In ce-l priveşte pe Cladon, remarcă hangiul cu gravă, mi-aş pune şi cămasa rămăşag că este amestecat în toate astea. Nu încape îndoială că omul acesta este un asasin.

Deodată, doctorul începu să-şi închee paltonul.

— Trebue să plec, bună-seara.

Ieşi, se urcă în vechea lui maşină şi apucă spre „Lilas".

Seara era senină şi rece, şi mica pendulă arăta ora unsprezece. Nu era prea târziu pentru a face o vizită în asemenea împrejurări, gândi doctorul. O luă pe aleea care ducea la locuinţa lui Bertrand Cladon, opri şi sună. Urmă o lungă aşteptare. In cele din urmă uşa fu deschisă de către jalnicul fecior, care nu-şi putu ascunde surprinderea văzându-l pe vizitator.

— D. Cladon, domnule? spuse omul, Nu ştiu dacă nu-i culcat. Dacă domnul bine-voeşte să aştepte o clipă...

Inchise uşa, lăsându-l pe doctor afară, purtare cam ciudată din partea unui fecior stilat; deşi neînsemnat, actul acesta dădea de gândit. Vergne aşteptă cu răbdare; în cele din urmă uşa se deschise iar:

— D-l Cladon vă poate primi pentru câteva minute, dacă este deajuns.

Doctorul Vergne făcu un gest de încuviinţare şi fu introdus în bibliotecă. Puţin mai târziu apăru şi Bertrand Cladon.

Cei doi bărbaţi se priviră o clipă în faţă şi Vergne, cu toată sinceritatea lui de omdela ţară, îşi dădu seama că era în defensivă. Se salutară fără nici o aparenţă de cordialitate.

— Imi pare rău că vă deranjez, începu doctorul, dar este vorba de ceva important

Cladon se înclină:

— Îmi închipui, d-le doctor Vergne, căci ora nu-i prea potrivită pentru o întrevedere banală.

— Întocmai, și ora fiind nepotrivită, voi merge drept la țintă. Știi că o epidemie de orbire bântue regiunea și această epidemie a început la noi în sat.

Un surâs ușor încreți buzele subțiri ale lui Cladon.

— Am auzit vorbindu-se, domnule doctor, deși nu prea sunt în legătură cu vecinătatea.

— Ce mă interesează pe mine faptul că nu sunteți iubit? răspunse Vergne brutal. În calitatea mea de medic, trebuie să încerc, în măsura în care-mi stă în putință, să stăvilesc boala. Iată acum ce mă aduce încoace: cam vreo treizeci la sută din populație este atinsă, și toate familiile sunt lovite. Casa d-voastră este una dintre puținele cari au scăpat de contagiune.

Cladon ridică din sprâncene ca pentru a protesta:

— Auzindu-vă, s'ar spune că sunt vinovat de o crimă, domnule doctor Vergne. Îmi pare rău că mă deosebesc, în felul acesta, de ceilalți lume.

Doctorul scoase o exclamație de nerăbdare: antipatia pe care o simțea față de acest original creștea pe fiecare clipă.

— N'am insinuat nimic în genul acesta, domnule Cladon. Trebuie să caut cauzele de imunitate față de boală și aceasta este obiectul vizitei mele. Cu îngăduința d-voastră am de gând să vă iau niște sânge, d-voastră și tuturor servitorilor, spre analiză.

Bertrand Cladon tresări, dar se stăpâni numaidecât. Începu să râdă ușor stingherit.

— La ora aceasta, dragă doctore?

Doctorul îl privi cu curiozitate.

Nu aceasta era primirea la care se aşteptas

— Cred că nu vă opuneţi? întrebă el.

— Nu mă opun propunerii, ci numai ora pe care o alegi d-ta... mai întâi, cea mai mare parte dintre servitori sunt culcaţi. E cuminte, te întreb şi eu? Dece nu mâine dimineaţă? Voi întruni pentru d-ta întreg personalul, inclusiv grădinarul.

Doctorul Vergne şovăi; teoria nelămurită care luase fiinţă în mintea lui la han se destrăma.

— Poate aveţi dreptate, râse el acru. Ştiu că va fi un lucru de nimic; numai o picătură de sânge scoasă din lobul urechii pentru a fi examinată la microscop. Voi reveni mâine dimineaţa. Iertaţi-mă că v'am deranjat.

— Te rog, dragă prietene, ripostă Cladon prietenos; crede-mă că înţeleg sarcina d-tale anevoioasă. Îţi pot oferi ceva de băut, doctore?

Doctorul Vergne clătină din cap.

— Sunteţi foarte amabil, domnule, dar trebue să plec.

— Ei asta-i, doar nu piere lumea pentru două minute?

Cladon apăsă pe butonul soneriei. Aproape numaidecât, cu o grabă ciudată, se deschise uşa:

— A! Justin, îmi pare bine că nu te-ai culcat încă: adă nişte whisky şi un sifon pentru d-l doctor.

Uşa se închise iar.

— O ţigară de foi, doctore?

— Mulţumesc.

Vergne luă o ţigară dintr'o cutie luxoasă; strângându-şi antipatia, el renunţase la bănueli, politeţea se impunea. După câteva clipe, Jus- se înapoiă, puse o tavă pe masă şi se re- se.

— Serveşte-te, dragă prie'ene, spuse Cla- n. Iartă-mă că nu-ţi ţin tovărăşie, dar nu u niciodată între mese.

Vergne îşi turnă. Ţigara era minunată, iar ceritatea şi amabili'a'ea gazdei lui nu-i în- duiau să nutrească gânduri duşmănoase... de- fel pălăvrăgelile sătenilor erau desigur ne- p'e...

Şi cu toate acestea Vergne nu se simţea în ele lui; hotărî s'o taie scurt, şi, punând pa- rul pe masă, întinse mâna.

— Trebue să plec, domnule Cladon; am de ut şaisprezece bolnavi; vă mulţumesc pen- amabila primire.

Cladon zâmbi:

— A fost o mare plăcere pentru mine, te ur: îmi pare foarte rău că nu te văd mai , doctore; vei reveni mâine dimineaţă? Per- t!

Cladon sună încă odată, şi uşa se deschise şi data aceasta cu aceeaş iuţeală.

Escortat de lugubrul fecior, Vergne se po- i afară. Se pornise un vânt şi el îşi ri- i gulerul peste urechi. Se instală în maşină âlcâi cu voluptate; ţigara era bună şi, îm- un'i cu păhărelul pe care-l băuse, îi dădea senzaţie de bună stare. Porni spre primul

bolnav, la vreo cinci kilometri de Aurillac. Toţi bolnavii prezentau aceleaşi simptome, însă doctorul Vergne se simţea mai puţin întărâtat decât de obicei. Părăsi victima după ce-i adresase câteva cuvinte de îmbărbătare şi se îndreptă spre o altă casă. Dar, după a şasea vizită, un sentiment de adâncă descurajare puse stăpânire pe el. Când îşi termină treburile, era la capătul puterilor.

Orologiul din coridor suna ora două, în timp ce el urca, obosit, scara spre camera sa. Îl durea capul şi vedea scântei pe dinaintea ochilor; începuse să se desbrace când auzi bătând în uşă. Luă un halat şi strigă:

— D-ta eşti, d-nă Martin? Intră!

Uşa se deschise şi îngrijitoarea apăru, cu o ceaşcă de ceai în mână:

— V'am auzit deschizând uşa, domnule doctor. Trebue să fiţi tare obosit. Puse ceaşca de ceai pe masă şi exclamă: Dar ce s'a întâmplat? căci doctorul Vergne avea un termometru în gură. Îl examină şi-l puse jos; apoi se aplecă spre oglindă şi se privi în albul ochilor.

— Domnule doctor, doar nu credeţi?...

Doctorul Vergne făcu un gest afirmativ, întovărăşit de un zâmbet trist:

— Nu cred, ci ştiu. spuse el. A venit şi rândul meu!

XI.

INSULA.

Li se părea că bâzâitul îe răsuna de foarte mult timp în urechi. Totuşi, când Valier se uită la ceas, văzu că trecuseră abia cincizeci de minute de când îşi luase autogirul zborul de pe acoperişul drept al castelului. Zgomotul monoton al motorului făcea să dispară orice sensaţie de durată. Imprăştia şi toate temerile. S'ar fi putut continua aşa la nesfârşit; această legănare dădea o impresie de siguranţă. Valier întoarse capul pentru a-şi privi tovarăşa; adormise şi obrazul ei era palid ca ceara. La capătul celălalt al cabinei şedea Iacob Kasinsky; o privea pe tânăra fată, şi zâmbetul lui îl nelinişti în mod vag pe Valier. In colţ, lângă mica uşă care dădea în cabina pilotului, camaradul Durand îşi contempla încruntat luleaua. Kasinsky îi poruncise, hotărît, să nu fumeze, şi-i venea foarte greu. O clipă, Valier simţise privirea mititelului aţintită asupra lui. Timp de o clipă, trăsăturile aspre şi diformate îşi schimbaseră expresia, ca şi cum omul ar fi încetat de a se mai supraveghia. Insă Valier crezu că fusese o iluzie a ochilor săi obosiţi... Copleşit de oboseală, adormi.

Un usor sgomot sec îl trezi şi-l văzu pe Kasinsky ridicând storul care acoperea fereastra. O lumină rece cenuşie pătrunse înlăuntru şi Valier se întoarse spre Doris. Mai dormea încă, şi asta îl bucură. Poate că avea

să doarmă până la capătul călătoriei...

Geamul era aburit şi Valier îl frecă pentru a privi afară. Nu văzu decât cerul cenuşiu. Spintecau aerul cu o viteză cam de 250 kilometri pe oră, însă stabilitatea aparatului şi monotonia perspectivei cenuşii dădeau o impresie de nemişcare. Autogirul părea să planeze în spaţiu, bâzâind ca o insectă.

Trecu o jumătate de oră, începu să se mai lumineze şi se văzu un cer albastru strălucitor care fu curând acoperit din nou de nişte nouri. O rază de soare străpungând toate obstacolele veni să se isbească în geam.

Jean Valier se întinse şi întâlni privirea lui Kasinsky. Pentru prima oară dela plecare, luă Mongorianul cuvântul:

— Pare-mi-se că n'ai prea dormit, căpitane Valier, e păcat. — Arătând-o cu mâna pe Doris Mounier: Tovarăşa d-tale a fost mai cuminte.

Valier ridică din umeri.

— Prezenţa d-tale nu îndeamnă la somn, spuse el.

Grăsunul zâmbi:

— Aproape că s'ar spune că mă crezi în stare să te omor în timpul somnului.

— Te cred în stare de orice, răspunse Valier calm, şi, de oarece suntem la discreţia voastră, poate ne vei spune ce aveţi de gând cu noi şi unde ne duceţi.

— Eu nu am nimic de gând, căpitane Valier, căci execut pur şi simplu nişte ordine. Nu-mi poţi cere să-ţi răspund la întrebare.

Te vei mulţumi aflând că am găsit o bază minunată de operaţii pe pământul francez. I'rea puţine locuri erau potrivite scopurilor noastre. Acesta este absolut unic în genul său; ne oferă o ascunzătoare sigură, dându-ne în acelaş timp posibilitatea de a nu ne depărta prea mult. Sunt sigur că şederea acolo îţi va face plăcere, căpitane Valier, oricât va fi ea de scurtă. Când voi primi instrucţiunile, te voi pune în curent, asta e dela sine înţeles! Până atunci..

Kasinsky făcu o mişcare expresivă din sprâncene: dece să te gândeşti la viitor care nu... nu-ţi rezervă, poate, nicio neplăcere.

Valier îl privi ţintă.

— Vorbeşti sincer, Kasinsky? sau este iar ipocrizia d-tale obicinuită?

Jacob Kasinsky păru mâhnit.

— Nu-i ipocrizie, dragul meu Valier. Vă compătimesc, pur şi simplu, şi este probabil că nu vom fi siliţi să recurgem la măsuri extreme; asta depinde, trebue s'o ştii şi d-ta, de guvernul vostru.

Valier clătină din cap. Pierduse şi ultima rază de nădejde, ultimul pai de care se agăţase din cauza tinerei fete.

— Eşti nebun dacă-ţi închipui că va ceda, spuse el.

— Francezii ar fi nebuni dacă n'ar ceda, răspunse grasul cu convingere.

— Ce avantagii aţi avea dacă ne-aţi omorî?

— Este un gest care s'ar putea să aibă oarecari efecte, deşi, o recunosc, ultimul nostru gest a fost un fiasco. Membrii Parla-

mentului ar fi trebuit să fie înspăimântaţi văzând cadavrele agenţilor Serviciului Secret pe terasa Camerei. Dar, după cum ne-am convins, e cu neputinţă de prevăzut reacţiunile Francezilor.

Valier păstră tăcerea. Părea de necrezut ca personagiul acesta amabil, cu ochelarii cu rama de aur, să fie în stare să săvârşească un dublu omor şi, cu toate acestea, tânărul nu mai nutrea nicio speranţă.

— Probabil că ştii că aceasta nu este singurul motiv al răpirii, reluă Kasinsky. Dacă n'aţi fi comis prostia de a vă injecta serul, probabil că ţi-am fi redat libertatea, pentru ca să te fi dus să anunţi şefului d-tale înfrângerea. Nu mi-ar pierde niciodată încăpăţânarea care ţi-a îngăduit să pui mâna pe ser. Acum, însă, ai în vinele d-tale o cantitate îndestulătoare pentru a permite chimiştilor voştri, deşi nu sunt decât nişte nătărăi bătrâni, să producă ser; era aşadar necesar să vă îndepărtăm până ce injecţiile vor fi devenit sterile, ceeace cere vreo două zile. Pentru a căpăta o imunitate permanentă, trebuesc şase injecţii consecutive şi, pentru motive pe cari lesne le vei pricepe, nimeni nu obţine dela noi acest tratament de favoare. Subalternii noştri nu riscă să se revolte de teama bolii. Kasinsky începu să râdă:

Te-am fi putut ucide pe loc, însă, în ţara voastră, este foarte greu să te descotoroseşti de cadavre, şi un examen medical ne-ar fi putut da la iveală secretul. Nu nu puteam asuma acest risc; cred că mă înţelegi, căpi-

tane Vaïer?

— Perfect.

Valier începu să râdă şi Jacob Kasinsky clătină din cap cu mulţumirea unui avocat mândru de pledoaria lui. Apoi făcu un gest spre Doris Mounier. Tânăra fată începu să mişte şi curând deschise ochii. Intâlni privirea lui Valier şi zâmbi; însă o expresie de uluire făcu să-i dispară zâmbetul, când se întoarse spre fereastră şi văzu nourii plutitori. Atunci îl zări pe Kasinsky şi-şi aminti.

— Ai dormit bine, d-şoară Mounier? întrebă Kasinsky. Dă-mi voie să te felicit pentru încrederea în noi. Prietenul d-tale, căpitanul Valier, nu s'a arătat atât de încrezător.

Tânăra fată păstră tăcerea şi Kasinsky, întorcându-se către camaradul Durand, îi dădu un ordin. Mormăind, tânărul muncitor roşu se sculă şi ieşi. După cinci minute se înapoiă aducând o ceaşcă de ceai, pe care o întinse tinerei fete cu un gest de scârbă. Doris îi mulţumi şi bău ceaiul fără şovăire. Timp de un moment nu vorbi nimeni şi Doris continuă să privească panorama albă, caşi cum frumuseţea ei ar fi făcut-o să uite de pericol. Pluteau acum deasupra unei întinderi de nori iluminaţi de soare. Norii se întredeschiseră pentru o singură clipă şi tânăra fată zări, la mii de picioare, un minuscul obiect negru, care-i fu numaidecât ascuns. Era o navă - singuratică şi îndepărtată, pe întinderea Oceanului cenuşiu. Trecu o jumătate, apoi încă una, şi încă una... Valier încercă să determine direcţia după poziţia soarelui,

însă se ridicase o ceaţă care-i învăluia în straturile ei, sau poate că aparatul cobora dela înălţimea ameţitoare pe care o atinsese. Işi croia drum printre norii leşi cari întunecase interiorul cabinei şi deodată ploaia începu să biciuiască geamurile cu o furie asurzitoare. Apoi ea încetă tot atât de brusc precum începuse; atmosfera se limpezi, şi Valier zări pământul, adică mai curând un şir de insuliţe despărţite între ele prin nişte şuviţe de apă. Se îndreptau spre Nord.

Aparatul se aplecă înainte şi se cufundă, apoi încetini deasupra uneia dintre insule şi începu să coboare aproape vertical; insula părea să devină din ce în ce mai mare, în timp ce vecinele ei dispăreau la orizont, ca speriate de monstrul care se apropia de ele. Valier putea deosebi acum nişte stânci despărţite prin nişte crăpături şi prin unul sau două spaţii deschise. Nu se vedea nici o casă, nici o corabie. Coborîră aproape în linie dreaptă în inima celei mai adânci crăpături. Când ajunseră la vreo trei-patru sute de metri de sol, Valier văzu un mic podiş din beton armat, de culoarea ierbii: acolo se ascundea un loc de aterisaj. Cu o uşoară isbitură, atinseră solul şi numaidecât se opri bâzâitul motorului. Kasirsky se sculă şi deschise uşa. Cineva îi adresă cuvântul, însă cu glas prea încet pentru ca Valier să poată auzi ce spune, deşi recunoscu un dialect rusesc; apoi Kasinsky se întoarse către Doris Mounier şi se înclină. Tânăra fată se ridică şi se îndreptă liniştită spre uşă. Cineva o ajută să coboare

şi ea dispăru din ochii lui Jean Valier.

Se pregătea s'o urmeze, când îl opri Kasinsky. Grasul avea pe buze un surâs displăcut.

— Să cinstim doamnele, căpitane Valier; să-i lăsăm d-şoarei Mounier timpul de a ajunge în apartamentul ei.

Neliniştea lui Valier crescu; era vădit că ccilalţi nu voiau ca el s'o mai vadă pe tânăra fată.

— Camarade Durand, spuse Kasinsky, îl vei excorta pe căpitanul Valier. Urmează-mă.

Camaradul Durand scoase din buzunar pistolul său uriaş şi începu să rânjească.

— Nici o mişcare, altfel trag, spuse el, fără să fie nevoie.

Corpul gras al lui Kasinsky trecu cu mare greu prin uşa strâmtă. Valier simţi ţeava revolverului în spate şi se întoarse. Intâlni iar privirea enigmatică a singurului ochi al camaradului Durand. Dar, înainte de a fi putut spune un cuvânt, se auzi glasul lui Kasinsky.

— Haide! porunci camaradul Durand cu un zel subit.

Valier coborî încetişor treptele şi se opri pentru a se uita împrejur. Văzu că platforma de beton era la nivelul solului şi că gaura din centrul ei părea să fie singura intrare. La un capăt era un hangar destul de mare pentru ca să încapă autogirul. Nu se vedea nici o altă clădire şi, fără îndoială, platforma aceasta atât de iscusit camuflată ascundea un refugiu destul de asemănător subteranelor con-

struite în timpul războiului.

Simți iar țeava revolverului îndemnându-l dela spate.

— Haide! strigă iar camaradul Durand, și, cu o ridicare din umeri, Valier se supuse.

La piciorul scării de fier aștepta Kasinsky. Imediat după Valier coborî și camaradul Durand, care astupă deschizătura și trase zăvorul. Kasinsky o lua înainte dealungul unui coridor care descria o curbă. Din când în când treceau prin fața unor uși închise deasupra cărora străluceau becuri electrice.

Kasinsky trecu curând pe sub o boltă și urmă o curbă care părea paralelă cu cea dintâi; o nouă boltă, și treceră într'un alt coridor și Valier se gândi la labirintul din mitologie. In cele din urmă, Kasinsky se opri în fața unei uși, scoase o cheie din buzunar și descuiă. Camaradul Durand profită de ocazie pentru a-l împinge încă odată pe Valier cu pistolul și tânărul pătrunse astfel în cameră.

Era o mică celulă pe care o înveselea o rogojină de cânepă de culori țipătoare. O masă pliantă, un scaun și un pat de campanie alcătuiau tot mobilierul.

Kasinsky intră și cu un gest îl expedià pe Durand. Apoi, închizând ușa, se așeză pe scaun și scoase tabacherea cu țigări de foi. Refuzând cu un gest, Valier se așeză pe pat și începu să-și umple luleaua, apoi o aprinse. Kasinsky nu-și putu stăpâni un zâmbet de admirație în fața nepăsării tânărului.

— Păcat că facem parte din tabere opuse,

căpitane Valier!

— E drept, încuviință Valier, dând drumul unui nor de fum spre plafon, dar prefer să fiu în tabăra învingătoare.

— Îți mai faci iluzii că prietenii d-tale vor câștiga victoria? Nu cunoști poporul meu, căpitane Valier?

— D-ta nu-i cunoști pe Francezi, domnule Kasinsky.

— Se poate, răspunse acesta ridicând din umeri, dar știu că numai o minune ar putea salva Frnața. Nu degeaba am petrecut noi trei ani punându-ne la punct planurile.

— Și totuș, planurile voastre se vor surpa ca niște castele din cărți de joc, ripostă Valier liniștit. D-ta crezi că eu sunt singurul care am pornit pe urmele voastre? Mulți alții mai luptă împotriva voastră... chiar fără a-l socoti pe Silvain Richard.

Auzind aceste cuvinte, chipul lui Jacob Kasinsky se întunecă.

— Silvain Richard, repetă el încet... Pentru a doua oară pronunți acest nume, căpitane Valier.

— Și te asigur că nu va fi pentru ultima oară, răspunse tânărul. Crede mă pe mine, chestiunea nu va rămâne nelămurită.

Totuși, atitudinea grasului, de fiecare dată când se pronunța numele lui Richard, îl intriga. Se uită gânditor la adversarul său, însă acesta rămase nepăsător. Fumară un timp în tăcere. Apoi Kasinsky se uită la ceas.

— Desigur că preferi să te las cu gându-

rile d-tale. Am să-ți trimit ceva de mâncare pe urmă, dacă vrei să ai încredere în mine încearcă să dormi. Nu cred ca ordinele mele să vină înainte de diseară.

Banalitatea acestor cuvinte ascundea un înțeles sinistru. Inima tânărului încetă să bată, se mulțumi să facă un gest din cap. Kasinsky zâmbi.

— Suntem oameni de inimă și vei avea minimum de neplăceri. Corpul d-tale va fi aruncat pe terasa Camerei. Cât despre d-șoara Mounier...

Kasinsky făcu o pauză semnificativă.

— Deși ordinele mele i se aplică fără îndoială și ei, n'am de gând să mă grăbesc să le execut. Sunt bărbat căpitane Valier, și domnișoara Mounier este într'adevăr prea fermecătoare pentru ca să fie desfigurată. Cred că ma înțelegi.

Valier îl privi, încremenit de scârbă. Chipul grasului se schimonosi într'un zâmbet desgustător.

XII.

COMPĂTIMIREA LUI JACOB KASINSKY.

Ora nouă.

Doris se uită la micul cesuleț de platină pe care-l purta pe mână. Era seara sau dimineața? Timpul părea să se fi oprit... Strălucirea luminii electrice o făcea s'o doară ochii și întoarse comutatorul. Dar curând nu mai

putu suporta întunericul şi aprinse lar lumina.

Se lungi pe patul de campanie, cu mâna pe ochi. Îi era cu neputinţă să doarmă. Nu putea suporta tăcerea şi totuş avea impresia că un căluş o împiedica să rupă această tăcere.... Deodată, tresări. O cheie se întoarse în broască şi uşa se deschise. Era femeea care o însoţise, potrivit ordinelor lui Kasinsky; această creştură era ursuză şi frumoasă; avea pomeţii ieşiţi şi nasul drept al Slavilor. Fără o vorbă, fără a arunca o privire în direcţia tinerei fete ea puse pe masă tava pe care o adusese şi până s'o strige Doris, ieşi.

La chemarea tinerei fete ea se întoarse şi aţinti asupra ei privirea ochilor ei negri şi aspri.

— Vorbiţi franţuzeşte? întrebă Doris.

Tonul ei o linişti, şi femeea scutură din cap mormăind ceva printre dinţi. Se îndreptă spre uşă, dar un zgomot de paşi în coridor o opri şi Iacob Kasinsky îşi făcu apariţia. O clină părură să se măsoare din ochi, Kasinsky răzător iar femeea ursuză. Doris ghici că-i era teamă de el, dar că la această teamă mai era amestecat şi un alt sentiment. Trăsăturile ei aspre se contractară când Kasinsky scoase cheia din broască şi o puse pe dinăuntru. Tânăra fată întâlni privirea femeei şi citi în ea un mesagiu care n'ar fi putut fi exprimat prin cuvinte. Apoi uşa se închise şi cheia se întoarse în broască.

— Sper că Anna te-a instalat bine, d-şoară Mounier?

Ochii desmin,eau curtenia tonului.

Doris simţi că leşină şi se dădu înapoi.

Kasinsky ridică din umeri şi zâmbi.

— Imi îngăduiţi să iau un scaun, d-şoară Mounier? Dece n'am fi prieteni?

— Prieteni!

Tânăra fată nu-şi putuse reţine această exclamaţie, dar îşi impuse tăcerea.

Kasinsky ridică iar din umeri.

— Pentru ce nu? E adevărat, suntem în tabere opuse, dar în război cași în dragoste adversarii se pot stima, d-şoară Mounier. Sunt sigur că mă înţelegi.

Tânăra fată păstra tăcerea, rezemată de perete, însă spaima o făcea să-i bată inima. Kasinsky se aşează şi-şi aţinti asupra ei, privirea-i neîndurătoare:

— Mă înţelegi, d-şoară Mounier? repetă el.

— Nu poţi stima un duşman care coboară atât de jos, răspunse ea.

— Nu? Dar noi nu socotim că ne-am coborît. Poate că ne-am luat o sarcină mare, aceea de a ne măsura plăpândele noastre resurse cu una dintre cele mai mari naţiuni din lume. După ce vom fi câştigat victoria, lumea ne va cinsti şi respecta precum o meritäm.

— Nu veţi avea izbânda, domnule Kasinsky.

Grasul începu să râdă:

— Să nu discutäm, draga mea copilă. N'am venit aici pentru asta. Compătimirea îmi interzicea să te las atâta timp singură.

— Mai bine singurătatea decât tovărăşia d-tale, domnule Kasinsky.

— Se poate una ca asta? Dar curând nu vei mai spune asta, după ce vei fi învăţat să te bucuri de tovărăşia mea, d-şoară Mouvier.

Doris strânse buzele, şi Kasinsky începu iar să râdă; apoi aruncă o privire asupra cuţitului de pe masă:

— N'ai cinat încă. Poate aştepţi să-ţi ţin tovărăşie, sau poate vrei să plec. Puţin mă interesează, draga mea copilă, în ambele cazuri am de gând să rămân. Va fi mai cuminte din partea d-tale să fii drăguţă cu mine.

Se sculă şi se apropie de ea; o domina cu tot trupul lui imens. Doris se dădu înapoi, însă el o apucă de umeri şi o sili să i se uite în ochi. Ceeace văzu în aceşti ochi o făcu să se cutremure de groază.

— Vei fi drăguţă cu mine, fetiţo?

Încercă să se elibereze, dar sforţările ei fură zadarnice. Voi să ţipe, dar nu-i ieşi decât un oftat sugrumat din gâtlej.

Nici o umbră de milă nu se arătă pe chipul plecat deasupra ei; în cele din urmă, reuşi să se desprindă şi lovi din toate puterile cu pumnii strânşi.

Kasinsky isbucni în râs, ca şi cum spectacolul ar fi fost comic. Apoi, cum se auzi o bătaie în uşă, se duse să deschidă şi apăru camaradul Durand, cu o sticlă de şampanie într'o mână şi cu inevitabilul revolver în cealaltă. Se împletiica pe picioare şi revolverul dovedea un echilibru nu prea liniştitor.

— Doriţi să beţi, domnule Kasinsky?

— Pune jos arma, idiotule; nu poţi face

un pas fără ea?

Tânărul muncitor roşu se uită la el năuc şi se împletici pe picioare.

— Aţi spus că trebue să fiu înarmat. Aşa aţi spus, ei bine! aşa sunt!

Kasinsky făcu un gest de mânie.

— Pune jos sticla şi cară-te, eşti beat!

Camaradul Durand se îndreptă din şale, isbind sticla de canatul uşii; se uita prosteşte la tânăra fată care se sprijinise de perete, gâfâind, cu mâinile împreunate pe sân. Incepu să râdă:

— Dă-i ceva de băut, şefule, de asta are ea nevoie! Ţine, frumoaso...

Păşi înainte, cu sticla întinsă, însă Kasinsky, înjurând, îl apucă de umăr şi-l scutură:

— Beţivan ordinar! Dă-mi sticla şi şterge-o!

Intinse mâna liberă spre sticlă, însă camaradul Durand îşi pierdu şi puţinul echilibru care-i mai rămăsese şi se întinse cât era de lung pe podea. Se auzi un sgomot de sticlă spartă şi şampania se împrăştie spumegând.

In acelaş timp, enormul pistol scăpă din mâinile nesigure ale omuleţului şi căzu la picioarele tinerei fete.

Doris, zăpăcită de scandal, contemplă timp de o clipă arma. Un val de înjurături ieşi de pe buzele beţivului, iar furia lui Kasinsky era groaznică la vedere. Apoi acesta zări revolverul la picioarele tinerei fete şi se repezi cu o exclamaţie. Ajunse, însă, prea târziu.

Doris se aplecase deja, ridicase arma, şi o îndreptase asupra lui.

— Lasă asta, prostuţo! strigă el furios. Eşti nebună?

Tânăra faţă se dădu înapoi strângând mai tare mâna-i tremurătoarea. Ţinea degetul pe trăgaci şi viaţa lui Kasinsky era la bunul ei plac. Cum el înainta, ea strânse arma cu amândouă mâinile. Kasinsky se opri:

— Haide, d-şoară Mounier, spuse el cu un ton convingător. Să lăsăm melodramele. Dă-mi arma asta, prostuţo şi ţi făgăduiesc să te las în pace.

Făcu un pas înainte şi tânăra faţă se dădu iar înapoi:

— Încă un pas, spuse ea, uimită de calmul vocii ei, încă un pas, domnule Kasinsky, şi te omor.

Se opri din nou, înjurând printre dinţi, şi-şi plimbă privirea dela uşă la camaradul Durand întins într'o baltă de şampanie. Dându-şi seama că el urmărea să scape din încurcătură, Doris ţinea revolverul cu o mână sigură. N'avea voie să-şi scape adversarul din mână; gândul acesta îi dădea încredere.

Deodată, Kasinsky făcu o mişcare şi, instinctiv, tânăra fată apăsă pe trăgaci. Nu se auzi nici o detunătură. Gestul ei nu fusese destul de puternic. Numai un accident, în aparenţă caraghios, o salvă; în clipa în care ticălosul sări peste corpul lui Durand, acest zelos adept al cauzei se hotărî să facă o sforţare pentru a se scula. Kasinsky se împiedică de el şi se lungi pe jos strigând toate

înjurăturile pe care le ştia în câteva limbi. Fără a mai aştepta ca el să se scoale, Doris ieşi în fugă din cameră şi încuie uşa. Rămase o clipă în coridorul strâmt, trăgând cu urechea la sgomotele înăbuşite cari veneau din celulă, în timp ce inima bătea să-i spargă pieptul. Cine avea să alerge în ajutorul celor doi bărbaţi? Anna? Atunci îi putea ţine şi ea piept. Dar poate că mai erau şi alţii. Pilotul autogirului spre exemplu... Măcar de l-ar putea găsi pe Jean Valier.

Scoase cheia din broască; în felul acesta, liberatorul lui Kasinsky va fi nevoit să spargă uşa şi asta îi va face sarcina mai de lungă durată. Apoi porni, la întâmplare, spre dreapta, mergând pe vârfurile picioarelor, şi cu revolverul gata pregătit. In caz de nevoie va şti să apese mai voiniceşte pe trăgaci, de data aceasta.

Coridorul descria o curbă şi ea nu putea vedea mai departe decât zece paşi înaintea ei. Strigătele lui Kasinsky nu se mai auzeau, însă paşii ei furişi se repercutau cu un şgomot îngrozitor în galerie. Se opri în faţa primei uşi pe care o găsi în calea ei. Tăcerea era sinistră şi inima îi bătea din ce în ce mai tare. Uşa era încuiată. Tânăra fată bătu încetişor, nădăjduind, împotriva oricărei probabilităţi, că-i va răspunde glasul lui Valier. Insă minunea nu se înfăptui şi ea porni mai departe, purtând în suflet un sentiment de teamă în acelaş timp cu o ciudată veselie.

Uşa următoare era puţin întredeschisă şi se vedea strălucind o lumină înăuntru. După

un moment de nesiguranţă aproape cu neputinţă de suportat, neauzind nici un sgomot, Doris împinse uşa şi aruncă o privire în cameră. Era mai mare decât celelalte şi mai confortabil mobilată. Vădit că folosea la două scopuri: o jumătate din ea era ocupată de un pat şi două fotolii, însă în cealaltă jumătate se afla o policioară şi o masă de lucru acoperită cu sticle şi instrumente. Doris recunoscu un post de radio. Traversă repede încăperea şi se apropie de masa de lucru. O sticluţă mică albastră îi atrăsese atenţiunea; semăna cu aceea care conţinuse serul. Doris o luă şi o privi în zare. Fiola era pe trei sferturi plină cu un lichid turbure. Pe etichetă era scrisă o formulă chimică şi câteva cuvinte într'o limbă străină. Tânăra fată îşi strecură sticluţa în buzunarul hainei de piele şi se pregăti să plece, când un sunet o făcu să încremenească pe loc. Era un sgomot de paşi grăbiţi în coridor.

XIII

LABIRINTUL

Paşii se apropiau, amplificaţi de ecou. Doris aruncă o privire în jurul ei, văzu că nu exista nicio ascunzătoare în cameră, şi se aruncă la perete în dosul uşii deschise, cu degetele crispate pe revolver. Prin crăpătura uşii, ea vedea o parte din coridor şi aproape numaidecât, apăru, gâfâind, Anna. Se opri lângă uşă şi strigă:

— Ştefan! Ştefan!

Apoi, dându-şi seama de lipsa lui Ştefan ea începu să bată din picior scoţând nişte exclamaţii de furie. Se întoarse în sfârşit spre coridor şi strigă:

— Ştefan! Ştefan!

Îi răspunse un strigăt, urmat curând de zgomotul unei curse grăbite. Prin deschizătura uşii, Doris văzu un bărbat bondoc îmbrăcat cu o bluză de chimist. Purta ochelari groşi şi degetele îi erau pătate de acizi. Schimbară câteva cuvinte grăbite; femeia explica iar bărbatul clătina din cap scoţând nişte exclamaţii scurte. Apoi, dând-o pe Anna la o parte, el intră în fugă în cameră.

Doris îşi ţinu răsuflarea şi îndreptă revolverul spre spatele omului. Acesta se repezi la masa de lucru şi deschise un sertar din care scoase un cleşte şi un ciocan. Apoi se întoarse.

O fracţiune de secundă fu în faţa tinerei fete. Chiar şi în umbră, părea cu neputinţă să n'o vadă. Dar, fie din cauza unui joc de lumini pe sticlele ochelarilor, fie din cauza miopiei lui accentuate, el trecu pe lângă ea fără a-i bănui măcar prezenţa. Doris coborî revolverul şi scoase un oftat de uşurare auzindu-i îndepărtându-se pe cei doi. Ieşi din cameră şi o apucă în direcţie opusă.

Mai departe cu câtiva metri, coridorul se lărgea şi ea se opri. O scară de fier ducea la trapa din aeroport prin care coborâse în acest labirint subpământean. Trapa nu era încuiată decât printr'un zăvor, şi fuga părea uşoară. Dar Jean Valier... mai curând să moară decât

să scape singură..

Işi reluă drumul, când deodată îi veni un gând. Urcă scara şi trase zăvorul. Temnicerii ei să-şi închipuie că păsărica zburase şi poate că vor ieşi pentru a porni în căutare, lăsându-i timpul de a-l găsi pe Jean. Dar, bine înţeles, se putea ca împrejurimile trapei să fie deja supraveghiate.

Doris îşi muşcă buzele. In depărtare răsuna zgomotul unui ciocan. Cât timp avea să le trebuiască pentru a sparge uşa şi a libera pe Kasinsky şi pe caraghiosul lui complice? Doris se mira că nimeni nu pornise în urmărirea ei. Dar ea înţelese numaidecât dispreţul pe care-l ascundea aceasta nepăsare. Adversarii ei ştiau că aveau să pună mâna pe ea când aveau să voiască. Inactiunea devenea de nesuportat. Incepu iar să alerge, trecu pe sub o boltă. Găsi două uşi în faţa ei şi bătu în amândouă. Ii răspunse glasul lui Jean.

— Eu sunt... Doris! şuşoti ea.

Un suerat trecu prin uşă:

— Doris!

Vârî o mână tremurătoare în buzunarul hainei de piele şi scoase cheia propriei ei celule. Avea să se potrivească oare? Era o chee universală şi reuşi să descuie foarte uşor. In clipa următoare Jean Valier era în faţa ei. Incepu să-i istorisească fuga ei, însă el o opri:

— Ai lucrat cum nu se poate mai frumos, dar nu-i timp de pierdut. Cum pu'em ieşi din capcana aceasta?

— Trapa este deschisă, spuse Doris, şi dacă nu-i nimeni afară...

— Poţi fi sigură că este cineva.

Chibzui un timp, cu sprâncenele încruntate. Apoi luă revolverul pe care Doris îl mai ţinea încă în mână.

— Primul lucru de făcut este să facem să înceteze ciocănitul acela, spuse el. Aşteaptă-mă aici.

Doris scutură din cap.

— Vin cu d-ta, spuse ea cu un ton care nu admitea replica.

Valier zâmbi şi nu mai încercă s'o convingă.

— Bine! Ia cheia.

Începură să alerge în direcţia din care veneau zgomotele loviturilor de ciocan. La sosirea lor, Ştefan se opri din lucru pentru a-i privi; dar, lucru uimitor, îl reluă numaidecât. Femeia aştepta răbdătoare.

— Lasă asta! porunci Valier şi omul se supuse ridicând din umeri. Vorbeşti franţuzeşte? întrebă Valier.

Ştefan clătină din cap şi Jean îi vorbi în dialectul Mongolienilor.

— Trebue să fii prost pentru a crede că-ţi vei pune prietenii în libertate, spuse el.

— Prost eşti d-ta, răspunse Ştefan ridicând încă odată din umeri. La ce bun să ne dai atâta de furcă, nu faci decât să-l superi pe Kasinsky şi faci rău că-l superi.

— Este un risc pe care ni-l asumăm bucuroşi, răspunse Valier. Şi n'aş avea nimic împotrivă să-l ucid, nici să te acid şi pe d-ta, dacă-mi stai în cale.

— Cum vei voi, remarcă Ştefan cu glas liniştit; nu sunt singur şi opera noastră va merge

mai departe. D-ta nu-i poţi pune capăt şi nici nu puteţi fugi. Un om supraveghează trapa şi va trage la prima încercare de evadare. De altfel, vă aflaţi pe o insulă şi aeroplanul se înapoiază în zori plin cu camarazi. Mai bine fiţi cuminţi şi căutaţi să-l potoliţi pe Kasinsky care trebue să fie foarte furios. Valier începu să râdă.

— Păcat! Mă tem că prietenul Kasinsky va zace mult şi bine acolo, rozându-şi unghiile. Deschide uşa, Doris.

Tânăra fată se supuse.

— Dă-te laoparte! reluă Valier. Şi acum, voi doi, intraţi înăuntru!

Ridică revolverul, iar cu mâna liberă îl împinse pe Ştefan cu putere; femeea îl urmă. Doris zări timp de o clipă chipul furios al lui Kasinskij. Apoi închise uşa şi întoarse cheia în broască.

— Frumoasă adunare familială, observă Valier.

Apoi examină rezultatul muncii lui Ştefan. Peretele era abea atins, şi prizonierii era neputincioşi deocamdată. Valier apucă braţul tovarăşei sale şi se îndreptară amândoi spre piciorul scării.

Jean urcă încetişor treptele şi ridică trapa. Rămase câteva clipe, nemişcat, la pândă. Un ţăcăit slab îi ajunse la ureche. Coobri înapoi, în tăcere.

— Ai auzit? şopti el.

Doris făcu un semn afirmativ.

— Fără îndoială că ne aşteaptă cineva afară.

— Cu un revolver îndreptat spre mijlocul deschizăturii! Cum să scăpăm de individul acela

înainte de venirea aeroplanului? întrebă Valier contemplând trapa cu un aer gânditor. Bine înţeles că el nu-şi va arăta nasul.

Tânăra fată făcu din nou un semn afirmativ. Nu manifesta nicio teamă şi nici Jean Valier nu era mai înfricoşat. Te obicinueşti cu pericolul. Un singur lucru îl interesa: problema de rezolvat.

— Lipeşte-te de perete, spuse el tinerei fete.

Apoi îşi scoase pardesiul gros, îl înfăşură şi-şi puse pălăria deasupra. Începu să urce iar scara de fier. Ajuns la jumătatea drumului, scoase revolverul, apoi scoase manechinul prin deschizătură. Numaidecât răsună o detunătură şi Valier dădu drumu sarcinei sale scoţând un geamăt. Apoi, iute ca fulgerul, sări depe scară şi se lipi de peretele coridorului. Timp de câteva clipe, cari-i părură nesfârşit de lungi, domni tăcerea, apoi se auziră nişte paşi furişaţi, şi un obraz care se profila pe cerul aproape întunecat se aplecă deasupra trapei. Glontele lui Valier îl isbi drept între ochi.

Tânăra fată se cutremură. Era primul ei contact cu moartea şi preciziunea rece a acestui omor era teribilă. Fără o vorbă se uită la Valier care urcă trapele de fier şi dădu cadavrul la o parte. Când se înapoiă avea în mână un revolver mare automat şi nişte cartuşe... Işi îmbrăcă pardesiul.

— Mica şmecherie a reuşit de minune, spuse el, drumul este liber... deocamdată.

Ultimele cuvinte exprimau o restricţie uşor explicabilă. Era uşor de părăsit subterana, dar scăparea din insulă era cu totul altceva. Duşmanii lor n'aveau să le îngăduiască să fugă. Valier înţelese acest lucru, când îi arătă Doris stic-

Iuţa pe care o ascunsese în buzunar.

— Foarte bine, Doris! Acum trebue să căutăm ceva de mâncare şi apoi s'o ştergem cât mai curând. Ce s'a întâmplat?

Tânăra fată ridicase capul şi groaza i se aşternu pe faţă.

— Ascultă!... spuse ea, dar Valier auzise deja; era bâzâitul autogirului, Aruncă o privire prin deschizătură. Nu era timp de pierdut.

— Haidem, spuse el repezindu-se pe scară. Ajuns sus, se aplecă şi întinse mâna pentru a o ajuta pe Doris. Rămaseră o clipă în picioare pe platforma de beton verde înconjurată de stânci. Nu exista nici un drum, şi Valier porni la întâmplare, înfundându-se în întunericul îngheţat al prăpastiei.

*

Era trecut de miezul nopţii când d. Gaston Leroy părăsi Camera, istovit şi abătut, după ce explicase membrilor Parlamentului situaţia. Adunarea fusese furtunoasă; deputaţii erau furioşi din cauza inactivităţii guvernului, fără a oferi însă o soluţie a problemei. Leroy explicase măsurile luate: avea să se facă apel la chimiştii englezi şi germani... se oferiseră recompense... se lucra zi şi noapte... Cei cari cereau o declaraţie de război nu-şi dădeau seama de pericol. Contele Marchinot se făcuse purtătorul de cuvânt al nemulţumiţilor. Oferise Primului Ministru demisia şi Leroy refuzase s'o primească. Marchinot şi Hugues Aldouin îl întovărăşiseră pe Leroy şi Marchinot şedea înfundat într'un fotoliu. Nicio divergenţă de păreri nu le putea strica prietenia.

Ministrul de Interne fu primul care rupse

tăcerea, care dura de peste cinci minute:

— Apropo, spuse el, gânditor adresându-se lui Marchinot, i-ai propus lui Valier să găzduiască la un anume Bertrand Cladon, cât va sta la Jouville. Iţi aminteşti?

Marchinot ridică ochii şi făcu un semn.

— Ei şi?

— După un raport primit astă seară, se pare că acest Cladon a părăsit ţara şi... lucru ciudat, n'am primit nicio veste dela Valier de peste douăzecişipatru de ore.

— Ei bine? întrebă Marchinot ridicând din umeri, eu nu văd nimic alarmant în asta.

— Poate.

Hugues Aldouin se opri, apoi reluă:

— Ce ştii despre Cladon?

— S'a căsătorit cu o vară de a mea; cred că v'am mai spus acest lucru, reluă el, cu un oftat de nerăbdare. M'am gândit că Valier se va simţi mai bine la el decât la han, şi aţi fost şi voi de părerea mea. Unde dracu vrei să ajungi Aldouin?

— Ce ştii despre Cladon?

— Ei drăcie! Il cunosc de cinci ani. Ce-ţi trebue mai mult?

— Bine, dar înainte de asta?

Contele Marchinot scoase un geamăt de desnădejde:

— Inainte de asta, nu există nimic, dragă prietene, nimic!

Ministrul de Interne tăcu. După un moment, reluă:

— Mă tem că aici este ascuns ceva.

Marchinot ridică nişte ochi întrebători:

— Ieri dimineaţă, urmă Hugues Aldouin cu precizia lui obicinuită, doctorul din Jouville, un anume Vergne, l-a chemat pe profesorul Arnold. Acest doctor Vergne a fost lovit de orbire în ajunul zilei în care trebuia să ia sânge tuturor locuitorilor casei lui Cladon. E destul de ciudat că Vergne a fost atins tocmai în acel moment; fapt şi mai semnificativ încă, profesorul Arnold a găsit casa lui Cladon pustie. D. Cladon a uitat să-şi lase adresa; mai mult încă, Valier nu-i de găsit.

Leroy tresări.

— Valier!...

Se întrerupse, aruncând o privire celor doi colegi ai săi; toţi trei bărbaţii se gândiră la acelaş lucru: imaginea unui corp frânt şi aruncat peste balustrada unei terase.

— Dumnezeule! ce grozăvie! mormăi Leroy.

Ministrul de Interne aprobă printr'un gest.

— In aceste împrejurări, spuse el, n'am stat pe gânduri de a da poliţiei semnalmentele lui Cladon, cu ordinul de a-l aresta, fără a şti încă ce acuzaţie i se poate aduce. Arnold este de părere că numai şefii acestui complot diabolic sunt imunizaţi, şi bănueli grave, apasă asupra lui Cladon.

— Cladon! exclamă contele Marchinot, e fantastic!

— Toată povestea aceasta este fantastică, reluă Hugues Aldouin. Un adevărat coşmar. La plecare, toată lumea este suspectă. Bine înţeles, Arnold ar prefera să facă mai ales analiza sângelui trimişilor mongorieni. Insă domnii aceştia nu pot fi atât de uşor înhăţaţi ca Cladon. De

altfel, nu mă pot împiedica de a crede că şi-au luat măsurile de prevedere şi că o simplă analiză a sângelui nu le poate răsturna planurile. Nu, de ser avem nevoe...

Uşa se deschise şi apăru Greville, elegant şi ferchez.

— Mi-aţi cerut să vă înştiinţez când vor începe Mongorienii să vorbească, domnule. Doriţi să-i ascultaţi?

Primul Ministru făcu un semn şi secretarul se retrase. Aparatul, aşezat într'un colţ al camerei, scoase câteva sunete răguşite, apoi răsună vocea bine cunoscută, puternică şi dulceagă:

...către poporul francez. Dorim să dăm încă un exemplu de inutilitatea oricărei rezistenţe... Guvernul francez, în jalnica lui ignoranţă a puterii noastre, a însărcinat pe nişte agenţi ai Serviciului Secret să-i spioneze pe trimişii noştri: nu numai că aceste sforţări sunt menite să dea greş, dar ele mai şi atrag moartea inevitabilă a acelora cari sunt însărcinaţi cu asemenea misiuni. Printre ei se află căpitanul Valier. Căpitanul Valier se află acum în mâinile noastre, şi nădăjduim că soarta lui vă va fi o lecţie din care veţi trage învăţăminte. Francezi, facem apel la voi...

Leroy traversă deodată camera şi făcu aparatul să tacă.

Dar, în biuroul alăturat, şezând în faţa mesei sale de scris, d. Gréville continua să asculte discursul mongorian cu un zâmbet amuzat şi cinic pe frumosu-i chip.

XIV

IN GHIARELE MORȚII

Un urcuș mare și abrupt se prezenta în fața celor doi tineri, între stâncile perfide și acoperite cu mușchi. Curând mersul deveni însă, mai ușor și niște terase naturale se urmară una după alta, terminându-se cu un podiș care dădea spre mare. Acest podiș, înalt de vreo sută de metri, cădea aproape vertical spre plajă, aproape vertical, dar nu chiar de tot, căci coborâșul era întrerupt de o creastă de stânci la vreo doisprezece metri. Jean Valier se aplecă, măsură distanța, făcu un calcul rapid. Se putea atinge creasta aceasta, hotărî el; orice altă încercare ar fi fost o adevărată sinucidere. Se duse să se așeze alături de tânăra fată. Respira greu din cauza fugii, și bujorii din obraji o făceau să semene cu o încântătoare bacantă. Se întoarse către Valier și-i adresă un surâs, uitând și trecutul și viitorul. Erau liberi, soarele care începea să răsară ilumina marea la picioarele lor. Natura era frumoasă, viața era bună... gândurile lui Valier erau mai puțin râzătoare. Viața! Nu-i aminti tovarășei sale că moartea îi pândea pretutindeni. Era acolo printre stâncile întunecoase cari se înălțau în spatele lor, pe refugiul dela picioarele lor, în aer deasupra capetelor lor: moarte violentă printr'o bombă sau un glonte; moarte înceată prin foame și sete.

Cu mâinile streașină la ochi, examină marea, Spre sud se întindea o umbră care semăna cu o insulă dar putea să nu fie decât un simplu nor.

Puteau oare atrage atenţia unui vapor?... Dar ce vapor va veni să rătăcească prin aceste meleaguri?

Totuşi Valier era convins că insula aceasta se afla în apele franceze. Existau nenumărate insuliţe nelocuite. Tăcerea domnea de când încetase bâzâitul autogirului. Valier zâmbi închipuindu-şi eliberarea lui Kasinsky şi a complicilor săi de către echipa autogirului. Kasinsky avea să fie nebun de furie. Anna şi neturburatul Ştefan aveau să se înapoieze la treburile lor răspunzând printr'o ridicare din umeri la înjurăturile stăpânilor lor. Caraghiosul camarad Durand, trezit poate de captivitate, avea să plângă amarnic pentru pierderea frumosului său pistol...

Peste câteva clipe, autogirul avea să-şi reia sborul... situaţia era desnădăjduită. Ce să aleagă? Stâncile necunoscute unde era poate ascuns un duşman, sau creasta colinei, descoperită tuturor privirilor. Cei doi tineri nu posedau decât un biet revolver vechi cu bătaia foarte slabă şi un revolver automat destul de puternic. Acesta din urmă avea să-şi justifice existenţa.

Cu toate acestea, Jean Valier ştia că moartea a doi sau trei oameni nu putea rezolva problema fugii lor. Fiecare duşman ucis avea să fie înlocuit prin alţi zece.

— Ascultă!

Doris se sculase.

Bine cunoscutul bâzâit făcea să vibreze aerul dimineţii.

— Vin, spuse ea. Nu le vei îngădui să pună iar mâna pe mine.

Pronunţa aceste cuvinte cu voce calmă.

Jean ridică ochii spre ea şi ea citi în ei răspunsul. Poate citi chiar ceva mai mult, însă nu-i ocoli privirea.

— Fetiţa mea micuţă... începu el... Doris... apoi se opri, căci nu-şi găsea cuvintele.

Cum să-i exprime ceeace ea nu înţelesese; că nu aveau nici o şansă la mie să scape.

Bâzâitul deveni mai puternic şi curând autogirul şovăi deasupra stâncilor ca o insectă uriaşă cure nu ştie ce direcţie să ia. O clipă, rămase aproape nemişcat, strălucind la soare, apoi începu să descrie cercuri mari şi se îndreptă spre falleză.

Jean Valier luase o hotărîre.

Intre o ascunzătoare în stânci şi suprafaţa falezei, o alese pe aceasta din urmă care oferea o ţintă mai puţin periculoasă. Coborîşul avea să fie anevoios, însă pericolul îndoeşte puterile. In câteva cuvinte dădu instrucţiuni tinerei fete. Avea să coboare el întâi pentru a găsi drumul, iar ea avea să-i imite fiecare mişcare. Se lăsă să lunece, căutând, pe dibuite, un punct de sprijin pentru picior. După ce-l găsi, o ajută pe Doris, apoi coborî mai departe, agăţat de data aceasta de o tufă de iarbă. O altă oprire pentru a-i da câteva sfaturi Doris-ei care-l urma fără şovăire, ascultându-i fiecare cuvânt, în sfârşit ajunseră amândoi pe o mică ieşitură de stâncă care forma un unghi drept cu suprafaţa falezei.

Bâzâitul autogirului deasupra capetelor lor deveni mai puternic; fără îndoială că fuseseră reperaţi.

Stânca era la o înălţime ameţitoare, şi totuşi le oferea un adăpost liniştitor. Valier o împinse

pe tânăra fată la peretele falezei. Atâta vre
cât ea avea să rămână acolo, şi cât el n'a
să facă nici o mişcare, n'avea să-i poată atin
nimeni. Tânărul îşi scoase automatul din buz
nar. O privire îi dovedi că autogirul cobora
băgare de seamă. Valier ochi şi trase, şi numa
decât aparatul coborî în linie dreaptă spre ma
Apoi se opri şi primele gloanţe şuerară isbi
stânca deasupra capetelor fugarilor. Valier gân
nu fără mulţumire, că avea o situaţie mai bu
decât a adversarilor săi. Mai bine ocheşti depe
stâncă solidă decât dintr'un aeroplan în mişcar
Luă drept ţintă carlinga aparatului şi trase a doi
oară. Autogirul se sdruncină, caşi cum pilotul a
fi scăpat din mână, pârghia de comandă, d
aproape imediat se îndreptă şi se îndepărtă. S
opri la vreo cinci sute de metri şi dădu drum
unui obiect întunecos care căzu în mare aruncâ
în aer o jerbă uriaşă de apă. Desigur că pentr
ungurici un om mort era o sarcină nefolosi
toare. Valier începu să râdă.

— Prima noastră victorie, Doris!

— Da, am văzut, răspunse ea cu o nepăsare surprinzătoare.

— Să nu vezi nimic, şi mai ales să nu fii văzută, porunci el, căci autogirul se apropia şi focul său, resfrânt de faleză, părea să umple tot aerul, în timp ce aparatul se repezea spre ei ca o albină uriaşă. O ploaie de gloanţe se abătu asupra stâncilor şi Valier se întinse pe burtă. Un glonte ricoşă şi smulse tocul pantofului drept al tinerei fete. Un altul aruncă un nor de praf în faţa lui Valier. Apoi autogirul urcă iar, pentru a se feri de marginea falezei şi Valier ţinti încă

odată. Două din gloanţele automatului găuriră pieptul monstrului care dispăru.

— Uf!

Se ridică şi-şi şterse fruntea.

— Eşti rănit, Jean?

— Deloc, dar se vor înapoia numaidecât, afară dacă le-am găurit rezervorul de benzină, ceeace n'ar fi decât un scurt răgaz, de altfel.

Doris aprobă din cap. Aventura lor nu putea avea decât un singur desnodământ, însă mai bine moartea decât prezenţa groaznică a lui Kainsky.

Bâzâitul autogirului se stinsese în depărtare. Valier puse jos revolverul, fericit de acest armistiţiu.

— Păcat că nu mi-a dat în gând să iau provizii, spuse el. Ţi-e foame?

Doris scutură din cap. Gestul acesta mări admiraţia lui Valier, deşi nu-l înşelă câtuş de puţin.

— Curajoasă fetiţă; păcat că ai fost atrasă în povestea aceasta!

— N'aş vrea să fiu în altă parte, Jean.

Acesta păstră o clipă tăcerea, apoi întinse mâna şi ea i-o încredinţă pe a ei; rămaseră astfel ca doi copii, pacinici şi încrezători. Cu ochii aţintiţi spre mare, Valier se întreba ce se întâmpla în Franţa, şi ce făceau acei cari se bizuiau pe succesul misiunii sale. Se revăzu în biuroul ministerului de Interne, cu Leroy, grav şi nepăsător, contele Marchinot, bătăios şi energic, şi cu ceilalţi doi bărbaţi a căror tăcere era mai elocventă decât limbajul aprins al lui Marchinot. Apoi gândurile îl purtară spre ziua în care fă-

cuse cunoştinţa tinerei fete care se afla acum alături de el. Ii salvase viaţa, dar pentru a o atrage într'o situaţie aproape tot atât de critică. Ce amar era gândul că aveau în mâna lor salvarea Franţei, în timp ce soarta batjocoritoare îi ţinea în loc acolo! Dar şi mai uman era gândul că singura femee care avea vreo însemnătate în viaţa lui trebuia să-i împărtăşească soarta tragică. Iluzia este grea de desrădăcinat din sufletul omului; cu toate acestea, Jean Valier nu putea păstra nici cea mai mică fărâmă de nădejde.

Fu cuprins de dorinţa de a împărtăşi măcar Doris-ei dragostea pe care o simţea pentru ea, dar alungă acest gând ca necinstit şi puţin cavaleresc; o mişcare alături de el îl făcu să se întoarcă şi văzu că tânăra fată se apropiase de el. Işi trecu braţul în jurul umerilor ei, şi ea îşi sprijini capul de umărul lui. Se aplecă şi sărută obrazul pe care ea îl ridica spre el. Fără a scoate o vorbă, ea îi răspunsese la întrebare.

Apăru soarele şi cerul deveni de un albastru strălucitor deasupra mării şi mai albastre încă.

Curând, la căldura zilei, foamea şi setea aveau să se facă simţite, dar niciunul din ei nu se gândea la asta, şi, cu toate suferinţele, simţeau o fericire supremă, prilejul adevăraţilor îndrăgostiţi. Orele se scurseră; după-amiază, umbra se lăsă asupra lor, şi deveni din ce în ce mai deasă şi mai rece. Doris se înfioră puţin, şi el o strânse şi mai tare la piept, apoi, cum se lăsa seara, şi cum marea căpăta o culoare uniformă şi cenuşie, tânăra fată adormi.

XV.

SENTINELA ADORMITA.

Lui Jean Valier nu-i era îngăduit somnul. Cu ochii mari deschiși, cu urechea la pândă, veghea în tăcere. Pierduse cu desăvârșire noțiunea timpului când îi parveni primul sgomot. Era o bătaie înecată care se repercuta dealungul țărmului. Se apleacă. Spre răsărit, promontoriul falezei cobora formând o curbă care ajungea într'o mică scobitură nevăzută. Ceva făcu ocolul acestei limbi de pământ, trecu ca un fulger pe apă și dispăru. În umbră, Jean Valier ab a p atu distinge conturile unei bărci automobil în care se aflau două siluete nedesluşite.

Sgomotu' înceta și niște gl s ri urcară până la el, murmure neînțelese cari se pierdură curând în depărtare. Tăcerea se așterna iar, însă Jean Valier rămase în așteptare. Ce căuta barca aceea acolo? Nu-i venea să creadă că oamenii de echipaj erau prieteni veniți să-i ajute. Nimeni din afara insulei nu știa unde se aflau Jean Valier și Doris Mounier. Nu încăpea nicio îndoială în această privință. Poate că oamenii aceștia erau niște aliați de-ai adversarilor lor sau poate că barca era o cursă pentru a-i face pe fugari să iasă din ascunzătoarea lor. Totul era cu putință.

Examină cu băgare de seamă situația. Mai devreme sau mai târziu, moartea era inevitabilă. Dacă barca aceasta oferea cea mai mică șansă de scăpare... Valier se apleacă spre

tânăra fată şi murmură câteva cuvinte: ea deschise ochii; îi expuse planul, şi ea încuviinţă, pe jumătate adormită, fără a înţelege prea bine. Jean se bucură. Trează, Doris ar fi ţinut cu orice preţ să-l însoţească. Scoţându-şi pardesiul, o înveli şi o sprijini de stâncă. Puse revolverul automat lângă ea şi păstră pistolul pentru cazul unei lupte corp la corp, care era foarte cu putinţă.

Apoi începu să se caţere. Ascensiunea fu mai uşoară decât coborîrea şi, în câteva minute, ajunse pe creasta falezei; se lungi, căci, astfel conturat pe marea luminoasă, prezenta o ţintă minunată, însă nimic nu mişcă, şi Jean se repezi la umbra stâncilor şi se târî în patru labe, oprindu-se pentru a trage cu urechea, apoi reluându-şi drumul dealungul falezei; în cele din urmă ajunse deasupra golfuleţului. Nişte licăriri roşii întârziate pe cer luminau vag plaja. Golfuleţul alcătuia un mic port natural şi barca automobil se profila pe stânca întunecoasă, legată de un stâlp. Nu se auzea decât clipocitul apei, lovindu-se de îmbarcaţie. Valier putea distinge pe povârnişul care alcătuia peretele golfuleţului, o cărăruie abea desenată care urca în zig-zag până la creasta falezei.

Probabil că ocupanţii bărcii o luaseră pe acest drum. Părea foarte uşor lucru să coboare până în golfuleţ şi să pună mâna pe barcă, însă împrejurările îl făcuseră foarte neîncrezător pe Valier, şi alese metoda indirectă. Nu părăsise umbra stâncilor, şi se îndreptă spre partea opusă a golfuleţului, făcând

un mare ocol. Cum se apropia de cărare şi cum nu-l mai apăra nimic, se lăsă în patru labe şi se târî încetişor spre o stâncă mare, care atârna deasupra golfuleţului. La umbra ei, Valier văzu întocmai ceeace se aştepta să vadă; silueta unui om.

O situaţie de felul acesta, cu toate perico-lele ei sau poate tocmai din cauza lor, nu este lipsită de humor şi fugarul avu un zâmbet larg. Aşadar i se pregătise în mod special această mică cursă; decum se va apropia de barcă avea să fie expediat pe lumea cealaltă, apoi aveau să se ocupe de tânăra fată. Fără îndoială că, milos cum era, Kasinsky poruncise să fie cruţată viaţa Doris-ei. Toate astea foarte bine puse la cale.

Fără milă, ridică revolverul şi-l îndreptă spre spatele lat al sentinelei. Dar îl plecă aproape numaidecât, dându-şi seama de urmările detunăturii. Avea motive serioase să nu turbure liniştea aceasta desăvârşită; înainţă fără sgomot.

Era la un metru de celălalt şi strângea ţeava revolverului în mână, gata să-i administreze o lovitură mortală. Insă atenţia tânărului fu atrasă de un amănunt curios: o puşcă zăcea pe jos şi omul ţinea mâna pe patul ei într'o atitudine ciudat de neglijentă. Umerii largi erau sprijiniţi de stâncă şi nemişcarea absolută a întregului corp nu dovedea un zel prea mare în îndeplinirea datoriei. Valier privi de aproape obrazul alb murdărit de o pată întunecată. Abea atunci înţelese. Omul era mort: căpătase un glonte

între ochi. Cine făcuse oare asta? Cu inima cât un purece, Valier se înapoie la adăpostul stâncii şi rămase mult timp acolo, pitit, ţinându-şi răsuflarea, văzând în fiecare umbră o formă omenească înaintând spre el cu un râs sălbatec... Privirea lui era aţintită asupra stâncilor lângă cari omul nemişcat supraveghea golfuleţul şi, datorită unei iluzii optice, i se părea că vede silueta aceasta mişcându-se şi târându-se spre el... Întunericul se umplea cu Mongoricni cari-l înconjurau cu un cerc din ce în ce mai strâns...

Gândul la Doris Mounier îl readuse la realitate... Tratându-se de laş, el se înapoie la adăpostul stâncilor şi începu să alerge; ajunse deasupra crestei de stânci, şi rămase o clipă în picioare, silueta neagră în lumina primelor raze de lună cari, străpungând norii aruncau mii de fluturaşi de argint pe suprafaţa apei. Valier îngenunchie şi chemă încetişor: „Doris". Glasul tinerei fete îi răspunse numaidecât cu o uşurare de nespus:

— Slavă Domnului, ce frică mi-a fost!

— Ascultă-mă! porunci el. Nu mai spune nimic; ia revolverul şi vino 'ncoace.

Auzi frecătura pantofilor ei pe stâncă, şi, aplecându-se, o văzu pe tânăra fată, acum complet trezită, căutând să-i execute ordinul; însă era înţepenită de frig, stingherită de arma pe care o purta, şi se apleca s'o ajute. În câteva minute fu lângă el. Fără a-i lăsa timp să mai răsufle, o apucă de mână şi o trase după el spre cărăruia stâncoasă şi ne-

egală care cobora spre golfuleț. Acum nu se mai gândeau să se ascundă; uitaseră de dușmanii, adevărați sau închipuiți, ascunși îndărătul stâncilor; sub clarul de lună, alergau drept înaintea lor, fără a respira, și în cele din urmă pașii lor răsunară pe pietricelele cărăruiei; mersul era anevoios, acolo, pe ...trele lunecoase și acoperite de ierburi, dar curând ajunseră la scobitura în care se legăna încetișor barca automobil. Valier spuse tinerei fete un cuvânt și ea se urcă în îmbarcație, în timp ce el desfăcea cu înfrigurare otgonul. Tocmai isbutise, când deasupra capetelor lor răsună un strigăt în noapte. Alarma fusese dată. Cineva trase și glontele se înfipse în apă, la câțiva metri de ei. Valier încercă să pună motorul în mișcare, dar nu isbuti. Apucă, atunci, vâslele care erau strânse dealungul bărcilor, împinse cu putere barca departe de plajă și începu să vâslească din toate puterile. Un alt glonte șuieră, apoi încă unul, trimise la întâmplare în semi-întunericul care domnea, și trei siluete întunecate coborâră în goană pe cărare. Dușmanii lor erau acum prea aproape pentru a nu-i nimeri și un glonte se înplântă în marginea bărcii. Doris răspunse, fără grabă și fără emoție, prin trei salve, însă efectul lor fu mai curând moral; alte detunături răsunară, și Valier simți o durere violentă în umăr. Cu o înjurătură, dădu drumul vâslelor și scoase revolverul din buzunar. Însă, înainte de a fi avut măcar timpul să-și îndrepte arma, se întâmplă un lucru curios: dușmanul cel mai

apropiat, care intrase în apă până la genunchi, căzu deodată. Mai târziu cu o fracţiune de secundă răsună împuşcătura care-l doborâse. Şi doar, nici Valier şi nici Doris nu trăseseră. Valier rămase uluit, apoi o auzi pe tânăra fată scoţând o exclamaţie; îi arăta cărarea de pe faleză. Văzură amândoi silueta uşoară de recunoscut a camaradului Durand, când lunecând, când alergând pe această cărare. Ajuns la poalele falezei, omuleţul traversa poticnindu-se plaja. Ţinea în mână o puşcă şi Valier ridicase aproape mecanic arma sa, când îl opri tânăra fată:

— Aşteaptă! şopti ea. Priveşte!

Asta fiindcă Mongorienii porniţi în urmărirea fugarilor remarcaseră brusc ciudata purtare a camaradului Durand. Unul dintre ei strigă ceva, apoi trase. Camaradul Durand se clătină pe picioare, dar îşi reveni numaidecât şi înaintă spre imbarcaţie; cu toată rana sa, Valier vâsli cu putere spre mal şi omuleţul intră până la mijloc în apă. Răsunară alte două detunături şi camaradul Durand isbucni într'un râs fioros. Scoţând din buzunar un plic greu, îl aruncă în barcă, la picioarele tinerei fete.

— Acum plecaţi, spuse el, şi noroc bun.

Insă Valier, împietrit, privea chipul palid al cărui ochi scânteia în chip ciudat la lumina lunii.

— Cine eşti dumneata? întrebă el. Ei drace!

Un glonte îi şuieră pe la urechi. Fără grabă, omuleţul se întoarse, ridică puşca, ochi cu multă atenţie şi trase. Cel mai apropiat din-

tre Mongorieni se prăbuşi ca un buştean.

— Minunat, observă camaradul Durand zâmbind. Grăbiţi-vă să puneţi motorul în mişcare! Nu mai zăboviţi. Am să le ţin eu de urât ticăloşilor până ce veţi ajunge la loc sigur.

Valier se aplecă şi-l apucă de braţ.

— Nu ştiu cine eşti, dar trebue să vii cu noi, prietene! spuse el.

Camaradul Durand se smuci brusc. Respira anevoie, însă glasul său era calm şi aproape indiferent.

— Plecaţi odată! Ştiţi doar că este important. Ceilalţi vor fi aici peste o clipă şi au o mitralieră! Adio!

Se întoarse spre ţărm, în faţa duşmanului care sosea.

— Doamne! Ce curaj extraordinar! murmură Valier.

Se aruncă asupra motorului şi-l isbi violent cu umărul neatins; barca porni numaidecât. Ultimul glonte care li se trimise nu-i atinse. O clipă, îl mai văzură pe camaradul Durand în picioare, în apă până la genunchi, sub clarul de lună care lumina valurile.

Jean Valier acceleră mersul bărcii, care se repezi ca un suflet descătuşat.

Doris se aplecă, ridică plicul şi rămase cu privirea aţintită asupra adresei. La lumina lunii, putea citi cu uşurinţă aceste cuvinte: „D-lui Ministru de Interne. Paris". Dedesubt erau mâzgălite câteva cuvinte cu creionul: „Din partea lui Silvain Richard".

XVI.

5 MILIOANE FRANCI RECOMPENSA

Un zâmbet uşor lumina chipul de obicei impasibil al d-lui Gaston Leroy; contele Marchinot manifesta o veselie sgomotoasă; Hugues Aldouin îşi freca mâinile uscăţive; astfel îşi exprimau şefii guvernului francez, fiecare în felul său, uşurarea de a se vedea ieşiţi dintr'o situaţie într'adevăr de nesuportat.

— Ce v'am spus eu? exclamă Marchinot, lovind cu bimnul în masă. Nu v'am spus că Jean Valier ne va scoate din încurcătură?

— Într'adevăr, răspunse Primul Ministru cu ton calm.

Nu-i mai aminti ministrului Afacerilor străine toate prevestirile pesimiste pe cari le enunţase dela începutul dramei. Nu mai reaminti nici că el era acela căruia i se datora tactica aceasta care acum era încununată de succes.

— S'au luat toate măsurile de prevedere, nu-i aşa? întrebă Hugues Aldouin cu glasul său blând.

Leroy făcu un semn afirmativ:

— Bine-înţeles. După cum v'am spus, barca automobil a fost găsită de un vas de comerţ. Valier a trimis Amiralităţii un mesagiu prin radio şi două distrugătoare au primit ordinul de a se întâlni cu ei. Valier s'a urcat pe unul din ele şi a debarcat într'un mic port în Bretania. Poliţia l-a escortat până la gara

cea mai apropiată, unde a luat trenul, şi nişte detectivi l-au însoţit până la Paris. Dacă totul merge bine, căpitanul Valier şi cu tovarăşul său vor fi aici peste o jumătate de oră.

— Tovarăşul său? întrebă profesorul Arnold.

Părea cel mai obosit dintre toţi.

— Da; nu ştiu cine poate fi. În telegrama sa, Valier spune „noi"; desigur că şi-a găsit vreun colaborator.

Primul Ministru aruncă o privire la pendulă.

— Ei bine! Este prea devreme pentru a anunţa publicului vestea, şi, deşi nici o încercătură nu pare cu putinţă, vă mărturisesc sincer că nu voi fi pe deplin liniştit decât atunci când scrul va fi în mâinile profesorului Arnold.

Contele Marchinot murmură ceva, ca şi cum prudenţa cu totul specială a lui Leroy l-ar fi scos din sărite.

— Să vorbim despre represalii acum, spuse el. Avem mai întâi insula aceea. Viesparul acela blestemat trebue aruncat în aer pentru ca să dispară de pe suprafaţa pământului.

Gaston Leroy zâmbi de energia colegului său.

— Ne ocupăm de asta, răspunse el. Amiralitatea îşi ia dispoziţiunile pentruca insula să fie cercetată fără întârziere. Toate persoanele găsite acolo vor fi arestate. Nu uitaţi însă că insula este teritoriu francez; prin urmare este cu neputinţă s'o aruncăm în aer.

Hugues Aldouin îşi ascunse un zâmbet, iar

chipul lui Marchinot se lungi. Fără îndoială că Leroy se pricepea să pună oamenii la punct.

— Este monstruos, stărui Marchinot. Am îngăduit acelor canalii să se instaleze în Franţa, foarte aproape de capitală, şi n'am făcut nimic. Este monstruos!

— N'am făcut nimic fiindcă nu ştiam nimic, aminti cu voce blândă Primul Ministru. Dar, dragul meu Marchinot, acum este prea târziu pentru învinuiri. Sper că sosirea căpitanului Valier va pune capăt greutăţilor noastre.

Se uită din nou la pendulă şi se răsturnă în fotoliu. Exterior, părea cel mai calm din toţi. Numai un observator foarte atent ar fi putut remarca la el oarecari semne de nervozitate. Leroy ştia să rămână stăpân pe el, tot aşa de bine cum se pricepea să comande altora. Tresări, însă, când se deschise uşa şi-şi făcu apariţia elegantul Greville.

— Căpitanul Valier şi d-şoara Doris Mounier, domnule, cu o escortă de cinci agenţi...

Leroy sări în sus:

— Să poftească, Greville! Spune agenţilor să aştepte în coridor. Nimeni să nu intre aici sub nici un pretext.

Secretarul se retrase, fără ca seninătatea lui cinică să fie turburată de extraordinarele evenimente în cari el juca un rol secundar. S'ar fi spus că-i dispreţuieşte pe superiorii săi pentru lipsa lor de calm. Desigur, cravata d-lui Leroy era strâmbă!

Uşa se deschise iar şi apăru o tânără fată,

îmbrăcată cu o haină de piele verde. Părul castaniu, sub o pălărioară tot verde, îi era în dezordine, iar obrajii îi erau îmbujoraţi de emoţie. In urma tinerei fete intră un bărbat cu o barbă de câteva zile. Leroy întinse mâinile şi tânărul le cuprinse într'ale sale. Uşa se închise. Leroy luă cuvântul cu un glas cam tremurător:

— Suntem mândri de d-ta, căpitane Valier!

Valier surâse şi se întoarse către însoţitoarea sa:

— In realitate trebue să mulţumiţi d-şoarei Mounier, domnule. Ingăduiţi-mi să fac prezentările: D şoara Doris Mounier — d. Gaston Leroy, d. Conte Marchinot, d. Hugues Aldouin, d. profesor Arnold...

„Acum poţi da medicamentul, Doris".

Tânăra fată zâmbi şi scoase din buzunar o sticluţă mică al cărei dop fusese legat cu o sfoară şi sigilat cu un sigiliu de ceară, precauţiune de care se ocupaseră în timpul călătoriei cu trenul. Depuse sticluţa pe biuroul lui Leroy. Miniştrii o contemplară în tăcere şi Arnold fu primul care întrerupse această linişte.

Se aplecă pentru a citi eticheta şi ochii săi obosiţi scânteiară.

— Totul s'a aranjat, acum, spuse el. Cerusem o picătură, o singură picătură, şi-mi aduceţi o sticlă întreagă, domnişoară. Meritaţi cea mai profundă recunoştinţă a patriei.

— Fără a vorbi despre recompensa de cinci milioane de franci, adăugă Leroy zâmbind; dar nu vă voi aduce insulta de a crede că

îmbrăcată cu o haină de piele verde. Părul castaniu, sub o pălărioară tot verde, îi era în dezordine, iar obrajii îi erau îmbujoraţi de emoţie. In urma tinerei fete intră un bărbat cu o barbă de câteva zile. Leroy întinse mâinile şi tânărul le cuprinse într'ale sale. Uşa se închise. Leroy luă cuvântul cu un glas cam tremurător:

— Suntem mândri de d-ta, căpitane Valier!

Valier surâse şi se întoarse către însoţitoarea sa:

— In realitate trebue să mulţumiţi d-şoarei Mounier, domnule. Ingăduiţi-mi să fac prezentările: D şoara Doris Mounier — d. Gaston Leroy, d. Conte Marchinot, d. Hugues Aldouin, d. profesor Arnold...

„Acum poţi da medicamentul, Doris".

Tânăra fată zâmbi şi scoase din buzunar o sticluţă mică al cărei dop fusese legat cu o sfoară şi sigilat cu un sigiliu de ceară, precauţiune de care se ocupaseră în timpul călătoriei cu trenul. Depuse sticluţa pe biuroul lui Leroy. Miniştrii o contemplară în tăcere şi Arnold fu primul care întrerupse această linişte.

Se aplecă pentru a citi eticheta şi ochii săi obosiţi scânteiară.

— Totul s'a aranjat, acum, spuse el. Cerusem o picătură, o singură picătură, şi-mi aduceţi o sticlă întreagă, domnişoară. Meritaţi cea mai profundă recunoştinţă a patriei.

— Fără a vorbi despre recompensa de cinci milioane de franci, adăugă Leroy zâmbind; dar nu vă voi aduce insulta de a crede că

chard pentru a lămuri activitatea subversivă a Mongorienilor în Franza. Indică numele şi adresele tuturor agenţilor mongorieni cari lucrează în oraşele industriale. Această dare de seamă trebue să reprezinte lumi de zile de spionaj iscusit. Acum suntem în stare să dejucăm propaganda acestor ticăloşi.

Punând hârtiile înapoi în plic, ministrul de Interne se scoală şi se îndreptă spre o masă pe care se afla un cufăraş de lac. Descuiă acest cufăraş, puse plicul înăuntru şi încuiă la loc. Apoi sună. Gréville apăru aproape imediat.

— D. Sandou este aici? întrebă Hugues Aldouin, vrei să fii drăguţ să mi-l trimiţi, domnule Gréville.

Peste câteva clipe apăru secretarul, un bărbat tânăr, vioi şi serios, purtând ochelari cu rama de baga:

— Al ai venit, Sandou! du cufăraşul acesta la minister şi citeşte hârtiile cu atenţie. Alegeţi un agent care să te însoţească şi ia un taxi. Vin şi eu numaidecât.

Uşa se închise şi ministrul de Interne se întoarse către tovarăşii săi cu aerul unui om care a lucrat bine. Profesorul Arnold mai era încă absorbit în lectura lui; Leroy şi ceilalţi, adunaţi lângă fereastră, vorbeau în şoaptă. Valier le istorisea aventurile sale şi acelea ale tinerei fete, şi numele lui Silvain Richard venea foarte des pe buzele sale.

Hugues Aldouin se apropiă de grup şi se aplecă pe fereastră; vânzătorii de ziare strigau ultimele noutăţi: Drama... ultimele cifre... Situaţie gravă... Naţiunea în pericol... Umbra

Teroarei Roşii...

Ministrul zâmbi fioros. Toate acestea aveau să se schimbe şi Francezii aveau să poată lovi la rândul lor.

Uşa se deschise iar şi Gréville intră cu o telegramă pentru Primul Ministru. Această telegramă prezenta desigur prea puţină importanţă, căci Leroy o aruncă pe masă fără nici un comentariu... Se auzi un foşnet de hârtie. Profesorul Arnold împăturea documentele lui Silvain Richard şi le punea în buzunar.

— Ei bine? întrebă Leroy.

— Informaţiile sunt extraordinar de precise pentru un om puţin în curent cu ştiinţa, răspunse Arnold. Richard trebue să-şi fi dat multă osteneală pentru a şi-le procura, şi, deşi nu sunt de o importanţă capitală, sunt totuşi interesante. Descrie, spre exemplu, reacţiunea otrăvii asupra unui individ pe jumătate imunizat. Asta explică pentruce n'am putut noi obţine rezultate atunci când am luat sânge unor indivizi în aparenţă imunizaţi. După Richard, Mongorienii nu injectează subalternilor lor decât o cantitate de ser în stare să-i apere o zi—două, sau cel mult o săptămână. In felul acesta mercenarii lor erau în totul dependenţi de ei, iar noi nu puteam obţine rezultatele decisive prin examenul sângelui. Bineînţeles, toate acestea nu prezintă decât un interes relativ, şi Richard ştia acest lucru. Toate sforţările lui se concentrau asupra unei singure ţinte: să obţină o cantitate oarecare de ser, fie măcar o singură picătură. Insiră aici diferite metode pentru a

face să ne parvină serumul. Datorită colaborării bine-venite şi într'adevăr providenţiale a căpitanului Valier şi a d-şoarei Mounier aceste diferite stratageme au fost inutile, i căpitanul Valier ne-a putut aduce însemnările lui. Maiorul Richard trebue să fi trecut prin mari pericole.

Valier făcu un gest de încuviinţare.

— Silvain era de mult obicinuit cu pericolele. Numai de-aş fi aflat mai curând! Dar el devenise maestru în arta deghizării şi lucra singur.

— A fost un om de inimă, remarcă Primul Ministru, grav. Şi-a sacrificat viaţa pentru misiunea pe care şi-a impus-o de bună-voie.

Contele Marchinot, care păstrase o tăcere plină de nerăbdare în timpul micului discurs al profesorului, îşi drese glasul:

— Mi se pare că profesorul ar trebui să se apuce de treabă, spuse el; judecând după cele re, n'avem timp de pierdut.

Arnold aprobă. In entuziasmul său, uitase realitatea.

— Aveţi dreptate, domnule Marchinot, timpul ne goreşte, vă voi telefona imediat şi vom avea la dispoziţie o cantitate destul de mare de ser.

Se întoarse spre biurou cu mâna întinsă, şi ceilalţi îl auziră scoţând un strigăt de surpriză, şi-l văzură devenind alb ca varul:

— Sticluţa! gemu el. Unde-i sticluţa?

XVII

TOTUL DELA INCEPUT

Rămaseră cu toţii cu ochii aţintiţi asupra locului depe biurou unde fusese înainte cu câteva clipe sticluţa. Fiecare dintre ei era gata să jure că înainte cu două minute sticluţa fusese acolo.

Uitând de prezenţa Doris-ei Mounier, Marchinot, mormăi o înjurătură:

— Incuiaţi uşa! exclamă el. Drăcia dracilor, vom lămuri noi asta! Unul dintre noi...

Primul Ministru îl întrerupse cu o voce care-şi păstrase tot calmul.

— Aşteptaţi spuse el; care este ultima persoană care a fost aici?

— N'a intrat nimeni, întrerupse brusc Marchinot.

— Ba da, acum vreo cinci minute, exclamă Hugues Aldouin.

— Şi cine a fost? întrebă Leroy, cu sprâncenele încruntate:

— Gréville... cu o telegramă...

— Gréville! repetă Leroy: Gréville!...

Valier fu primul care trecu la acţiune. Se repezi la uşă şi o deschise brusc.

Doi agenţi în civil se aflau în coridor.

— Duceţi-vă careva şi-l aduceţi pe Gréville, porunci el. Repede!

Unul din oameni porni în goană. Peste treizeci de secunde fu înapoi, abea putând să respire:

— D-l Gréville a plecat acum cinci minute.

A spus că Primul Ministru îl însărcinase să ducă un mesagiu. Valier se întoarse către ceilalţi.

— Aţi auzit? întrebă el.

Leroy era în picioare, mai palid decât de obicei, însă tot atât de stăpân pe el.

Marchinot mormăia cuvinte fără legătură, fără a-şi da încă seama exact de situaţie. Huques Aldouin, cu sângele rece al unui om obicinuit să acţioneze, se îndreptă spre telefon şi ceru Siguranţa Generală.

Valier nu mai aşteptă; o luă la goană pe coridor şi se repezi pe scară. Agentul în civil se uita cu uimire la tânărul acesta care sărea şase trepte deodată, fără a explica purtarea aceasta neobicinuită într'un asemenea loc. La picioarul scării se afla un alt agent, şi un altul păzea vestibulul.

Valier se opri pentru a pune o întrebare.

— Domnul Gréville, domnule, repetă omul, eu nu cunosc numele acestor domni...

Valier făcu o descriere sumară şi puţin mărunţitoare a secretarului, când se apropie portarul:

— D. Gréville a plecat acum cinci minute, domnule. A traversat strada şi a apucat-o spre dreapta: părea foarte grăbit, domnule

Valier nu căută să afle mai mult Se repezi în stradă, şi văzu nişte agenţi în uniformă şi în civil, ieşind dela Siguranţă şi răspândindu-se în toate direcţiile. Huques Aldouin dăduse dreptul copoilor săi fără nicio întârziere. Totuşi urmărirea părea sortită să nu dea nici un rezultat. Cu eremia desnădejdii Valier o luă la

fugă, căutând silueta impecabilă a secretarului printre miile de pietoni şi de automobilişti; îşi urmă cursa, strecurându-se între un tramvai şi o limuzină mare al cărei şofer îi aruncă o ploaie de înjurături. Recunoscu, mai încolo cu o sută de metri, pe doi agenţi în civil ai ministerului de Interne şi făcu calea întoarsă. Porni la întâmplare spre Notre-Dame şi, după câteva minute, se opri brusc, văzând un grup pe trotoar. In mijlocul acestui grup se afla Gréville, cu surâsu-i cinic pe buze, ţinut strâns de către doi agenţi. Inainte ca Valier să-şi fi putut croi drum, fu oprit un taxi şi Gréville fu împins înăuntru, urmat de către cei doi agenţi; maşina o porni spre ministerul de Interne. Trecătorii se întrebau ce se întâmplase... Presupunerile erau care mai de care mai fanteziste: o sinucidere... un hoţ de buzunare, un asasin... un nebun scăpat dintr'un ospiciu...

— Ei bine! am să vă zic eu ce-am văzut, declară o voce răguşită. E un individ cam ţicnit. Să vă spun ce făcea. Stătea aplecat peste balustrada podului, cu o sticluţă verde în mână: otravă, bine înţeles! Numai că, în loc s'o înghită ca orice om cu minte care vrea să se sinucidă, a început să râdă ca un smintit... absolut trăsnit, v'o spun eu...

Ultima licărire de nădejde a lui Valier se stinse.

Cu o piatră pe inimă, o luă înapoi spre ministerul de Interne. Când ajunse aproape de acolo, o zări pe Doris Mounier care-l căuta prin mulţime. Il văzu şi se repezi spre el;

dar, când se uită la el, își dădu numaidecât seama de situație.

— A fugit? bolborosi ea.

Valier clătină din cap.

— N'a fugit, dar răul este săvârșit; e prea târziu.

Tânăra fată nu mai puse altă întrebare. Toate speranțele lor erau sfărâmate; se aflau iar la punctul de plecare.

XVIII

HOTELUL DARTEMONT

Rămaseră o clipă nemișcați în mijlocul mulțimii care se scurgea în jurul lor fără a bănui drama. Apoi porniră amândoi cașicum s'ar fi dus să se întâlnească cu Leroy și cu colegii lui, dar deodată Valier se opri:

— Să fiu al dracului dacă mă înapoiez acolo! exclamă el. Rezultatul este deja cunoscut. Și în momentul acesta n'aș putea suporta lacrimile și scrâșnetele din dinți.

Se opri, își mușcă buzele și frecându-și bărbia nerasă, se întoarse către tânăra fată; ea era palidă și distratată.

— Ai vreun plan? începu el.

— Planuri! repetă ea cu amărăciune, și Valier îi înțelese desnădejdea.

Făcu semn unui taxi, apoi rămase o clipă să chibzuiască.

— La Hotel Dartemont, spuse el șoferului, deschizând portiera.

In timpul scurtului drum, Doris păstră tă-

cerea. Auzise vorbindu-se despre Dartemont, mic hotel frecventat numai de oamenii bogaţi cărora nu le plăcea nici învălmăşeala, nici luxul ţipător, şi era mulţumită de alegerea lui Jean Valier. De altfel, creerul ei refuza să funcţioneze. Taxi-ul se opri în faţa hotelului, şi, după câteva clipe, Valier reţinea camere pentru d-şoara Doris Mounier şi pentru el. Spuse că bagajele aveau să le sosească mai târziu şi că între timp d-şoara Mounier dorea o baie caldă, un foc în cameră şi tot confortul de care fusese lipsită în decursul unei lungi călătorii. Servitorii şi funcţionarii hotelului priveau cu curiozitate la aceste personagii cu o înfăţişare atât de neobişnuită; cu toată barba ţepoasă a lui Valier şi haina plină de noroi a tinerei fete, toată lumea se grăbi să asculte ordinele acestui tânăr energic, care poruncea cu un ton atât de sigur şi intra la Hotel Dartemont la fel de nestingherit ca şi într'o simplă pensiune de familie. Jean Valier aşteptă ca Doris să se urce în ascensor, apoi se duse să-i telefoneze contelui Marchinot. Convorbirea dură cinci minute. Apoi se urcă iar în taxi-ul care-l aştepta, şi făcu nişte curse cam ciudate pentru un tânăr celibatar; după o vizită la coafor, se duse la banca sa... spre marea pagubă a contului său; apoi se duse la „Casa Patou", care reprezintă ultima expresie a artei în materie de modă femenină.

Vederea podoabelor vaporoase avu efectul unei ploi răcoritoare asupra înfrigurării lui Valier.

Existenţa lui Kasinsky şi a complicilor săi nu părea decât un coşmar supărător, dar inexistent.

La ora şase jumătate, Valier se înapoiă la

hotelul Dartemont şi, timp de câteva minute, toţi băieţii de serviciu fură ocupaţi cu transportarea a două valize şi a o mulţime de pachete în camera d-şoarei Doris Mounier la primul etaj. Pentru apartamentul rezervat căpitanului Valier la etajul patru, nu fu decât o singură valiză.

Căpitanul Valier adresă, apoi, un mesagiu d-şoarei Doris Mounier, cerându-i să-i facă cinstea de a cina cu el la ora opt. Işi îmbrăcă ţinuta de seară şi se simţi un alt om.

Insă nu se aştepta la metamorfoza tinerei lui prietene. Nu mai păstrase nici urmă a tragediei; fu primit de către o zână încântătoare, şi simţi inima bătându-i să-i spargă pieptul. Purta o rochie diafană de muselină de mătase verde deschis care-i cădea până la picioarele prinse în nişte pantofiori de satin. Părul îi fusese ondulat şi avea reflexe aurii. Când îi întinse mâna lui Jean, în ochii ei strălucea raţiunea şi sănătatea. Şi, vrăjită de farmecul ei, toată lumea din hotel se înclina în calea ei. Traversară sala de bal şi fură conduşi la o masă mică bine plasată. Chelnerul, care le aştepta ordinele, îi servi cu artă, iar bucătăria fu excelentă. Apoi se auzi o muzică lentă care-i legănă pe valurile ei, şi toate întâmplările trecute nu mai fură decât un vis urât.

Tânăra fată se rezemă de speteaza scaunului cu un uşor oftat; cu ochii mari deschişi, contempla fermecătorul decor care-i înconjura: tapetele verzi, lămpile aurite, femeile delicios împodobite şi bărbaţii impecabili cari le întovărăşeau: toată lumea aceasta uşuratecă care este alcătuită din artificii şi conţine atâta frumuseţe

adevărată, care se schimbă neîncetat şi totuş supravieţuieşte secolelor...

Apoi se aplecă spre Jean Valier, cu bărbia sprijinită în mâini:

— Nu ţi-am mulţumit încă; ai fost nespus de bun cu mine, mai mult decât îţi poţi închipui.

— N'am făcut nimic, spuse Valier înapoiindu-i zâmbetul. Orice fiinţă înzestrată cu puţin bun simţ ar fi făcut acelaş lucru, dar, dracel îmi faci cinste.

Doris roşi şi, aplecând privirea pentru a-şi examina rochia, observă că se armoniza cu culoarea sălii. Toaleta aceasta fusese aleasă de minune.

— Trebue să fi costat o avere, spuse ea gânditoare. Iţi voi restitui curând. Nu te superi, nu-i aşa? Se roşi şi mai tare: Nu vreau să te las să-mi plăteşti rochiile.

Valier făcu un semn afirmativ.

— Bine înţeles; îmi vei plăti după ce vei încasa recompensa.

— Recompensa! exclamă Doris, brusc readusă la realitate, dar...

— O vom încasa, răspunse Valier cu ton nepăsător. Leroy şi Marchinot sunt de părere că noi am câştigat-o aducând sticluţa de ser. Nu noi am pierdut-o! De altfel, şi eu sunt de aceeaş părere. Marchinot a şi dat ordinul ca suma să fie plătită. Se opri şi ridică paharul: In amintirea lui Silvain, adevăratul învingător!

Tânăra fată îl imită.

— M'a salvat, spuse ea în şoaptă. Fără el... Se opri şi păli numai la amintirea acelei gro-

zăvii: Pierdusem orice nădejde când a intrat. In clipa aceea credeam că simpla întâmplare făcuse ca revolverul lui să-mi cadă drept la picioare, însă el nu era beat. Aranjase toate astea pentru a mă salva fără ca să poată fi bănuit de către Kasinsky.

Valier clătină din cap.

— Silvain Richard devenise maestru în arta deghizării, spuse el. Era un actor remarcabil şi a luptat singur până la sfârşit.

— Dacă ar fi avut încredere în noi! suspină tânăra fată.

— Nu se păzea de noi; dar o acţiune comună era prea periculoasă şi el ştia acest lucru. Atâţia alţii dăduseră greş! Sunt convins că el avea un plan, dar, când a văzut că norocul ne surâdea, nu s'a mai gândit la el şi s'a sacrificat pentru patrie.

Valier se întrerupse, căci chelnerul aducea cafeaua; după ce fură umplute ceştile, Doris se uită la Valier, ridicând bărbia cu un gest hotărît pe care el i-l cunoştea foarte bine:

— Continuăm lupta, declară ea calm.

Valier şovăi şi păstră o clipă tăcerea.

In ce-l privea pe el nici nu putea fi vorbă să se oprească, dar cum s'o hotărască pe Doris să rămână deoparte! Orchestra începu un vals irezistibil. Valier îşi bău cafeaua şi se sculă:

— Vrei să dansezi, Doris?

Ii acceptă braţul; dansa cu graţia unei nimfe şi se lăsă pradă plăcerii momentului, uitând totul afară de ritmul muzicii şi de prezenţa lui Jean.

Acesta se uită la ea şi uită şi el totul, afară

de prezența ei fermecătoare. Invârtindu-se încetișor, el își aplecă gura la urechea ei și-i șopti:

— Te iubesc, Doris!

Simți fremătând corpul plăpând, dar ea își ridică spre el niște ochi încrezători.

— Vrei să te măriți cu mine, Doris?

— Da!

Valsul încetă într'o tăcere pe care nu îndrăzni s'o turbure. Se înapoiară la masa lor și Valier își scoase tabacherea. Mâna care putea ține un revolver fără să clintească tremură când aprinse țigara tinerei fete. Se uitau unul la altul și nu vedeau chelnerul care le aștepta ordinele. Acesta din urmă se îndepărtă, cu un zâmbet. Un bărbat gras, care ședea la masa învecinată, întoarse capul spre ei, ridică din sprâncene cu un aer plin de înțelegere și apoi se întoarse iar spre pateul său de ficat.

— Jean! Fii cuminte! protestă Doris. Se uită lumea la noi.

— N'are decât! ripostă Jean. Când ne căsătorim?

Grasul ridică iar din sprâncene, dar, de data aceasta, nu mai întoarse capul.

— Când? repetă Jean Valier.

Doris înălță bărbia.

— După ce vom fi câștigat victoria! răspunse ea apăsat. După ce ne vom fi zdrobit dușmanii, Jean!

Un hohot de râs isbucni la masa de alături. O veselie neascunsă făcea să se cutremure umerii grăsunului.

In sfârșit, se întoarse spre ei, arătându-și fața ca o lună plină luminată de un zâmbet larg.

Era Jacob Kasinsky!

XIX

KASINSKY SE ARATĂ DIN CE IN CE MAI COMPĂTIMITOR

Valier făcu o mişcare pentru a se scula, dar se răsgândi numaidecât; tânăra fată era palidă ca o moartă. Iacob Kasinsky continua să râdă.

— Ciudată coincidenţă, într'adevăr, căpitane Valier, nu-i aşa?

— Imi închipui că nu-i deloc o coincidenţă! ripostă Valier.

Kasinsky ridică din umeri.

— Poate că ai dreptate, prietene; s'ar putea ca aceste mici amănunte să fie pregătite dinainte.

Se ridică şi-şi apropiă scaunul de masa lor.

— Imi îngăduiţi să iau loc lângă voi?

— Nu ne face nici o plăcere, răspunse Valier.

— Se poate una ca asta? Cu toate acestea, noi doi avem diferite lucruri de discutat. Cu un licheur... pentru a sparge ghiaţa. D-şoară Doris, vrei să-mi faci cinstea...

Doris scutură din cap, iar chipul lui Valier exprimă furia.

— Nu bem cu oameni de teapa d-tale, Kasinsky.

Râsul lui Kasinsky exprimă un reproş.

— Mare păcat, murmură el. Eu, nu caut decât să vă câştig prieteni. Suntem în tabere opuse, e drept, dar în timp de război, există anumite convenţiuni cari trebuesc respectate, căpitane Valier.

— Nu luptaţi cinstit, ripostă Valier, cu răceală. In patria mea, convenţiunile te vor duce la închi-

soare şi atunci îţi va părea şi mai rău.

Grasul ridică dispreţuitor din sprâncene.

— Nu arunca ameninţări zadarnice, căpitane Valier; nu-i nevoe să-ţi mai amintesc consecinţele pe cari le-ar putea avea o insultă adusă reprezentantului Mongoriei.

Valier fumă câteva minute în tăcere. Iacob Kasinsky spusese adevărul. Orice gând de acţiune directă împotriva lui Kasinsky trebuia părăsit. Şi pentru alte motive, Kasinsky în libertate putea fi mai folositor decât Kasinsky întemniţat.

— Deocamdată, se pare că d-ta şi cu complicii d-tale sunteţi victorioşi. Ai comis deja o greşeală, Kasinsky. Vei mai comite şi altele şi nu vei mai fi tratat ca reprezentantul unui Stat, ci ca un simplu asasin. Şi toate acestea se vor sfârşi pentru d-ta printr'o mică plimbare matinală, având drept ţintă ghilotina. Sper că mă exprim destul de limpede?

Kasinsky isbucni iar într'un hohot de râs.

— O! Francezii ăştia. Nu vreţi niciodată să vă recunoaşteţi înfrânţi! Şi, cu toate astea, în clipa de faţă sunteţi înfrânţi, căci atacul cel mare va fi deslănţuit asupra capitalei voastre... a Parisului... da, a Parisului! N'ar fi un gest admirabil să introducem otrava chiar în Camera Deputaţilor? De altfel, membrii ei nici n'ar putea orbi mai tare decât sunt acum. Ascultă-mă! Se aplecă spre Valier, lovind cu pumnul în masă: Am făcut o greşeală, spui d-ta. Datorită sistemului nostru, ne putem îngădui luxul a numeroase greşeli. Îţi închipui d-ta, prietene, că am petrecut atâţia ani pregătind totul fără

a ne plasa complicii peste tot?

— Fără îndoială că despre blândul Gréville vrei să vorbești, observă Valier.

— Da, era neapărată nevoie să punem un asemenea om la Cartierul General al Guvernului.

— Îl voi sfătui pe contele Marchinot să-și treacă prin ciur întregul personal; mulțumesc pentru informație!

Iacob Kasinsky ridică din umeri.

— Oare când te vei convinge că nu sunteți în stare să luptați cu noi? întrebă el. Cel mai inteligent dintre oamenii voștri era maiorul Silvain Richard, și unde-i el acum? L-am strivit ca pe un nimic!

Kasinsky, cu un gest expresiv, mătură masa cu mâna.

— Așadar l-ați omorât? întrebă Valier cu glas neschimbat.

— Bine înțeles că l-am omorât. Cornul său va fi aruncat la noapte pe terasa Camerei pentru a-i avertiza pe Francezi; poate că e deja acolo. Asta trebuia să fie și soarta d-tale, îți amintești? Ei bine! nu se știe...

Iacob Kasinsky se răsturnă în scaun și zâmbind, scoase din buzunar o tabachere de aur și o întinse lui Valier.

— Îți recomand căldurcs aceste țigări de foi.

— Nu, mulțumesc!

— Cum vrei, răsounse Kasinsky servindu-se.

Își aprinse țigara și dădu drumul spre plafon unui nor de fum parfumat.

— Nu te întrebi care este motivul prezenței

mele la hotelul Dartemont, căpitane Valier?

— Nu mă interesează, răspunse Valier, şi-ţi atrag atenţia că am reţinut o masă pentru două persoane şi că prezenţa d-tale nu prea este de dorit din punct de vedere estetic. Vrei să pleci de bună-voie, sau preferi să te alung cu o lovitură de picior.

— Haide, haide! spuse grăsunul cu ton dojenitor. Ce cuvinte grosolane, căpitane Valier. Crede-mă, această lipsă de politeţe nu-i spre binele cauzei voastre.

— Atâta pagubă! răspunse Valier ironic; dacă nu te grăbeşti să pleci, vei vedea că actele mele sunt încă şi mai grosolane decât cuvintele. Te hotărăşti, Kasinsky?

Iacob Kasinsky ridică mâna-i grasă şi albă cu un gest poruncitor.

— Aşteaptă, căpitane Valier, mai am să-ţi spun ceva care vă priveşte, pe d-ta şi pe d-şoara Mounier. Este vorba şi despre cauza la care ţii atât de mult. Lasă-mă să-ţi explic.

— Iţi interzic să pronunţi numele d-şoarei Mounier, exclamă Valier. Imi vei da toate explicaţiile altă dată. Sterge-o, Kasinsky, şi cât mai curând!

Iacob Kasinsky ridică încă odată mâna, de data aceasta pentru a face semn chelnerului. Doris observă că nu-şi terminase pateul. Kasinsky comandă cafea şi licheur.

— Un gest frumos, d-şoară Mounier; îngăduie-mi să-ţi ofer ceva.

— Nu îngădui, răspunse Valier.

O umbră se aşternu pe obrazul mare şi rotund, însă Kasinsky îşi reluă numaidecât ati-

fudinea mieroasă. Trase cu nesaţ din ţigară şi scutură scrumul cu băgare de seamă.

— Aminteşte-ţi că sunt un om compătimitor, de felul meu, căpitane Valier. Imi este extrem de neplăcut să fac pe cineva să sufere inutil.

— Această introducere este necesară, Kasinsky? observă Valier.

— Trebue să-ţi explic motivele mele, căpitane. Cunoscând această trăsătură a caracterului meu, vei înţelege că propunerea pe care vreau să ţi-o fac este, în mare parte, inspirată de bunătatea mea.

Valier scoase un oftat de nerăbdare, însă Doris se uită la grăsun cu curiozitate.

Ce însemnau toate astea?

Kasinsky îi întâlni privirea şi se înclină.

— Sunt compătimitor şi omenos, d-şoară Mounier, dar sunt şi om.

Un fulger de mânie trecu prin ochii lui Valier.

— Nu trebue să-ţi mai amintesc profunda admiraţie pe care o simt pentru d-ta, d-şoară Mounier, continuă Kasinsky încetişor.

Valier îşi împinse scaunul.

— Ajunge, Kasinsky!

Iacob Kasinsky făcu un gest supărat.

— Lasă, te rog, melodramele, căpitane Valier. Suntem oameni de lume şi discutăm o chestiune de importanţă naţională. Eu sunt acela care conduce totul şi, pentru moment, sunt dispus să negociez. Mulţumeşte cerului şi ascultă-mă cu atenţie

— O voi face, poate, dacă nu mai pronunţi numele d-şoarei Mounier, exclamă Valier.

— Aşteaptă, te rog, Jean....

Era Doris care vorbea acum cu glas rece şi dispreţuitor.

— Să spună d. Kasinsky ce are de spus şi apoi îi vom da răspunsul.

Kasinsky se înclină:

— Vă mulţumesc pentru politeţea d-voastră d-şoară Mounier; vă daţi seama că propune mea, departe de a fi o insultă cum îşi închipuie căpitanul Valier, este în realitate o cinste. Dar nu voi mai întârzia asupra acestui lucru. D-şoara Mounier are un gen de frumuseţe care nu se găseşte în ţara mea, simt pentru ea o atare admiraţie încât numai gândul de a fi lipsit de prezenţa ei îmi este nesuferit. Sentimentele mele înfocate m'au făcut, odată, să uit de orice curtenie. Imi pare nespus de rău, dar asta vă va convinge de sinceritatea mea...

Un sunet nearticulat ieşi din gâtlejul lui Jean Valier. Aruncă o privire rugătoare tinerei fete. Pumnii săi strânşi tremurau.

— Pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă să-l snopesc în bătaie!

Insă Doris clătină din cap. Nu spusese un cuvânt, ochii ei întunecaţi de scârbă nu-l părăseau pe Kasinsky.

— Ii cer D-şoarei Mounier să mă urmeze.

Kasinsky se apleacă spre Doris şi, cu toată tăria ei de caracter, ea se dădu înapoi.

— In schimb, vă ofer liniştea şi pacea pentru ţara d-voastră.

Se apropie şi mai mult de fâşăra fată; n'avea ochi decât pentru ea, uitând de prezenta lui Valier... Dela ea aştepta răspunsul...

— Vă rog din suflet să chibzuiţi bine. Vă ...er un lucru mare şi vă ofer unul încă şi mai ...are.

Cu o injurătură, Valier sări în sus, strângând ...u amândouă mâinile marginea mesei. Lunea ...prejur întoarse capetele uitându-se la el cu ...irare. Insă Kasinsky şi Valier nu vedeau ...imic.

— Răspunsul d-tale? spuse Kasinskų fără ...şi lua ochii dela Doris.

— Răspunsul ei! strigă Valier cu glas surumat şi cu ochii scânteietori. Doamne! Ce răsuns aştepţi... ticălosule!

Chelnerii, adunaţi lângă uşă, manifestau o ...e emoţie, iar directorul se apropie. Era pentru ...rima oară că avea loc o asemenea scenă la ...partement.

— Domnilor! imploră el, domnilor, vă rog...

— Răspunsul d-tale? repetă Kasinskų.

Buzele Doris-ei tremurau, însă nu-i ocoli privirea. Clătină aproape nesimţit din cap.

— Vezi? spuse Valier furios. Ai primit răspunsul, Kasinsky; îţi dau treizeci de secunde ca ...ă dispari; treizeci de secunde, Kasinsky, altfel ...i strivesc mutra desgustătoare.

— Domnilor! Domnilor! se ruga mereu directorul.

Iacob Kasinskų se sculă, se înclină grav în ...ţa Doris-ei Mourier şi, fără a părea să-l vadă ...e Jean Valier, se îndreptă spre vestibul şi ...ăsi hotelul.

XX

INTOARCEREA CAMARADULUI DURAND

Un orologiu sună grav ora unu. Pentru Jean Valier, care contempla clădirea întunecată a Camerei, acest sunat nu indica numai o oră târzie, era glasul destinului.

Un agent cu gluga peste cap — căci cădea o ploaie măruntă — trecu aruncându-i o privire; vagabonzii şi oamenii fără căpătâi nu erau îngăduiţi prin împrejurimile Camerei, însă tânărul acesta, al cărui pardesiu bine croit acoperea desigur un costum elegant, nu putea fi categorisit printre vagabonzi.

Cu toate acestea, ţara trecea printr'o epocă neobicinuită, şi nişte forţe ciudate îşi exercitau activitatea nefastă. Agentul se opri

— Urât timp, domnule.

Valier răspunse printr'un semn din cap.

Avea o întrebare de pus şi-şi căuta cuvintele:

— Deputaţii stau târziu noaptea, spuse el, arătând fereastra luminată a Camerei.

— Stau mereu târziu, în ultimul timp, răspunse agentul. Toată lumea are nervii foarte încordaţi. Nu prea ştiu unde vom ajunge. Străinii aceştia blestemaţi... Dacă aş putea proceda după placul meu...

Se întrerupse şi bătu din picior.

— Nicio noutate? întrebă Valier arătând iar Camera.

— Noutăţi, domnule? După cât ştiu eu, nu.

După cât se părea, nu se făcuse nici o descoperire lugubră pe terasă. Dacă trupul sărmanu-

lui Richard zăcea acolo, n'avea să mai fie găsit până dimineaţa.

— Bună-seara.

— Bună-seara, domnule.

Valier porni pe străzile pustii şi tăcute; deodată se opri, enervat că se simte atât de neliniştit. De ce dracu nu se înapoia la hotel să se culce? Un taxi întârziat trecu, şi el îl oprî. Dădu şoferului adresa profesorului Arnold. In laboratoare se lucra zi şi noapte, şi Valier avea nevoe să fie îmbărbătat.

Spre marea lui bucurie, însuş profesorul lucra în laboratorul de lângă apartamentul său. Două ajutoare în bluze albe aruncară o privire noului venit şi se absorbiră iar în munca lor. Pe masă se aflau o jumătate de duzină de microscoape iar pe nişte policioare erau înşirate un număr nechipuit de eprubete. Profesorul Arnold strânse mâna vizitatorului său cu indiferenţa unui om istovit.

— Da, nu ne-am culcat încă, spuse el. Ce vânt bun te aduce?

Valier se aşează şi-şi scoase luleaua.

— Cauza comună mă aduce aici, răspunse el. Trebue să ne unim sforţările, domnule profesor.

Arnold îl privi gânditor, apoi încuviinţă:

— Înţeleg ce vrei să scoţi d-ta! Insă nu te pot ajuta. Deocamdată examinez însemnările lui Richard. dar, ca să vorbim drept, de ser am nevoie. Fără ser, nu-mi folosesc la mare lucru. Ele nu fac decât să ne confirme înfrângerea.

Se întoarse spre eprubetele cari conţineau lichide de densităţi şi nuanţe diferite.

— Am făcut peste treizeci de prize de sânge,

căpitane Valier; toate acestea fără nici un rezultat.

Valier își aprinse luleaua.

— Indivizii nu erau imunizați?

— Atât de slab încât nu putem obține nici măcar o singură reacțiune definitivă. Toate victimele Mongorieni'or nu primeau decât doze nespus de mici, cari trebuiau reînoite aproape în fiecare zi. In felul acesta, erau legați cu trup și suflet de stăpânii lor, și toate analizele noastre rămân zadarnice. Dacă am putea pune mâna pe vreunul dintre șefi... sau pe Cladon, spre exemplu...

Valier clătină din cap.

— Ar fi același lucru, spuse el. Folosesc același sistem, tocmai pentru ca sforțările noastre să dea greș. Dar, bine-înțeles, ei au rezerve de ser, pe când sub 1 ornii lor depind de ei. Aproape de asta, presupun că imunitatea mea s'a sfârșit?

Arnol l se apropie de o masă. Se înapoie cu o mică l nă foarte ascuțită si cu o eprubetă și tăie l obul urechii lui Valier. Culese o picătură de sânge și întinse eprubeta unui ajutor. V l er contemplă în tăcere si'ueta în bluză albă a l cată asupra microscopu'ui; clătină din cap, iar Arnol l ridică din umeri.

— Tot l este de prisos, afirmă profesorul. Afară de caz l că-mi aduci o picătură de antidot, nu putem nădăidui nimic.

V l er fuma cu un aer posomorât. Orice aluzie l catastrofa care urmase atât de imediat victoriei îi era nesuferită.

— Eu mă recunosc învins, spuse el: am vo.it ai i în căutarea unei idei

— N'avem nici noi prea multe, declară profesorul.

— Şi însemnările lui Richard?

Profesorul luă un teanc de hârtii şi le întinse tânărului:

— Le poţi citi, căpitane Valier.

Valier parcurse grăbit foile. Erau, în general, observaţii amănunţite asupra boalei. Richard descria sforţările sale pentru a pune mâna pe ser, descriere care nu putea folosi decât în cazul când cineva ar fi continuat cercetările. Documentele mai conţineau şi o mulţime de amănunte a căror lectură ar fi fost prea lungă. Valier înapoiă hârtiile profesorului.

— Trebue să caut altceva, spuse el cu un zâmbet vag. S'o iau de unde a lăsat-o Richard.

Intinse mâna şi Arnold i-o strânse. Cei doi bărbaţi lucrau pentru aceeaş cauză, deşi cu arme diferite.

La uşă, Valier se opri.

— Apropo, spuse el, ştii că l-au ucis pe Richard?

— Da mi s'a părut că înţeleg acest lucru, răspunse profesorul. Marchinot mi-a spus că s'a căutat, zadarnic, trupul său pe insulă. Moartea lui este probabilă.

— Richard este mort, afirmă Valier. In clipa aceasta, corpul lui zace pe terasa Camerei Deputaţilor, aruncat din autogirul mongorian, soartă, d-tale ţi-o pot spune, care era rezervată...

Se întrerupse uluit, căci profesorul se uită

la el cu ochii mari deschiși și cu gura căscată.

Apoi, din doi pași, Arnold fu lângă el și-l apucă de umeri.

— Ce însemnează asta? exclamă el. Ce spui?

Valier rămase mut de uimire. Arnold îl scutură cu nerăbdare.

— Spui că Richard este aici?

Valier clătină din cap.

— Este mort, am spus, răspunse el; mort!

Arnold îi dădu brusc drumul și-și smulse bluza albă. Luă depe un cuer din dosul ușii o pălărie de pâslă, apoi îl împinse pe tânăr înaintea lui până în stradă; taxi-ul lui Valier mai era încă în fața ușii și șoferul moțăia la volan. Arnold îl scutură cu putere și omul se trezi înjurând.

— La Camera Deputaților! strigă Arnold, și grăbește-te.

În timpul drumului, Arnold nu vorbi decât pentru a-și manifesta enervarea crescândă de fiecare dată când șoferul era silit să încetinească la cotiturile periculoase.

Coborîră cu o viteză care-i făcea să salte în mașină ca niște boabe de mazăre într'o cutie de tablă. La un moment dat, șoferul frână.

— Mai departe! repede! strigă Arnold.

— Vă cer iertare, agentul spune...

Anold coborî geamul și se aplecă la portieră pentru a arunca o vorbă unui bărbat îmbrăcat cu un impermeabil ud leoarcă; în clipa următoare, ușa se deschidea și mașina își relua cursa cu agentul pe scară. Trebuiau să

se ferească de vizitatorii aceştia atât de grăbiţi. Cincizeci de metri mai departe, o nouă oprire; un al doilea agent se apropiă şi deschise portiera. Recunoscându-l pe Arnold, sălută. Dar, la primele cuvinte ale profesorului, el rămase uluit caşi cum ar fi avut în faţa lui un nebun.

— Un cadavru pe terasă, domnule, iar!

— Asta am spus! îl întrerupse brusc Arnold. Trezeşte-te, pentru numele lui Dumnezeu! Doi oameni să mă întovărăşească!

Trimiteţi după Primul Ministru şi după contele Marchinot dacă mai sunt aici. Repede! Repede!

Agentul al doilea dispăru; primul îşi scoase casca pentru a se scărpina în cap.

— E ciudat, domnule, dar aş fi jurat că am auzit bâzâind ceva în aer acum o oră. Bâzâia ca o albină; bineînţeles, se poate să fi fost o barcă pe Sena...

Se întrerupse, căci celalt agent se înapoia întovărăşit de doi funcţionari ai Camerei prevăzuţi cu nişte lanterne. Cei şase bărbaţi se îndreptară spre terasă. Unul din agenţi văzu cel dintâi o formă întunecată lângă balustrada de piatră, şi lumina vie a lanternelor dădu la iveală pe omul pe care Valier îl cunoscuse sub numele de camaradul Durand. Trăsăturile slabe, de o paloare ca de ceară, erau ude de ploaie: un ochi era închis şi întrat înăuntru, în celalt scânteia. Valier simţi un nod în gât şi fără să vrea se întoarse: Sărmanul Richard!...

Cei doi slujbaşi se aplecară pentru a ridica

morțul, care păru să se răsucească în mod caraghios.

— Toate oasele sunt sfărâmate! şuşoti unul din oameni. Să fiu al dracului dacă pricep ceva! In sfârşit, ce înseamnă asta?

Ceva alb strălucea pe hainele ude de ploaie ale cadavrului. Era o bucată de hârtie prinsă cu un ac şi Valier se aplecă pentru a citi cuvintele mâzgălite în grabă.

„Asta este o sentință şi un avertisment, citi el, omul acesta a avut îndrăzneala de a pune piedici misiuniii noastre. Poporul francez să bage bine de seamă!".

— Ei aş! spuse Arnold, cu ton dispreţuitor, în timp ce ceilalţi rămaseră încremeniţi pe loc. Transportaţi-l, băieţi, pe aici!

Micul cortegiu se înapoie, purtând trista sarcină. Peste câteva minute, rămăşiţele maiorului Silvain Richard se odihneau pe un divan din bibliotecă, iar Primul Ministru al ţării pentru care murise veni să-i aducă omagiul său. Cu un oftat, Leroy se întoarse In zece săptămâni, îmbătrânise cu zece ani, iar nopţile de veghe îi măreau şi mai mult oboseala. Marchinot mormăia cuvinte fără şir, nefiind în stare să-şi exprime emoţia. Uşa se închise în urma agenţilor şi a funcţionarilor, şi Arnold o încuie, apoi veni lângă cei trei tovarăşi; era singurul care zâmbea.

— Pentru ce ai făcut asta? întrebă Leroy.

— Am comis deja destule imprudenţe, ripostă Arnold. Nu mai vreau dezastre în ultima clipă. Putem oare avea încredere unul în celălalt?

Se uită pe rând la Marchinot, Leroy şi Valier, şi ridică din umeri:

— Nu, nu sunt nebun, adăugă el pentru a răspunde gândurilor lor.

Aşteptau în tăcere. Arnold se apropie de divan şi contemplă chipul palid. Ochiul de sticlă părea să-i întoarcă privirea ca şi cum ar fi existat un secret între viu şi mort. Arnold îngenunchie.

— Omul acesta cunoştea soarta care-l aştepta dacă misiunea lui dădea greş, spuse el în şoaptă. A vrut să lucreze singur, fără a se încrede nici măcar în membrii guvernului.

— Aici glasul lui Arnold luă un accent de dispreţ. — Neîncrederea lui era, dealtfel, îndreptăţită, căci el a fost singurul Francez care a reuşit să se introducă printre Mongorieni şi să ia parte la deliberările lor. Nu avea decât o ţintă: să pună mâna pe ser şi să-l aducă în patrie. Căpitanul Valier şi cu D-şoara Mounier, mai curând prin noroc decât prin înţelepciune, dacă mă pot exprima astfel, au reuşit acolo unde dăduse el greş; însă el nu ştia dacă serul avea să ajungă la destinaţie şi totul îl făcea să creadă contrariul. S'a martirizat aşadar pentru ca înfrângerea lui aparentă să se transforme într'o ultimă victorie. Pentru a ajunge la acest rezultat, a trebuit să se încreadă în cineva şi m'a ales pe mine drept confident. Insă, secretul lui, nu l-am desvăluit nimănui.

Cu degetele lui lungi şi sensibile, Arnold atinse obrazul mortului şi îndepărtă pleoapa. Cu un gest îndemânatec şi blând, scoase ochiul

de sticlă şi închise pleoapele, aşa încât obrazul alb căpătă o expresie isbitoare de calm şi de demnitate. S'ar fi spus, gândi Valier, că sufletul mortului, ştiind că ţinta vieţii lui fusese în sfârşit atinsă, se lăsa în voia odihnei. Arnold se ridică, ţinând în palmă micul obiect de sticlă. Il înconjurară toţi, plini de curiozitate, în timp ce el scoase din buzunar un minuscul scapel şi deşurubă ochiul de sticlă. Văzură atunci un inel de aur aproape imperceptibil vârît în partea scobită a ochiului. Cu vârful cuţitului, Arnold ridică acest inel şi scoase un mic disc de sticlă, dând la iveală o cavitate. În această cavitate se afla o picătură de lichid opalin.

XXI

HOTĂRÂREA DORIS-EI

Valier se înapoia la hotel ca un somnanbul aproape fără a-şi da seama că umbla — refuzase un taxi — şi că se afla în sfârşit în vestibulul hotelului Dartemont. Paznicul de noapte atinti asupra lui o privire mustrătoare: toată lumea era culcată; căpitanul Valier şi D-soara Mounier erau nişte personagii ciudate foarte nelalocul lor într'un hotel atât de distins.

— Dă-mi de băut, spuse Valier brusc, coniac.

Omul şovăi:

— Dar, domnule, e târziu...

Valier îi aruncă o privire de neîncredere. Milioane de fiinte omeneşti scăpaseră ca prin minune de o catastrofă nemaipomenită până

atunci, și omul acesta, care ar fi fost lovit cași ceilalți, îi vorbea de ora târzie și făcea atâta caz pentru puțin coniac.

— Mă duc să văd dacă pot găsi, domnule.

Paznicul dispăru, turburat de privirea acestui ciudat client și se înapoiă curând cu întăritorul dorit.

Jean îi dădu un bacșiș care-i potoli remușcările, și dădu paharul peste cap. Apoi se sculă.

— Ascensorul mai merge ? întrebă el.

— Vă întovărășesc, domnule, spuse paznicul cu o grabă care era oarecum în legătură cu bacșișul. Tot personalul doarme; la al patrulea, nu-i așa, domnule ?

Valier făcu un semn afirmativ și intră în ascensor. Când se opriră la etajul al patrulea, Valier porunci să coboare la primul. Paznicul știa că d-soara Mounier ocupa o cameră la acest etaj și păru scandalizat. Hotelul Dartemont era un hotel respectabil

— Fă ce-ți spun ! strigă Valier.

Și, când ascensorul se opri, adăugă:

— Așteaptă-mă aici.

Făcu câtiva pași în coridorul cu covoare groase, și ajunse la numărul 326, care era ocupat de Doris Monnier. Bătu încetișor în ușă. Dacă era trează, avea să-i împărtășească vestea. Dacă dormea, nu va stărui. Nu i se răspunse și se îndreptă spre ascensor. O ușă se deschise la capătul coridorului, și camerista de gardă apăru. Valer îi făcu semn că nu avea nevoe de serviciile ei, însă ea se apropiă:

— Băteaţi la numărul 326, domnule ?

Valier încuviinţă cu un semn din cap.

— Doarme, spuse el, inutil s'o deranjăm.

— Numărul 326 a ieşit, domnule, spuse camerista.

— Ieşit ! exclamă Valier; ieşit ! Cînd asta ?

— Acum vreo jumătate de oră, domnule; poate mai mult. Asta mi s'a părut ciudat, dar m'am gândit că poate d-voastră...

Tânărul fu cuprins de o spaimă bruscă; alergă la uşa cu numărul 326 şi scutură clanţa.

— Deschide camera, repede !

Camerista şi paznicul schimbară o privire. Excentricităţile nu erau tolerate la Dartemont. Insă paznicul făcu un semn şi, în clipa următoare, femeea descuiase uşa cu cheia ei universală.

Jean se repezi înăuntru. Patul nu fusese desfăcut. Cămaşa de mătase pe care o cumpărase dela „Printemps" era întinsă pe cuvertură şi în cameră domnea o ordine desăvârşită; atunci văzu pe toaletă un plic adresat căpitanului Valier. Cu un fior de teamă, îl rupse şi citi:

„Dragul meu Jean, nu am dreptul să fiu o piedică. Sunt în joc interese, atât de mari şi eu prezint atât de puţină însemnătate ! Cum aş putea refuza să mă sacrific. Iacob Kasinsky mi-a telefonat scurt timp după plecarea ta şi cred că se va ţine de cuvânt. Mă duc la el; când se va sfârşi, uită totul, afară de faptul că te-am iubit".

„Doris".

Paznicul se apropiă, curios.

— Sper că nu sunt veşti proaste, domnule ?

Intâlni privirea lui Jean Valier şi se dădu înapoi, îngrozit de expresia ei tragică.

XXII

ZORILE CENUŞII

Politia era pe roate. Drumurile, gările, porturile erau supraveghiate de către agenti, cari aveau fiecare semnalmentele precise ale lui Jacob Kasinsky din Serviciul diplomatic al Mongoriei. Se dăduse ordinul să fie arestat şi, în caz de rezistenţă, să tragă asupra lui.

Hugues Aldouin era sigur dinainte de succes. Nimeni nu putea scăpa din reţeaua întinsă de ministerul de Interne şi Siguranta generală. Marchinot era şi el optimist şi vorbea despre măsurile de luat după arestarea lui Kasinsky şi a complicilor săi. Domnii aceştia nu se mai puteau folosi de imunitatea diplomatică. Dacă Hugues Aldouin avea cât de puţin bun simţ, Mongorienii aveau să fie aruncaţi în închisoare şi trataţi ca nişte asasini de rând.

Valier îi părăsi cu inima grea, o mare agitaţie domnise la minister toată noaptea, dar se vorbise mult prea mult de pedepsirea lui Kasinsky şi prea puţin de salvarea Doris-ei. Jean Valier nu se îndoia că Iacob Kasinsky avea să fie arestat, însă aceasta îl interesa prea puţin, dacă era prea târziu

Nu putea face mare lucru, și inactivitatea era un chin pentru el. O anchetă la centrala telefoanelor pentru a afla de unde venise telefonul în urma căruia plecase Doris, nu dăduse nici un rezultat. Nu putut afla altceva, decât că se chemase dela o cabină publică.

Primele licăriri ale zorilor apăruseră pe cer, și chipul lui Jean Valier avea culoarea cenușie în lumina nesigură. Mai purta încă haina de seară, și pardesiul întredeschis lăsa să se vadă plastonul alb si mototolit al cămășii. Câțiva muncitori însărcinați să repare strada și adunați în jurul unui foc, îl luară drept un noctambul care făcuse un chef teribil.

Ce dracu căuta el pe la hale? Se trezi și o luă spre hotel. Trebuia să mănânce ceva și să se schimbe. La ce bun să rătăcească astfel? Dar, fără să-și dea seama, furat de gânduri, umbla la întâmplare; nu știa unde-l duceau picioarele-i obosite, și imaginea tinerei fete nu-i părăsea nici o clipă mintea chinuită: Doris, galbenă ca ceara, cu bărbia în vânt, mergând să se întâlnească cu Jacob Kasinsky.

Întâmplarea îi conduse pașii spre bulevardul Sevastopol, dar nu întâmplarea fu aceea care-l făcu să se oprească în strada Odeon. La colțul străzii era o cabină telefonică, și de acolo o chemase Kasinsky pe Doris Valier deschise ușa cabinei, și se uită la aparat, apoi intră și închise ușa în urma lui, făcând astfel să se aprindă lumina. Fără nici o speranță, privi în jurul său în căutarea unui indiciu, prea puțin surprins

dealtfel, că nu găseşte nimic.

Deschise iar uşa şi dădu să iasă. Dar, în clipa aceea, avu impresia că ceva văscos îi ţinea talpa lipită. Instinctiv, se opri şi apăsă piciorul în acelaş loc. Avu aceeaş sensaţie. Atunci se aplecă şi pipăi podeaua cu degetele. Era putin catran pe care căldura piciorului său îl muiase. Nu era mare lucru! Şi cu toate acestea, nu multă lume intrase în cabina aceea la o asemenea oră. Jean Valier încruntă sprâncenele şi căută să-şi aducă aminte unde simţise mirosul de catran, în timpul orelor de rătăcire, în noaptea aceea... Undeva... prin apropiere... se repara o stradă. Se aplecă să examineze pavajul, dar nu văzu nimic. Desigur că cineva stătuse mult timp în acelaş loc pentru ca să se moaie catranul şi să rămână o urmă. Unde văzuse el oare nişte muncitori lucrând? Isi aduse în sfârşit aminte, şi se repezi într'acolo: ştia că făcea o cursă fără nici un rost, dar simtea o nespusă uşurare făcând ceva. Găsi oamenii, nu departe de Luvru. Aşezau nişte cuburi de lemn peste cari turnau catran fierbinte.

Valier se opri şi puse o întrebare contramaistrului. Acesta îl privi cu curiozitate şi se scărpină în cap.

— Cam ciudat lucru mă întrebaţi, spuse el. Este drept că un individ a venit să calce drept în mijlocul lucrului nostru. Părea atât de grăbit încât nu putea să ocolească şi prefera să se stropească de catran până peste urechi! I-am spus ce credeam despre el!

— Şi încotro mergea? întrebă Valier, stă-

pănindu-şi emoţia.

— In colo, răspunse omul arătând cotitura spre Luxemburg. Vedeti cârciuma aceea, acolo ? Multumesc, adăugă el, simţind moneta strecurată în mâna-i bătătorită. La revedere, domnule.

Valier se îndreptă spre locul indicat. Era o stradă pustie şi murdară, ocupată în mare parte de prăvălioare mizerabile; cea mai mare parte din ele purtau nume străine pe firme. Când se apropiă de cafeneaua numită „La belle Etoile", exmină fiecare părticică de trotuar, şi, în faţa unui anticar, văzu o pată de catran.

Cineva se oprise acolo o clipă sau două. Cineva care sunase, poate... Valier ridică privirea şi citi deasupra uşii: H. Fabre, cărţi rare.

Ferestrele erau închise şi casa tăcută. Un stor albastru prăpădit îl împiedica să se uite înăuntru prin geam.

Valier apăsă zadarnic clanţa şi apăsă pe butonul soneriei. Auzi sunând clopotelul, însă nu-i răspunse nimeni. Fără a mai sta pe gânduri, sparse geamul cu o lovitură de cot, îşi trecu mâna prin gaură şi reuşi să întoarcă cheia. Un miros de cărţi vechi îl isbi în faţă când intră şi-şi căută drumul pe dibuite pe întuneric, printre teancurile de volume împrăştiate pe podea. Deodată auzi ţăcănitul unui comutator, şi văzu un bărbat micuţ, mai în vârstă, stând în picioare în fundul prăvăliei, în faţa unei uşi.

Omuleţul clipi din ochi, şi lumina electrică scânteiă pe sticlele ochelarilor săi, în timp ce

privirea lui lunecă dela Valier spre cioburile împrăștiate pe jos. Era complet îmbrăcat, însă nu purta guler, și barba lui căruntă flutura deasupra unei haine înverzite de bătrânețe. Lucru curios, el nu se uită decât în treacăt la Valier, și privirea lui se opri îndelung asupra cioburilor, cași cum ar fi vrut să-și ascundă privirea. Cu toate acestea, tot după ochi îl recunoscu Valier.

— Domnul Bertrand Cladon, mi se pare, spuse tânărul.

O voce de un calm perfect îi răspunse:

— Scuzați-mă, dar vă înșelați; mă numesc Fabre, Henri Fabre.

Valier începu să râdă:

— Nu mă interesează numele pe care ți-l dai, spuse el, știi ce mă aduce?

— De unde să știu, ripostă celalt ridicând din umeri. Asta-i un delict! Te-ai introdus în prăvălia mea și am să chem politia.

Făcu o mișcare spre aparatul telefonic așezat pe masa care ocupa mijlocul camerei.

Valier rămase nemișcat, cu un zâmbet batjocoritor pe buze. Bătrânul ridică receptorul și, văzând că gestul său nu producea nici un efect, îl puse la loc.

— Pleci? întrebă el cu glas ceva mai putin sigur.

— După ce-mi vei fi dat informațiile de cari am nevoe, domnule Cladon, nu înainte. Chiar de-aș trebui să-ți sucesc gâtul pentru a le obține, răspunse Valier cu răceală.

Se lăsă tăcerea: Bertrand Cladon pălise pu-

țin și respirația îi devenise neregulată. Aruncă o privire neliniștită spre stradă. Cu un aer degajat. Valier făcu vreo trei pași, pentru a-i opri trecerea.

— Ei bine ! domnule Cladon ?

— Ce vrei ? exclamă omulețul cu ton sfidător.

— Iacob Kasinsky, nimic altceva.

— Kasinsky ? Nu cunosc pe nimeni cu acest nume.

— Nu-ți folosește la nimic să minți.

— Îți spun...

— Spune adevărul; e mai prudent.

— Dumnezeu știe...

— Nici el nu te va ajuta !

Valier se opri, chipul său luă o expresie necruțătoare. Era gata la orice pentru a-și atinge ținta, și Cladon știa acest lucru. Acum tremura ca o frunză în bătaia vântului.

— Nu vei ataca un bătrân... începu el.

Insă Valier îl întrerupse.

— La fel de ușor cum ai sacrificat d-ta o tânără fată, spuse el. Îți dau un minut ca să-mi răspunzi, altfel îți smulg cu forța ceace vreau să aflu.

Timp de câteva secunde rămaseră amândoi tăcuți. Apoi Cladon înălță capul cu demnitate.

Altii îmi vor lua locul, spuse el. Nu voi juca rolul de trădător și nu-ți voi spune nimic.

— Te înșeli, domnule Cladon ! Nimeni nu-ți va lua locul.

— Nu ne cunoști poporul, spuse Cladon cu o mândire care i se păru caraghioasă lui Valier;

concetățenii mei nu se vor lăsa opriți de nimeni și pentru nimic în lume.

— Concetățenii d-tale vor înceta curând să mai existe, domnule Cladon. Nu vrei să crezi că întreprinderea voastră a dat greș ?

Pentru prima oară, Cladon zâmbi:

— Intradevăr ? spuse el.

— Și cu toate acestea este adevărul adevărat. N'ai decât să telefonezi la ministerul de Interne. Sau profesorului Arnold, care va fi fericit să-ți confirme spusele mele.

O vagă neliniște apăru pe chipul celuilalt, însă scutură din cap cu încăpățânare.

— Este absurd, spuse el, nu putem da greș.

— Iți închipui că mint ? întrebă Valier.

— Poate că nu ! nu, Francezii nu mint, dar sunt tâmpiți, dar te înșeli.

— Atunci întreg Guvernul farncez se înșeală. Ascultă...

In câteva fraze, Valier îi istorisi povestea lui Silvain Richard.

— Acum ești convins, Cladon ?

Citi pe fața acestuia că teama înlocuia îndoiala și continuă:

— Nu-ți rămâne decât să te ocupi de siguranța d-tale. Mai este încă timp... dacă vrei.

Valier vorbea cu glas calm. Isi juca ultima carte: să ofere scăparea acestui monstru care nu merita decât o moarte rușinoasă.

Cladon păstra tăcerea.

— Dumnezeule ! mormăi el în cele din urmă. Dacă-i așa...

— Dece să nu fugi ?, continuă Valier. Ai un

pașaport :

Fără să vrea, Cladon făcu un semn afirmativ.

— Atunci, profită de el ! Iti făgăduesc drumul liber... cu o singură conditie... pentruce să-l ajuti pe Kasinsky ? Lucrează el în acest moment pentru cauză ?

— Kasinsky ! exclamă celalt cu amărăciune. Dar își reveni numaidecât și ridică din umeri.

— La urma urmei, după cum spui dute dragostea lui Kasinsky mă interesează prea putin; dar chiar dacă-ti spun încotro a apucat-o, tot nu-ti va folosi la nimic. e prea târziu.

Valier se sili să rămână calm.

— A venit aici în noaptea asta ? întrebă el.

— Da.

— Domnișoara Mounier a venit și ea ?

— Da, au plecat împreună. El avea o mașină.

— Știi unde s'au dus ?

— Kasinsky nu putea lua decât o singură direcție. Autogirul trebue să ateriseze în zori la „Lilas". Kasinsky va părăsi Franța cu Doris Mounier; fără îndoială că s'a și înfăptuit. Vii prea târziu, prietene.

Valier, alb ca varul la față, apucă receptorul. In zece minute, ceru trei numere. Ministerul lui Hugues Aldouin și Siguranța Generală, primiră noui ordine.

Telefonul nu functiona noaptea la Jouville, însă politia din Aurillac trebuia să fie mobilizată și trimisă la „Lilas". Aveau să se obtină întăriri din împrejurimi... Apoi Valier îl scoase

pe contele Marchinot din pat, şi ministrul Afacerilor străine îi făgăduise ajutorul său; o escadrilă avea să sboare pe deasupra satului Jouville, având instructiuni cari nu se prea obicinuesc în timp de pace.

— Mai doreşti ceva, dragul meu prieten ?

— Da, ripostă numaidecât Valier. O maşină rapidă...

— O vei avea pe a mea ! Şi pe Chouve odată cu ea. Chouve arde de nerăbdare să-şi ia revanşa dela banditii aceia. Ti-l trimit numaidecât. La revedere şi noroc.

Valier puse jos receptorul şi se sculă, gata să facă o supremă sforţare. Când se întoarse, nu fu surprins constatând că d-l Bertrand Cladon dispăruse.

XXIII

INTRUNIREA ORBILOR

In lumina cenuşie a zorilor, două siluete se agitau pe strada principală din Jouville; lângă han, sergentul Filat îşi purta bicicleta, a cărei lanternă mai era încă aprinsă. Aproape numaidecât o încălecă şi se îndreptă spre Aurillac. La câţiva metri de el mergea încetişor un bărbat îmbrăcat cu o haină de catifea şi cu un baston în mână. Nu era bătrân, şi totuş bastonul îi folosea pentru a-şi conduce paşii. Sergentul Filat se feri din calea lui şi-i strigă câteva cuvinte în trecere. Socotea că Jules Hillard era un băiat harnic, de oarece îşi con-

tînua lucrul. Jules era văcar la ferma Vaudun și afirmase că vedea îndeajuns pentru a mulge vacile. Orbi erau destui la Jouville, însă nu mulți aveau curajul lui Jules Hillard.

Dinspre șosea se auzi bâzâitul unei mașini puternice și sergentul se uită surprins peste umăr, căci automobilele reau rare la ora aceea. Curând farurile străpunseră semi-întunericul șoselii, ca doi sori. Viteza vehiculului care se apropia era contrarie tuturor regulamentelor și sergentul Filat descăleca depe bicicletă pentru a face un semn de avertisment dar, deși era cu neputință să nu-l fi văzut, șoferul nu încetini; se repezi asupra orbului, fără a-i acorda mai multă atenție decît unei pisici care ar ști să se salveze în ultima clipă.

Accidenul se produse, ca mai toate accidentele, într'un interval de o secundă. Un scârțâit de frâne se amestecă cu o ploaie de înjurături și mașina făcut un ocol. Puternicul automobil se opri în mijlocul șoselei, și în urma ei zăcea corpul nemișcat al lui Jules Hillard.

Sergentul, în culmea furiei, începu să alerge spre mașină. Șoferul deschidea portiera pentru a coborî, însă polițistul fu asaltat de un torent de blesteme.

— Idiotul ! Nătărăul ! asta are să-l învețe să mai stea în mijlocul drumului. Cît p'aci să-mi strice masina !

Filat, indignat, se pregătea să răspundă, cînd se deschise portiera cealaltă și o tânără fată sări din mașină; spre marea lui surprindere, sergentul o recunoscu pe d-șoara Mounier. Fără

a se uita la el, ea se repezi spre corpul neînsufletit şi îngenunchiă. O privire îi desvălui adevărul. Jules Hillard n'avea să mai mulgă vacile.

Doris se întoarse către şofer, cu fata încordată şi albă ca varul.

— L-ai omorît ! spuse ea cu glas încet.

— Ei şi ! ripostă celalt furios. Ce importanţă are asta ! Era să mă omoare el pe mine, dobitocul !

Sergentul Filat se apropiă şi-şi scoase carnetelul.

— Vă rog să-mi daţi numele şi adresa d-voastră ! spuse el aspru.

Apoi se uită atent la şofer:

— V'am mai văzut pe aici, nu-i aşa ? şi nu de mult. Vă numiţi Kasinsky, mi se pare, domnule. Iacob Kasinsky, nu-i aşa ?

Grasul ridică din umeri cu dispreţ.

— Scrie care nume vrei. N'am timp de pierdut. Haide, Doris !

Insă Doris stătea nemişcată, cu ochii aţintiţi asupra oamenilor cari se adunau în jurul mortului. Ieşiră din colibe, îmbrăcaţi în grabă, în grupuri de câte doi sau trei. Cea mai mare parte dintre ei erau orbi şi fuseseră atraşi de un spectacol pe care nu-l puteau vedea. Dar ceilalţi se uitau curioşi la Doris, uluiţi de atitudinea ei. Nu mai era acea Doris pe care o cunosteau ei... ci o femee rece, cu o înfăţişare tragică, în tovărăşia unui om asupra căruia circulau svonuri ciudate.

— D-l Iacob Kasinsky... repetă sergentul Filat, scriind numele în carnet. Şi adresa ?

Insă Kasinsky nu-i răspunse decât printr'un rânjet furios şi, apucând-o pe tânăra fată de braţ, o împinse spre maişnă. Doris rezistă o clipă, dar apoi îi întâlni privirea aspră şi neîndurătoare.

— Haide, draga mea, îţi aminteşti târgul nostru ?

Făcu un gest afirmativ. Aceste cuvinte îi fuseseră şoptite la ureche şi numai ea le auzise.

Mulţimea crescuse şi formase un cerc în jurul lor.

Atunci se înălţă un glas:

— Dşoara Doris Mounier, ai spus... cu Kasinsky...

Un om îşi croi drum şi înaintă spre ea, fără a o vedea, cu sprâncenele încruntate. Era doctorul Vergne. Intinse mâna.

— Domnişoara Mounier !

Doris se dădu înapoi, examinându-i pe cei cari o înconjurau. Nu văzu printre ei nici un chip prietenos, şi orbii erau cei mai duşmănoşi.

— Ei ! interveni Filat. adresa d-voastră, vă rog, domnule !

Iacob Kasinsky deshise portiera. Fără o vorbă, Doris se urcă în maşină şi portiera se închise.

Kasinsky se aşează la volan.

Sergentul Filat sări pe scară.

— In numele legii, vă arestez, începu el, şi se întrerupse, căci Kasinsky îndreptase asupra lui teava unui revolver.

— Ai o secundă pentru a coborî, strigă grasul.

Motorul începu să se învârtească şi maşina se întoarse şi porni spre Aurillac.

Sergentul abea avu timpul să sară depe scară. Kasinsky conducea cu furie, apăsând cât putea pe accelerator; în sfârşit se văzu portalul alb şi el frână. Cu un scârţâit, maşina se opri în faţa casei. Aproape numaideât se deschise uşa şi apăru feciorul Justin. Purta un costum cu pătrate mari şi o mustaţă roşie îl făcea aproape de nerecunoscut. Părea foarte turburat.

— Veniţi prea târziu, declară el cu ton acru. Povestea aceasta începe să mă enerveze. Aş putea jura că ni se supraveghiază casa.

Kasinsky îi impuse tăcere cu un gest mânios.

— Ajut-o pe d-şoara Mounier să coboare, idiotule. Radowsky este aici ?

— Nu. Ar fi trebuit să fie aici de peste o oră şi-ţi spun...

Kasinsky deschise portiera.

— Vino, draga mea.

Făcea o sforţare vădită pentru a-şi îndulci glasul. Doris se supuse şi, cum era slabă şi istovită, trebui să primească braţul lui pentru a urca treptele peronului. Feciorul o privea cu curiozitate.

— Du-te şi te odihneşte în camera d-tale, Doris, spuse Kasinsky. Doctorul Radowsky trebue să sosească dintr'o clipă într'alta cu autogirul. Până atunci, Justin îţi va aduce o cafea.

Maşinal, ea făcu un semn din cap şi se în-

dreptă spre scară. Casa era întunecoasă și mirosea a mucegai. Înțelese că abea atunci fusese deschisă; se opri și se întoarse:

— Te vei ține de cuvânt? întrebă ea aproape în șoaptă.

— Desigur, îl-am dat, doar, cuvântul de onoare. Te îndoești de mine?

Tânăra fată șovăi.

— Nu!

— Dacă n'ai încredere în mine, îți voi da pachetul. Justin te va întovărăși la cutia de scrisori și-l vei putea pune chiar d-ta înăuntru, vrei?

Doris șovăi încă odată, apoi răspunse cu glas mai tare:

— Nu.

Kasinsky o urmări din ochi, cu un ușor zâmbet pe buze.

Își recăpătase buna dispoziție, însă, când văzu rânjetul batjocoritor al feciorului, încruntă din sprâncene.

— Așa dar, asta-i mica ta combinație? remarcă Justin. Dai serul în schimbul acestei femeiusti și ne trădezi pe toți.

— Mă iei drept un dobitoc, mormăi Kasinsky.

— Te iau drept cel mai mare ticălos din întreaga bandă, ceace nu-i putin lucru, ripostă feciorul. Nu, nu cred că ai încerca să ne tragi pe sfoară, căci știi că băeții ți-ar veni repede de hac. Fata asta este tâmpită! Sărmana copilă! Aproape că mi-e milă de ea.

Kasinsky se întoarse înăbușind o exclamație

să intră în bibliotecă trântind usa. Era aproape întuneric și el aprinse lumina. Perdelele erau trase și obloanele închise. Se așează într'un fotoliu și se uită la pendulă cu un aer îngrijorat. Nu era în obiceiul lui Radowsky să întârzie. Iacob Kasinsky nu se temea că-l va vedea apărând pe agent cu mandatul de arestare, căci era puțin probabil ca mașina să fi fost văzută apucând-o în aleea castelului. Dar chiar dacă nu venea politia... Kasinsky ridică din umeri. Mai tinea încă biciul în mână și se putea folosi de el în caz de nevoe. Dacă autoritățile franceze se legau de el, aveau s'o facă pe riscurile lor. Si totusi, neliniștea lui creștea. Nervii îi erau încordati la culme, și începu să măsoare încăperea în lung și în lat. Din când în când se oprea și trăgea cu urechea, sperând mereu să audă primele vibratii cari anunțau sosirea automobilului; dar tăcerea domnea. Își aprinse o țigară si continua să umble încoace și încolo. Minutele se scurgeau, țigara era consumată până la capăt. Aprinse o alta și trase cu urechea.

Dar nu bâzâitul bine-cunoscut îl auzi, ci un alt sunet... asemănător aceluia pe care-l face un soarece când o rupe la fugă: era desigur un soarece. Kasinsky se apropiă de fereastră și îndepărtă putin perdelele. Prin crăpătura obloanelui putea vedea o parte din grădină în semiîntuneric. Bine înțeles că nu era nimeni acolo. Dar, în clipa următoare, auzi un sgomot precis... o serie de lovituri pe terasă. Țigara se stinsese si o aruncă. Apropiindu-se de ușă, o deschise si strigă:

— Justin :

Nu veni nici un răspuns și Kasinsky își pi-păi revolverul în buzunar. Curând răsună un nou sgomot: un zăngănit de geam spart.

Camera tinerei fete era deasupra bibliotecei, dar, spre deosebire de Kasinsky, Doris preferase să rămână în întuneric. Obloanele lăsau să treacă tocmai atâta lumină încât să-i îngăduie să deosebească obiectele cari o înconjurau. Contempla aceste obiecte, cu cari era obicinuită din copilărie, cu o groază care depășea toate cosmarurile cari pot năpădi imaginația unui copil... Vasul acesta vechi de alabastru, lua înfățișarea unui căpcăun înfiorător, la lumina pâlpâitoare a focului, când fusese ea mică de tot. Acum, îi aducea aminte de Iacob Kasinsky... Șezând pe marginea patului, cu mâinile împreunate, ea căuta să-și stăpânească fiorul care o cutremura. Justin îi adusese o ceașcă de cafea, însă ea o pusese pe măsuța de noapte fără s'o bea. Tăcerea era lugubră. Nici o adiere nu mișca frunzele copacilor din grădină și nu mai auzise nici un sgomot. Nici un murmur nu turburase această tăcere sinistră. Când tăcerea fu în sfârșit ruptă, de un sgomot nedeslușit care avu efectul unei explozii asupra nervilor încordați ai Doris-ei. Se sculă și rămase în mijlocul camerei întunecoase, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Totuș nu era sunetul de care se temea ea: bâzâitul sgomotos al autogirului. Era o mișcare foarte apropiată, furișă și misterioasă. Doris se stăpâni și se duse să împingă obloanele. Atunci auzi un alt sgomot: o serie

de lovituri repezi pe parajul terasei. Dar când se apleacă peste fereastră sgomotul încetase şi terasa era pustie. Auzi glasul lui Kasinsky, strigând numele lui Justin şi chemarea aceasta, prin banalitatea ei, linişti nervii tinerei fete. Dar aproape numaidecât isbucni o detunătură. Alergă la uşă. Primul ei gând fu că Jean... dar era cu neputinţă. Nimeni nu putea interveni între ea şi soarta ei. Se rugă cerului să nu-l mai revadă. Ar fi fost un chin pe care nu l'ar fi putut suporta.

Două împuşcături urmară la un foarte scurt interval. Doris deschise uşa. Camera ei era la capătul coridorului, şi scara nu era luminată decât de lumina care strălucea în vestibul. Sunete ciudate urcau spre ea, s'ar fi spus sgomotul unei respiraţii grele, anevoioase, sforăitoare; din când în când i se părea că aude nişte paşi târşiţi. Apoi se auzi un geamăt, abea perceptibil, caşi cum cineva s'ar fi silit să-şi înfrângă durerea. Doris înaintă fără sgomot în coridor şi se opri în capul scării; lumina care cădea din candelabru îi lumina chipul galben ca ceara. Văzu în hall douăzeci sau treizeci de bărbaţi cari formau un cerc în jurul unui singur om. Omul acesta era Iacob Kasinsky şi ţinea în mână un revolver fumegând. Pe parchet zăceau trei corpuri, două erau nemişcate, iar al treilea se mai sbătea încă şi numai gemetele lui rupeau tăcerea. Nimeni n'o văzu pe Doris Mounier şi o singură privire aruncată asupra feţelor lor palide şi hotărîte o făcu să priceapă motivul. Toţi oamenii aceştia erau orbi. Insă

Kasinsky o zări şi-i aruncă o privire care o făcu să se cutremure. Ii cerea ajutor şi ea ştia că nici o intervenţie nu-l putea scăpa.

Orbii începură să înainteze, conduşi de instinct, fără ca vreunul dintre ei să pronunţe vreun cuvânt. Kasinsky trase de două ori şi de fiecare dată căzu un om, însă ceilalţi continuau să înainteze, tăcuţi, cu capetele ridicate, cu mâinile întinse... nici unul din ei nu era înarmat... nu aveau decât mâinile...

Cu un strigăt pătrunzător, Iacob Kasinsky îşi aruncă revolverul gol asupra omului care era mai aproape de el. Mai strigă încă atunci când orbii îl înconjurară. Doris Mounier văzu lucind craniul lui alb şi plesuv, şi asta fu tot...

Când veni Valier, peste o jumătate de oră, cu agenţii din Aurillac, cari înconjurară casa, o mai găsi pe Doris încă în picioare în capul scării. Pe parchetul vestibulului zăceau mai multe cadavre şi, într'un colţ, zări o zdreanţă fără formă, groaznică la vedere... resturile a ceeace fusese pe vremuri un om.

— SFÂRŞIT —

Sub tipar:

GOLFUL

FRANCEZULUI

de DAPHNE du MAURRIER

(Autoarea romanului Rebecca)

O carte care va constitui

revelaţia sezonului literar

Comenzile se pot adresa de pe acum

la „VATRA" S. A. S.

Str. Vasile Conta Nr. 12

Telefon 1.38.92

Difuzarea, în toată ţara, a publicaţiilor apărute în **EDITURA VATRA** se face prin serviciul special de difuzare şi colportaj

INTERPRESS

Str. Gogu Cantacuzino Nr. 38

BUN DE IMPRIMAT

Conform aprobării Serviciului Cenzurei Militare a Presei

In Capitală difuzarea este făcută de

SOC. RAPID

Str. Domniţa Anastasia, Nr. 12-14

Intreprinderile „EMINESCU", Str. Anghel Saligny Nr. 2.

JUCAȚI LA LOTERIE
PRIN
COLECTURA

„FORTUNA"

CAMPUS, BASSA & Co

C. VICTORIEI 14

AGENȚII IN TOATĂ ȚARA